

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist - Rosenberg - Vražda v La Mutu.PDB

PDB Name: Feist - Rosenberg - Vražda v La
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2005
Modification Date: 28.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Poděkování

Rád bych poděkoval Felicii, Judy a Ráchel za věci zjevné; Eleonor za věci obvyklé; a Rayovi za to, že mne nechal přinést si pár vlastních hraček na jeho dvoreček.
Joel Rosenberg

Jako obvykle jsem dlužníkem původních otců Midkemie a ještě jednou jim děkuji.
Rád bych také poděkoval všem, kteří mě udrželi v chodu během posledních dvou let - vy víte, o koho jde.
A rád bych poděkoval Joeiovi, že nakloňoval tři z mých oblíbených hrdinů jeho světa a přenesl je do mého. Nejsou to úplně přesně Tři musketýři, ale jsou to tři z neozábnějších padouchů, nacpaných do příběhu.
Raymond E. Feist

Kapitola první

NOC

Byla temná deštivá noc.

Durinovi to nevadilo.

Ne že by se ho Killian, která měla počasí na starosti, ptala na názor. Nakonec, nedělal to ani žádný jiný z bohů - nebo smrtelníků.

Během více než dvaceti let vojenského života, ať už v řadách vojska lenního pána nebo jako žoldnéře - a stejně tak v oné nyní téměř už zapomenuté době, než se chopil meče a luku - se jen málokdo z těch, kdo měli nějakou moc, zeptal na Durinův názor, než učinil rozhodnutí.

Ani tohle mu nikterak nevadilo. Na vojenském životě bylo dobré to, že se člověk mohl soustředit na malá, ale důležitá rozhodnutí, jako například kam v příštím okamžiku vrazit meč, a ponechat ta velká rozhodnutí na ostatních.

Každopádně, stěžovat si stejně nemělo smysl: námitky nečiní počasí teplejším, nadávky nezastaví plískanici, klení nezabrání tomu, aby ledová voda nepromáčela už tak nasáklý plášť z plachtoviny, do něhož byl zahalen, když napůl oslepený prudkým deštěm se sněhem krácel blátivou ulicí.

Bláto.

Bláto patřilo k La Mutu stejně jako sůl k rybám.

Ale ani tohle Durinovi nevadilo. Brodit se napůl zmrzlým blátem bylo součástí jeho služby a tady to aspoň byla jen obyčejná břečka a ne ten odporný druh bláta vzniklého z půdy smíšené s krví umírajících vojáků a výkaly. Z pohledu

na onen druh bláta a hlavně z jeho pachu se i Durinovi obracel žaludek, a to se s ním svého času setkával až příliš často.

Co mu vadilo, byla zima. Pořád byla tak zatraceně velká zima. Jeho palce na nohou přestaly vnímat chlad a bolest a to nebylo dobré.

Místní mluvili o "oblevě", kterou teď očividně očekávali každým dnem, když už minul zimní slunovrat. Durine vzhlédl do plískanice, jež mu bičovala tvář, a usoudil, že to je velmi zvláštní druh oblevy. Na jeho vkus padalo z nebe ještě příliš velké množství napůl zmrzlé vody, než aby bylo možné mluvit o nějaké rozumné oblevě, nebo dokonce i nerozumné. Ano, před dnešním deštěm měli tři dny jasné oblohy, ale ve vzduchu nebyla znát žádná změna; pořád bylo zatraceně vlhko a zatraceně mrazivé.

Mrazivé na boj, třeba?

No dobře, ano, možná, z pohledu Brouků a Tsuranů, a to byla dobrá věc. Bojovali s Tsurany, skřety a Brouky na severu a teď, jak se zdálo, Tsurané, skřeti a Brouci došli - přinejmenším tady v okolí - a jakmile to tady trochu roztaje, nastane pro něho i ty dva ostatní čas nechat si zaplatit a jít.

Několik posledních měsíců strávil v kasárnách a až dosud to bylo skvělé. Durine ve skutečnosti dával přednost službě v kasárnách, než aby za ubytování a stravu utrácel vlastní peníze. Nejlepší situace by podle Durina vypadala tak, že až do oné předpokládané oblevy by hrabě platil za všechno kromě pití a žen - a toto omezení uvedl jen proto, že ani Pirojil byl nedokázal vymyslet způsob, jak z pokladníka vydolovat peníze na pivo a prostitutky - pak jim vyplatil žold a oni by zamířili na jih do Ylithu a tam nasedli na loď, která by je zavezla do teplejších končin.

Což všechno dohromady navzdory blátu a zimě vytvářelo situaci téměř dokonalou.

V Crydee se v těchto dnech něco dělo, což znamenalo, že jediné místo, kam oni tři rozhodně nezamíří, bylo právě Crydee. Na jaře by měla v Ylithu zakotvit korzárská loď Melanie. Kapitán Tom je určitě přijme na palubu a dalo se na něho spolehnout, že se je nepokusí zabít ve spánku. To neprosívá lidskému zdraví, jak se přesvědčil Thomův předchůdce, jemuž Pirojil vrazil dýku do pravé ledviny, zatímco kapitán stál s mečem v ruce nad domněle tvrdě spícím Durinem. Vzhledem k tomu, že Thom vlastně za svoji kapitánskou hodnost vděčil podezřívavé povaze Durina a jeho společníků, měl by být ochoten odvézt je zadarmo, přemýšlel Durine.

Ale kam, vlastně?

To však nebyla Durinova starost. Ať se o to postarají Kethol a Pirojil. Kethol také určitě najde někoho, kdo by mohl potřebovat tři muže, co vědí, která část meče se používá k sekání a která k namazání másla na chleba; a Pirojil vyjedná cenu, která bude alespoň o polovinu vyšší, než byl zaměstnavatel původně ochoten zaplatit. Všechno, o co se měl starat Durine, bylo zabít lidi.

Což mu nevadilo.

Ale dokud neroztaje led, je jediná volná cesta, kterou se mohou pěšky, na koni nebo na voze vydat, směrem na Krondor. Jejich jediná další možnost by byla zamířit zpátky na sever do dalších bojů a právě teď měli vyděláno tolik - až dostanou peníze na ruku, samozřejmě - že budou jejich pláště tak zatíženy zlatými mincemi a tobočky plné stříbrňáků, že je nějaké další boje vůbec nebudou zajímat.

Dost.

Tato služba mu přidala další položku k už tak dost působivé sbírce jizev; chybějící prst na levé ruce, když ji dostatečně rychle nestáhl poté, co vrazil do Brouka kopí. Teď už nikdy nebude moci hrát na loutnu. Ne že by to někdy zkoušel, ale vždycky si myslel, že by se mu jednou mohlo líbit naučit se to. Toto zranění a dlouhá rudá jizva na vnitřní straně stehna mu připomínaly, že už není tak mladý a hbitý, jak býval.

Jenže Durine se už starý narodil. Ale přinejmenším byl silný. Prostě bude čekat. Ať si dny plynou a pak najednou začne obleva a v přístavu bude čekat loď a on s ostatními budou daleko odsud. Někde, kde je teplo - třeba v Saladoru, kde jsou ženy a vánek něžné a příjemné a studené pivo dobré a levné. A až jim dojdou peníze, můžou zamířit do Východních království. Hezké, milé, malé války. Tamní místní lidé vždycky dokázali ocenit dobré řemeslníky, kteří věděli, jak je účinně zbavit sousedů, a platili dobře, ačkoliv ne tak dobře jako hrabě z La Mutu. A z Durinova pohledu bylo na válčení ve Východních královstvích nejlepší to, že tam nebyli žádní Brouci, což mu připadalo ještě lepší než nepřítomnost téhle odporné zimy.

Nebo kdyby si chtěli skutečně užít tepla, mohli by se vydat do Údolí snů a dobře si vydělat na boji proti keshanským Psím vojákům a odpadlíkům.

Ne, usoudil Durine po chvíli. Údolí snů nebylo o nic lepší než zmrzlý blátivý La Mut, bez ohledu na to, jaké se to v této mokré ledové noci zdálo; když tam byli naposledy, panovalo tam skoro tak nesnesitelné horko jako tady zima.

Proč někdo konečně nezačne válčit na nějaké příjemně teplé pláži?

Nechal se vést paprsky světla, jež pronikaly dveřmi hostince U vyraženého zubu a slibovaly něco, co se blížilo teplu, něco, co připomínalo horké jídlo, a něco, co se podobalo přátelům do takové míry, do jaké to bylo u žoldnéře možné.

To Durinovi bohatě stačilo.

Prozatím.

Přešel z blátivé ulice k dřevěné verandě chránící vchod do hostince. Pod stříškou hned u dveří stáli dva muži zachumlaní v pláštích.

"Mistr šermíř tě chce vidět."

Jeden z nich si rozhrnul plášť, jako by Durine mohl vidět vlčí hlavu vyšitou na jeho tabardu, o níž věděl, že tam musí být.

Tak na to přišli.

Otupování mrtvých se jako většina zločinů trestalo i smrtí (buď přímo oběšením, pokud měl hrabě špatnou náladu,

nebo vyčerpáním, když se člověk pokoušel přežít dvacet let těžkých prací v kamenných lomech), ačkoli sám Durine neviděl na olupování mrtvých nic špatného. Těch pár bídných mincí nebo teplý plášť už jim přece nemohly nijak posloužit. Durine a jeho přátelé u sebe nosili víc než jen pár mincí - ukrytých v tajných kapsách, zašitých do lemu pláštěů, v tobolekách nošených přímo na těle, zabalených v kouscích kůže tak, aby necinkaly. Šlechtic mohl uložit své jmění do sklopní nebo do opevněných místností a najmout si muže, aby mu je chránili; obchodník je mohl vložit do zboží, s nímž se nedalo snadno utéct; čaroděj mohl nechat svůj majetek všem na očích a spolehnout se na to, že pokud jej před zloději neochrání rozum a pud sebezáchovy, udělají to kouzla - Durine viděl muže, který se jednou pokusil okrást spícího čaroděje.

Nebo spíše to, co z onoho muže zbylo...

Ale žoldněr mohl buď nosit všechno své jmění s sebou, nebo je utratit a Durine neměl dobré vysvětlení pro peníze, které by u něho důkladná prohlídka odhalila.

Šlechtic by kolem oněch dvou mužů prostě prošel - protože by se mu neodvážili postavit do cesty - ale Durine nebyl šlechtic. Kromě toho lidí, které by Durine ochotně pustil na dosah dýky ke svým širokým žádům, bylo velmi málo a ty dva šedé stíny v temnotě k nim rozhodně nepatřily.

Jeden na dva? To nebyl způsob, jakým toužil zemřít, ale budiž, nebude-li zbyti, i když už několikrát zabil dva muže najednou, aniž se sám nechal zabít.

Zatím

Den byl stejně příliš studený, příliš mokrá a příliš bídný, než aby se mu chtělo žít.

Předstíral, že klopytl na hrubé dřevěné podlahy, zatímco hmatl pravou rukou po nejbližším noži v opasku. Sotva by mu dopřáli čas tasit meč.

Při tomto jeho pohybu oba muži najednou o krok ustoupili.

"Počkej -" začal jeden.

"Klid, člověče," řekl druhý a zvedl ruce dlaněmi dopředu v nezaměnitelném gestu míru. "Mistr šermíř si s tebou chce jen pro-mluvit" zdůraznil. "Je příliš studená a nevlídná noc na to, aby člověk chtěl umřít, a to platí jak pro mě, tak pro tebe."

"A podle toho, jak je velký, bychom pravděpodobně museli být dva na to, abychom ho přemohli, kdybychom museli," zamumlal první.

Durine zamručel, ale svoje myšlenky si jako vždycky nechal pro sebe. Pravděpodobně by jich muselo být víc než jen oni dva. Bylo by zapotřebí ještě přinejmenším těch dalších dvou, kteří se vynořili ze tmy za Durinem a jichž si patrně vůbec neměl všimnout.

Ale chvástání bylo něco, co přenechával jiným.

"Tak pojďme," řekl. "Není tady žádné teplo."

Napřiml se. Ale ruku stále držel poblíž nože. Pro všechny případy.

Byla temná a deštivá noc, ale naštěstí jen venku. Tady uvnitř pod lampami visícími ze stropu bylo zakouřeno a teplo, ale tak, že bylo zároveň příliš horko a příliš zima.

Život žoldněře, přemýšlel často Kethol, je vždycky buď příliš rušný, nebo příliš otupělý. Buď se nudil k smrti, když se snažil zůstat bdělý, zatímco na strážci čekal, až se něco začne dít, nebo se brodil řekami tsuranských jednotek a doufal, že ty parchanty seká dost rychle na to, aby se žádný z nich neprobil za něho k Pirojilovi nebo Durinovi. Buď měl hrdlo vyprahlé žízní, nebo se topil v přívalech deště. Buď se tísnil pohromadě s příliš mnoha nemytými muži a čichal jejich zápach, nebo byl úplně sám někde na hlídce uprostřed noci s nadějí, že ten tichý šramot ve křoví působí jen jelen a ne nějaký Tsuran, který se k němu plíží, a přál si, aby kolem sebe měl alespoň tucet spolubojovníků s meči.

Dokonce i tady, v poměrném bezpečí hospody U vyraženého zubu, to bylo buď všechno, anebo nic.

V žádné hospodě za studené noci neexistovalo žádné "tak akorát" - buď seděl příliš blízko krbu, nebo příliš daleko.

Pokud měl na vybranou, dával Kethol přednost tomu sedět příliš blízko, protože si nedokázal představit, že by mu v zimě mělo být příliš horko, i když toho později vždycky litoval, když vyšel ven do studené noci, aby se vrátil do kasáren v jižní části města a ledový vítr se mu prořízl skrz propoceny oděv jako nůž.

A existovaly lepší způsoby, jak se zpotit.

Někteří ostatní žoldněři to dělali právě teď - utráceli svoje těžce vydělané peníze v ložnicích v prvním patře a neustálé vrzání podlahových prken prozrazovalo jak utrácení svoje těžce vydělané peníze. Ketholovi nevadilo vyhodit jeden nebo dva měďáky za rychlé číslo s místními prostitutkami, ale v zimě se jeho vášeň scvrkávala podobně jako jistá část jeho tělesné schránky, a tak neviděl důvod proč by měl utrácet svoje těžce vydělané peníze za poležení v měkké posteli, když na něho v kasárnách čekala sice poněkud tvrdší postel, ale zato zadarmo.

Kethol pozorně sledoval, jak na stůl padají karty. Tuto hru, pakir, nebo jak se jmenovala, příliš neznal, ale hraje hra a hazard je hazard a on potřeboval vědět jen tolik, aby se vyhnul pastem, do nichž často padají opilí muži, aby mohl hrát. Muži tasí meč ze spousty hloupých důvodů. Čest, rodina, vlast, krb a domov. Kethol to dělal pro peníze, ale netrval na tom, aby si všechny svoje peníze vydělal jen ostřím meče.

Za těchto okolností několik měďáků utracených za obzvlášť řídké kyselé lamutské pivo bylo dobře utracených několik měďáků. S přebytkem zásob dobrého trpasličího piva - Kethol přemýšlel, jestli v tom nejsou nějaká kouzla, protože bylo vždycky zásadně lepší než jakékoli uvařené lidmi - bylo jasné, že místní lidští pivovarníci mají jen jednu možnost: dělat svoje pivo tak levné, jak jen to bylo možné, takže takové věci jako dobrý ječmen, neshnilý chmel a vymývání kádí mezi várkami byly považovány za zbytečné plýtvání. Když tedy kupoval kdokoli jiný, poručil si Kethol trpasličí pivo; když platil sám, vybral si levné. Ne že by jej chtěl vypít hodně. Chtěl jen vypadat, jako že jej vypil hodně.

Byla to investice, jak by řekl Pirojil. Malá investice, aby si protivník myslel, že už má v trochu v hlavě a není při hře tak

pozorný, jak by měl být. Tu a tam usrknout a přitom nenápadně rozlít většinu té břečky po podlaze, a jakmile si přisedne ke hře, několik prázdných korbělů od piva mu dosvědčí, že je připraven nechat se obehrát. Pak si bude moct dopřát pořádnou hru. Ano, byla to investice.

Stejná investice jako jejich tři meče. Čepele, které uměly přeseknout kůži i maso až do kosti namísto toho, aby se štípalý a ohýbaly, už nejednou prokázaly svoji hodnotu. Šetřit peníze byla dobrá věc, ale Kethol nedokázal vymyslet horší místo, na něž by se to dalo provádět, než pracovní nástroje.

Před svým vnitřním zrakem viděl rozšířené oči Tsurana, jehož meč se roztříštil o Ketholovo brnění, okamžik předtím, než on vrazil ostrý hrot své vlastní zbraně do protivníkovy podpaždí. Osobně proti tomuto Tsuranovi nic neměl, ale on osobně nic neměl proti drtivé většině mužů, které zabil. Kromě toho měl s Tsurany hodně společného - vpadli na Midkemii kvůli kovu a to muž, který si vydělává na živobytí tím, že zabíjí ocelí, aby dostal zlato a stříbro, dokázal pochopit. Kdyby si Kethol měl nějaký kov vybrat, z deseti možností by volil desetkrát ocel - protože podle jeho zkušeností dokáže člověk s pomocí oceli získat zlato mnohem spolehlivěji než získat ocel s pomocí zlata.

Kromě toho mu tady byly k užítku jeho schopnosti.

Splynout s prostředím byla schopnost, jakou muž, který začal život jako lesníkův syn, dokázal využít i v jiných podmínkách.

Vtip spočíval v tom nepřehánět to, nesnažit se být příliš místní a tím vyvolat podezření z falše. Jen přidat trošku silného přízvuku, občas použít místní třepnutí prsty, jež znamenalo "nevadí, to stejně nebylo nic důležitého", tvářit se přátelsky a usmívat se, ale nechovat se zase až příliš kamarádsky, a lidé si ani nevšimli, že si člověka vůbec nevšimli.

Účinkovalo to, když boxoval v té malé vesničce za Rodezem - než Pirojil zabil toho otravného seržanta a oni tři museli opět prásknout do bot - a účinkovalo to, když se v Northwardenu učil házet kostky.

Jen se naučit pravidla, naučit se, jak splynout s okolím, být střizlivý a přitom vypadat jako nepřiliš střizlivý, a oni si uvědomí že je porazil až potom, co sebere vyhrané peníze a zmizí.

Koneckonců, někdo vyhrát musí.

Tak proč by to nemohl být Kethol?

Tři svalnatí Muťané, jeden s čerstvými kaprálskými páskami na rukávu, se opírali o hrubě sbitý stůl a zkoumali karty před sebou, zatímco čtyři další přihlíželi. Všichni měli na sobě šedivé uniformy pravidelného mutského vojska a hovořili mezi sebou s těžkým lamutským přízvukem, který Kethol dokázal bez přemýšlení napodobit.

"Dobrá hra, Osiku," řekl jeden, zatímco druhý shraboval hromádku měďáků. "Byl jsem si jistý, že tě porazím."

"To se může stát," odpověděl Osik. Obrátil se ke Ketholovi. "Kehole," vyslovil jeho jméno chybně tak, že pyšnějšího muže by tím urazil, "nechceš se k nám pro příští hru připojit? Jen pár měďáků, abys viděl několik karet, ale pak už to může být dražší, popravdě řečeno."

Kethol viděl dost, aby si udělal obrázek o tom, jaké mají různé kombinace karet hodnotu. A co víc, Muťané už toho vypili tolik, že by pro střizlivého nemělo být těžké odhadnout, kdo z nich si myslí, že má dobrou kombinaci, a to by mělo stačit.

Vzemi opilých byl střizlivý muž přinejmenším baronem a s trochou štěstí i hrabětem.

"Mohl bych," řekl Kethol a vyprázdnil na stůl svůj váček, z něhož se vysypala malá hromádka měďáků pokrytých zelenou patinou. Měl u sebe mnohem více peněz, ale bylo lepší nevypadat příliš zámožně.

"Tvoje tvoje mince jsou stejně zelené jako tvého souseda," řekl jeden z Muťanů a ostatní se zasmáli žertu, který byl starý už v době, kdy bylo Království ještě mladé.

Byl to pravděpodobně riskantní nápad dát se do hry se štamgasty, ale někdy se vyplatilo riskovat.

Ve vzdáleném koutě poblíž vchodu do kuchyně, odkud se linula vůně pečeného skopového, seděli dva keshanští žoldněři: šilný trpaslík Mackin a hubený plešatějící chlapík s odulou tvář, který si říkal Milo, ale Kethol si byl jist, že je na jeho hlavu vypsaná odměna pod jiným jménem a to pravděpodobně přímo v La Mutu, protože proč by jinak mizel pokaždé, když se objevil strážník? - a mezi nimi měl Kethol hrát.

Jestliže se některý z nich urazí, že Kethol vyhrál, pravděpodobnost, že se ten druhý bude chtít do toho míchat, byla velmi malá. Člověk může hodně vyhrát za večera, kdy se většinu času zdá, že jen nasává pivo, z něhož polkne sotva pár doušků.

Tady číhalo větší riziko, ale také kynul větší zisk. Co se týkalo Kethola, bylo to jen další bojiště. Musel se jen řídit stejnými pravidly: chránit sebe a své přátele, nepřitahovat k sobě příliš mnoho pozornosti a snažit se, aby patřil k těm mužům, kteří zůstanou stát, až bude po všem. A tak jako je nejlepší čas k útoku před úsvitem, kdy nepřítel spí, nejlepší čas ke hře je pozdě večer, kdy jsou ostatní otupělí přílišným množstvím alkoholu a nedostatkem spánku.

A jestliže se to někomu zdálo nečestné a nesportovní, Ketho-lovi to nevadilo. Byl koneckonců žoldněř, který sloužil svým pánům za mzdu a stejně jako prostitutky v prvním patře se snažil odvést co nejméně práce za co nejvíce peněz. A tak přikývl, posadil se, hodil pár měďáků doprostřed stolu a obdržel od rozdávajícího svůj díl karet.

Právě se chystal začít první hru, když u stolu za ním vypukla rvačka.

Člověk by si myslel, že muži, kteří si vydělávají na živobytí bojem, se budou ve volném čase zabývat něčím jiným než bitkami.

K čemu to nakonec bylo? Mělo-li to být cvičení, bylo to hloupé cvičení. Ani Tsurané, ani Brouci, ani kdokoli jiný, proti němuž Kethol pozvedl meč nebo kopí, by nešel do boje s holýma rukama, pokud mohl zaútočit čímkoli ostrým, těžkým nebo velkým. A jestliže věc skutečně stála za rvačku, pak stála i za zabití, a pokud to z člověka udělalo psance, nu, Midkemie byla dost prostorná na to, aby člověka prohlásili za psance na více místech a on si přesto dokázal slušně žít, což Kethol znal z vlastní zkušenosti.

Obvykle šlo o tři věci: peníze, ženu nebo "právě mám pocit, že

se chovám jako idiot". Často všechno dohromady.

Kethol neměl tušení, o co šlo v tomto případě, ale funění rychle přešlo ve výkřiky následované masitým thud zasazovaných úderů.

Koutkem oka cosi zahlédl a rychle se přikrčil, aby se vyhnul letící židli, ale vrazil přitom do podsaditého chlapíka po své pravici a muž podvědomě reagoval ranou pěstí, která zasáhla Kethola do lící kosti.

Ketholovi se udělalo černo před očima, ale reflexy zapracovaly tam, kde zrak vynechal; sklonil hlavu, vrhl se na Muřana, chytil ho kolem pasu a strhl ho na tvrdou dřevěnou podlahu. Kethol dopadl na svého soupeře a zadoufal, že mu vyrazí vzduch z plic. Aby se pojistil, praštil ho vši silou pěstí do břicha, těsně pod hrudní koš. Naděje je dobrá věc, ale jistota je lepší. K muži, s nímž bojoval, necítil žádnou osobní zášť, ale byl zvyklý bojovat s lidmi, proti nimž osobně nic neměl, a tak jeden navíc nic neznamenal. Vrazil mu ještě koleno do slabin a odvalil se z něho. Tato rvačka byla záležitostí sebeobrany, nikoli hněvu.

To byla věc, kterou u jiných lidí nedokázal pochopit: jiní lidé -dokonce i Pirojil a Durine - se při boji často rozzuřili, dovolili vzteku, aby je ovládl. Kethol prostě jen dělal, co bylo třeba. Člověk se může rozhněvat kvůli jiným věcem - krutosti, podvádění, neschopnosti nebo plýtvání - ale ne kvůli boji.

Když vstával do podřepu, dopadlo na jeho nohy a záda několik náhodných ran - divoce kopající nohy dvojice, která se při bitce válela po zemi - ale nezpomalily ho a přinejmenším se zatím neobjevily nože nebo meče. Byla to jen hospodská rvačka a nedalo se předpokládat, že by vojáci, i když opilí, dovolili, aby přerostla v něco víc.

V dálce někdo zuřivě zvonil na poplašný zvon. S největší pravděpodobností hospodský, který tak volal hlídku, protože poplašnému zvonu rychle odpověděly píšťalky. Hlídka se očividně nacházela někde poblíž, doplněná četou vojáků z kasáren, jejichž úkolem bylo udržovat ve městě pořádek. Hrabě z La Mutu byl možná mladý a ve svém úřadu nový, ale jeho ani jeho kapitány nepřekvapilo, že vojáci v kasárnách mají sklony k násilnému chování, když nejsou dostatečně zaměstnaní, a výkřev šlechty Království byl zvyklý přijímat nevyhnutelné a uměl si s tím poradit.

Ani Kethola něco takového nemohlo překvapit; vždycky napůl očekával, že vypukne nějaká rvačka, a když s tím nepočítal, doufal v to.

Provedl svůj tah.

Muž omráčený v hospodské bitce není nic překvapivého, a tak když zasténal a padl k zemi, nikdo si ani nevšiml, že jeho pádu nepředcházela úder. Skutečnost, že dopadl na místo, kde pod stolem leželo rozházených několik tuctů mincí, byla čistě věcí náhody. Rychle sebral hrst mincí - aniž se staral o zvuk cinkajícího kovu, který se nesl mezi steny a výkřiky; všichni ostatní byli příliš zaneprázdnění, než aby si všimli takové drobnosti - a on se postaral, aby nejprve sesbíral všechny stříbrné reály, než obrátil pozornost k měďákům. Všechny mince putovaly do tajné kapsy na vnitřní straně jeho tuniky; nacpal za nimi hadřík, než zatáhl tkanici, která kapsu uzavírala.

A pak už nejrychleji, jak dokázal, lezl po všech čtyřech ke dveřím: už si vyzvedl svoji odměnu za tento boj a byl nejvyšší čas zmizet. Všechny hospodské rvačky mají podobný průběh: po několika okamžicích, kdy se pere každý s každým, se někteří muži ocitnou zranění na zemi a zbývající utvoří dvojice, v nichž si pěstiti vybijejí vztek za nové i staré křivdy.

Ale další budou brzy následovat Ketholova příkladu: nebudou čekat, až začne téct krev a už vůbec ne až se dostaví hlídka, ale potichu se vytratí. Kethola nepřekvapilo, že první zmizel za dveřmi Mílo, a nebyl sám. Kethol nebude první ani poslední a to mu docela vyhovovalo.

Skočil do předsíně, přeběhl ke vchodu do hospody a odhrnul závěs z plachtoviny, který měl bránit studenému vzduchu zvenčí proniknout dovnitř.

A zastavil se.

Čekali tam na něho: četa vojáků vedená kaprálem na koni, který nervózně tančil na rozbředlém sněhu a udusával jej kopyty okovanými podivně tvarovanými podkovami, jaké Kethol neviděl nikde jinde než v La Mutu.

Na hrud' mu namířilo kopí.

"Ty budeš Kethol, žoldněř," ozvalo se z temnoty. Kopí mělo ostrý hrot a nemělo smysl zapírat. Nastal-li nějaký problém, bude jej teď muset vyřešit mluvením - nebo spíše bude jej muset později vyřešit mluvením, přemýšlením nebo bojem.

"Ano," řekl a tázavě rozpřáhl ruce. "Je nějaký problém?"

"Se mnou ne. Mistr šermíř tě chce vidět."

"Mě?"

"Tebe. A ty dva ostatní."

Nemusel se ptát, koho kaprál myslel těmi "dvěma ostatními".

"Tak jdeme," řekl kaprál.

Kethol pokrčil rameny.

S ukradenými mincemi, které ho hřály v kapse, teď stejně neměl nic naléhavého na práci, včetně umírání na ulici. V téhle chvíli.

Byla temná a deštivá noc, a pokud existovala taková věc jako stáj, v níž netáhlo, Pirojil dosud na žádnou nenarazil, a tak ho nepřekvapoval ostrý studený průvan, který profukoval kolem, zatímco ze seníku shazoval další balík slámy na tvrdě udusanou hlínu dole.

Koně byli zvyklí na temný úder způsobený balíkem dopadajícím na zem, ačkoliv velký hnědý valach, kterého si pro sebe vyhradil sám mistr podkoní, ve svém stání zaržál a zadusal.

Pirojil neměl žádné zvláštní námitky proti službě ve stáji - všichni stájníci byli v předposlední bitvě přinuceni dělat posly a všichni byli pobiti buď Tsurany, nebo Brouky - ale zase by to nemusela být stáj, v níž byla taková zima a

průvan, že mu mrzl pot na nose.

Byl to kompromis, jako většina věcí v životě. Čím méně si člověk stěžuje, že musí vyčistit pár stání, tím méně je pravděpodobné, že si jeho jméno kapitán zařadí na horní příčky žebříčku, až bude třeba vyslat hlídku, aby zjistila, jestli Tsurané skutečně vpředu v lese nastražili léčku. A jestliže si lze práci vylepšit více než několika doušky z láhve levného tyr-sogského vína, které už zemřelému seržantovi - ať ho Tith-Onaka, bůh vojáků, přivine na svou mohutnou chlupatou hrud! - nebude k žádnému užítku, tak v čem je problém?

Byla to všivá práce, ale snadná.

Člověk jen nasadí koni ohlávku, odvede ho do prázdného stání, ujistí se, že ho tam důkladně zavřel, pak vidlemi vyházi starou slámu, promáčenou močí a smíšenou s výkaly, a nakonec rozprostře čistou. Stará sláma přijde na kolečko, na němž bude odvezena po rampě a přes dvojce těžké létací dveře ke hnojnému vozu, kam bude vysypána, a co se s ní stane pak, to už nebyla Pirojilova starost. Někdo jiný ji vyveze z města a rozháze po polích. Tvrdilo se, že právě hnůj lamutských koní byl příčinou toho, proč místní brambory rostly velké jako koňské koblížky, ale pěstování zeleniny nebyla věc, o níž by Pirojil něco znal.

Nebo se o ni zajímal.

Pirojil věděl, že dokáže být docela složitou osobností, když chce, a proto ho často přitahovaly velmi prosté věci. Jako například nepřemýšlet o tom, co se ho netýká. Nakonec, nemělo smysl bezdůvodně vyčerpávat duševní možnosti. Dal si další doušek vína, zakloktal jím, aby se zbavil hlenu nahromaděného v hrdle, opatrně zazátkoval láhev a postavil ji vedle žebříku. Dolů na zem mohl slézt právě po žebříku, ale bylo tam také lano. A jen malý kousek od seníku lákal dobře chlazený dřevěný sloup.

Pirojilovy tlusté kožené rukavice se jen lehce zahřály třením, když sklouzl po sloupu dolů a lehce doskočil na zem. V tom je ten vtíp, usoudil. Člověk se musí třením zastavit kousek výš a ne zarazit se botami do země.

Byla to hloupá věc na přemýšlení, ale existovaly i horší.

Jako například způsob, jakým se na něho dívaly ženy. Dokonce i prostitutky. '.

Pokrčil rameny. Ošklivý muž je ošklivý muž, ale ošklivý bohatý muž je bohatý muž a on bude jednoho dne alespoň uměřeně bohatý muž, pokud se toho dne dožije. Je třeba být stále připraven, čekat na správný okamžik a mezitím - Mezitím se člověk může bavit sněním o bohatství, zatímco čeká, až se mu do břicha zabodne předurčené kopí, osudný meč pronikne do jeho srdce nebo nevyhnutelný šíp nalezne jeho oko.

Willem, poslední ze stájníků, odešel do války se štítem svého otce a vrátil se na něm. Na jeho památku byl štít zavěšen spolu s ostatními na zeď stáje a někdo, kdo právě neměl nic lepšího na práci, jej vyleštil do nemožného lesku.

Naštěstí ale ani v tak vyleštěném štítu nedokázal spatřit svůj odraz. Necítil nějakou zvláštní potřebu vidět znetvořené čelo s křovinatým obočím visícím přes zapadlé oči a nos, který už si zlomil tolikrát, že ho měl jako placku a mohl dýchat pouze ústy.

Pirojil si přejel prsty po strništi, které mu řídce pokrývalo čelisti. Nikdy nezhoustlo a on si nikdy nenechal narůst tak dlouhé vousy, aby ho za ně mohl nepřítel uchopit.

Člověk se nedá vždycky odhadnout jen podle vzhledu. Na světě existovala spousta ošklivých lidí, ale mnozí z nich byli dobří a laskaví. Pirojil ale už dávno usoudil, že jeho tvář je zrcadlem jeho duše. Bylo zapotřebí něčeho jiného než jemné duše, aby se člověk rozhodl trávit většinu svého života vrážením meče do břicha jiných lidí a mezitím čekat, až bude moci vrážet meč do břicha jiných lidí nebo použít stovku jiných způsobů zabíjení, jimiž si Pirojil vydělával na živobytí.

Škrábavý zvuk ho přiměl sáhnout si k opasku a otočit se.

Přinutil se uvolnit napjaté svaly. Jen krysa, v koutě u truhly s ovsem.

Neustálá potíže; člověk by čekal, že si na ni ve svém nabitém rozvrhu najdou trochu času čarodějové a jednou provždy ji vyřeší. Nemohli by... zakroutit prsty nebo zamumlat zaklínadlo nebo udělat cokoli, co by krysám zabránilo v přístupu k ovsu, mrkvi a kukuřici? Nu, jeho problém to nebyl. On ve studené stáji nespál a kromě toho mu nikdo neplatil za to, aby lovil krysy.

Něco mu prosvištělo kolem ucha a narazilo do dřeva truhly. Ozvalo se krátké zapištění.

"Mám ji." Ze stínů vystoupil vysoký štíhlý muž, který si zasouval druhý nůž do pochvy u pravého boku. Z opasku mu visel rapír se zdobeným košem - úzká přesná soubojová zbraň, nikoli širší delší meč, jaký by nesl do bitvy řadový voják. Tom Gamett si své zbraně pečlivě vybíral.

Nezáleželo na tom, že Pirojilův vlastní meč se nacházel dobrých šest kroků daleko na háku na zdi, kam si ho na dobu své práce pověsil. Kapitán Tom Gamett, nejstarší z kapitánů vázaných přísahou jeho excelenci hraběti z La Mutu, byl i přes svůj věk téměř padesátiletým mnohem lepší šermíř, než za jakého by se Pirojil kdy mohl pokládat. Ať už to byl následek přirozeného nadání nebo více než třicet let, kdy polovinu času v bdělém stavu trávil s mečem v ruce - nebo s největší pravděpodobností obojí - v souboji na meče by Gamett snadno rozsekal Pirojila na kousky.

A očividně uměl zacházet i s vrhacími noži, ačkoliv by do něho Pirojil neřekl, že se něčím takovým vůbec bude zabývat, protože dosud nikdy neslyšel, že by vrhací nůž někdy někoho zabil, a byla čistá hloupost utrácet za správně vyvážený vrhací nůž dobré zlato.

Naprosto zbytečné, opravdu.

A tak se Pirojil zdržel toho, aby jeho ruka zabloudila k místu, kde pod lemem tuniky ukrýval vlastní vrhací nůž. Protože ačkoliv dosud nikdy neslyšel, že by vrhací nůž někdy někoho zabil, už viděl, jak rozptýlil pozornost protivníka natolik, že ho pak bylo možné zabít jiným způsobem, a kromě toho, všechno se jednou stane poprvé; Pirojil jen odmítal zaplatit dost zlata za dobrý nůž, a i kdyby to udělal, nepoužíval by jej k zabíjení krys. Pirojil nechal myšlenky běžet hlavou, zatímco tiše stál a čekal, až si Tom Gamett dojde pro svůj nůž, zvedne jej a ukáže krysou, kterou úhledně probodl.

Byla už bezvládná a nehybná ve své smrti; Tom Gamett sesmekl tělíčko z nože do kolečka plného hnoje a pak sáhl pro hrst čisté slámy, aby otřel nůž, než jej zasunul do pochvy.

Když se napřímil, byl o hlavu vyšší než Pirojil, který sám dosahoval větší než průměrné výšky, ale zatímco Pirojil byl téměř stejně rozložitý a ramenatý jako Durine, Tom Garnett byl ještě vytáhlejší a hubenější než Kethol. Uhlově černé vlasy mu stříbrně prokvétaly a kromě tenkého knírku a úzké špičaté bradky by hladce oholený. Tváře a čelo měl zbrázděné jizvami. Dalo by se čekat, že tak vysoký člověk bude v pohybu neohrabaný, ale on se pohyboval jako tanečník, plyně a sebejistě.

"Zdá se, že jsem tě překvapil," řekl kapitán a zamlskal. "To bych u tebe nečekal, Pirojile."

Pirojil sklonil hlavu. "Kapitán je laskav, že si mě pamatuje," řekl.

"A nelaskav, že tě kritizuje? Ach. Může být." Garnett ukázal na krysu. "Máš námitky, že jsem zabil krysu?"

Pirojil zavrtěl hlavou. "Vůbec ne, kapitáne. Mohl jsem ji zabít sám." Pokrčil rameny.

"Kdyby se ti chtělo." V kapitánově hlase zněl nepatrně jízlivý tón.

"Kdyby se mi chtělo."

"A pročpak se ti nechtělo, Pirojile?" zeptal se Garnett snad až příliš laskavě.

Pirojil znovu pokrčil rameny. "Nevidím v tom žádný smysl. Člověk zabije jednu a tam, odkud přišla, jich sedí dalších deset. Mě neobtěžují a nepamatuji si, že bych dostal nařízeno - nebo zapláceno - za to, že budu lovit krysy." Opřel se o vidle. "Chceš mi zaplatit za to, že budu lovit krysy, kapitáne?"

Tom Garnett pomalu zavrtěl hlavou. "Já ne, Pirojile. Ale mistr šermíř možná má nějaké krysy k lovení, nebo alespoň k hlídání. Poslal jsem i pro tvoje přátele; touhle dobou by už měli být v Hnízdě. Vadilo by ti příliš, kdybys šel se mnou?" zeptal se zdvořile, ačkoliv to byl ve skutečnosti prostý rozkaz.

Pirojil zavrtěl hlavou. "Vůbec ne," zalhal. Opravdu neměl na vybranou.

Tom Garnett se usmál. "Podřízení se nevyhnutelnému je vždycky moudré, Pirojile."

"Ale nic takového jsi neřikal, když nás skoro přemohli Brouci," prohlásil Pirojil. "Pamatuju si něco o tom, jak jsi křičel, že všichni zemřeme, ale zemřeme jako vojáci. Nebo se mýlím?"

Tom Garnett se znovu usmál. Nebyl to příjemný úsměv, připomínal spíše vlka cenícího zuby. "Ale vzhledem k tomu, že nás nepřemohli, tak to nebylo nevyhnutelné, nebo bylo?"

Kapitán nečekal na odpověď a otočil se, očekáváje, že ho Pirojil bude následovat.

Pirojil se rozhodl vyhovět kapitánovu očekávání a tiše za ním vyšel ze stáje.

Podíval se přes otevřenou bránu druhé strany hospodářského dvora, zahlédl krátký záblesk světla z budov lemujících cestu dolů z kopce k vlastnímu městu a zamyslel se nad moudrostí ve vybudování hradu na kopci nad městem. Z hlediska obrany to byla výhodná poloha, pokud člověk nemusí běhat v takovém mizerném počasí z kopce a do kopce. Ovšem ti, kteří rozhodují, kde bude hrad stát, obvykle nebývají těmi, kdou jsou uprostřed plískanice posíláni nahoru a dolů. Tento druh úkolů byl vyhrazen pro lidi jako Pirojil, Durine a Kethol.

Zatraceně. Teď si přál, aby neřikal nic o tom útoku Brouků. Zapudil úvahy a poslušně kráčel za kapitánem.

Kapitola druhá

STAROSTI

Vandros si toho všiml.

Záchvěv pačuli a myrhy, parfému lady Mondegreenové, se vznášel ve vzduchu Hnízda, ačkoli by jej pravděpodobně nikdo jiný nezaznamenal na pozadí silného zápachu dechu Fantuse, zeleného ohnivého dráčka, který si právě spokojeně říhl poté, co se vrátil z večerní výpravy do kuchyně.

Hrabě z La Mutu a jeho mistr šermíř si vyměnili pohledy, když se tvor uvelebil před krbem. Mistra šermíře přítomnost ohnivého dráčka netěšila a ještě méně ho těšilo, že si Fantus vybral Hnízdo za svoje sídlo, patrně pro snadnou přístupnost skrz hrad starého sokolníka.

Vandros si stále neuměl vysvětlit, jak se zvířeti dařilo otevřít si dveře mezi pokoji mistra šermíře a půdou, kde předešli vládcové La Mutu po celá desetiletí drželi své lovecké ptáky. Teď tam sídlila podle Stevena Argenta naprosto nedostatečná sbírka poštovních holubů v péči chovatele Haskella, kterého Steven Argent jízlivě nazýval "mistr ptáčník" - nikoli však, když se v doslechu nacházel Vandros.

Haskell se měl starat o to, aby ohnivý dráček neopouštěl půdu, ale jedině, co skutečně pečlivě zavíral, byla dvířka klecí nadepsaných "Mondegreenská pevnost", "Yabon", "Crydee" nebo místem, kde se příslušný holub vylíhl a kam by ho instinkt zavedl, kdyby byl vypuštěn; pokud šlo o dveře půdy, byl Haskell mnohem méně spolehlivý.

Ale i když dveře zavřel sám mistr šermíř Steven Argent, dráček se přesto dokázal dostat na úzké kamenné schodiště a proniknout do jeho ložnice. V posledních několika dnech už Argent očividně rezignoval a smířil se s tím, že dráček

bude jeho podnájemníkem až do jara, kdy se vévoda z Crydee bude vracet z porady ve městě Yabonu a vezme si dráčka s sebou.

Fantus si slastně povzdechl, natáhl dlouhý hadovitý krk, položil bradu na teplé kameny před krbem a velká křídla si úhledně složil na záda. Tančící plameny se rudě a zlatě odrážely na jeho lesklých zelených šupinách.

Ohnivý dráček dorazil o týden dříve s dvorním čarodějem lorda Borrice Kulganem, a když se vévoda z Crydee před dvěma dny vydal se svou družinou dál na poradu v hradu vévodě Bmcala z Yabonu, Fantus zůstal zde.

Nikdo nevěděl, co s ním; většinu služebnictva ono draku podobné stvoření tak děsilo, že mu při jeho každodenních nájezdech do kuchyně utíkala z cesty; jen málo obyvatel zdejšího hradu, jako například hrabě, se tím bavilo.

Pokud Vandrosovi zápach vadil, byl natolik diskretní, že se o tom nezmínil, a stejně tak i neustále mrzutý sluha, který položil na stůl podnos a pak oběma nalil sklenici vína, než láhev postavil zpět na táb.

"Přeješ si ještě něco, mistře šermíři?" zeptal se Břeven Stevena Argenta namísto Vandrose - a učinil správně, protože ačkoliv Vandros převyšoval Argenta postavením a celý hrad byl jeho sídlem jakožto hrabě z La Mutu, v Hnízdě bydlel mistr šermíř a sluha se na něho obracel jako na hostitele, jehož povinností bylo postarat se o potřeby hosta. Steven Argent se na sluhu pochvalně usmál - uměl ocenit jemné nuance pohostinnosti stejně jako u každé jiné činnosti.

"Už nic, děkuji ti, Erevene," řekl po krátkém Vandrosově přikývnutí. "Už tě dnes večer nebudeme potřebovat, můžeš tedy jít a pozdrav ode mne Becku a svoji dceru."

Erevenova už tak zasmušilá tvář ještě potemněla, přestože se přinutil usmát. "Udělám to, mistře šermíři. Přeji tobě i jeho lordstvu dobrou noc."

Vandros na to ani nepovytl obočí; zůstal nehybný, dokud se za sluhou nezavřely dveře. Ne že by k tomu chtěl mít nějakou poznámku. Argentovy flirty byly pověstné, ale zmiňovat se o nich v této chvíli by nebylo politicky vhodné, ať už se šílily fámy o jeho poměru se sluhovou velmi hezkou mladou dcerou (což nebyla pravda), nebo s lady Mondegreenovou (což pravda byla). Steven Argent byl zároveň voják každým coulem i velký sukničkář a jeho úspěchy na obou polích mu vynesly závist i nepřátelství mnoha mocných mužů v kraji. V uplynulých dvou desetiletích se mu několikrát stalo, že zdvořilý rozhovor s manželkou nějakého nižšího šlechtice nebo bohatého obchodníka vyústil v hádku a jednou dokonce i v souboj. Tento souboj byl pak prvotním důvodem, proč opustil strmě stoupající kariéru v královském vojsku v Rillanonu a přišel před dvanácti lety na západ, aby se stal nejprve kapitánem v posádce Vandrosova otce a pak mistrem šermířem. Ačkoliv Vandros obvykle působil jako přímočarý nekomplikovaný válečník, strávil většinu ze svých osmadvaceti let studiem toho, jak se stát hrabětem z La Mutu, a dokázal být tak diplomatickým, jak bylo třeba: věděl, kdy se zdržet poznámek.

Jakmile se dveře zavřely, řekl: "Pořád se mi nechce uvěřit, že je mezi námi zrádce. Ale..."

"...ale v poslední době se stalo až příliš mnoho nehod," dokončil Steven Argent. "A nějak se nemohu přimět k tomu, abych si myslel, že je všechno v pořádku. Na severu je podezřelý klid - a jedna z věcí, které jsem se naučil, když ty jsi ještě nosil pleny, byla ta, že když je všechno až příliš v pořádku, nastal čas hledat past."

"Ale jak by sem Tsurané mohli umístit zrádce? U nich to přece nejde tak, že by si jeden z nich oblékl zdejší šaty, vetřel se do Ylithu a předstíral, že je obchodník ze Sarthu. Byli by vůbec schopni něco takového vymyslet?"

Steven Argent zavrtěl hlavou. Tohle byla část, které nerozuměl ani on. "Nevím," řekl, "ale dělá mi to starosti. Pokud je tady zrádce, tak samozřejmě nemusí být ve službách Tsuranů. Jestliže by se snažili někoho zabít, těžko by to byl baron, i když významný."

Vsadil bych se, že by šli spíš po hrabatech a vévodech. Ne, jestliže přijde na možné zadavatele vraždy, je tady tolik jiných kandidátů, že je nemůžeme odbýt mávnutím ruky. Nemám moc rád barona Morraye - spor mezi jeho rodinou a rodinou barona Verheyne už měl být pravděpodobně urovnán soubojem o generaci dříve a on sám si nadělal více než dost dalších nepřátel - ale myslím si, že by bylo nejlepší postarat se, aby nebyl zabit během pobytu v našem městě. Vévodu by to asi dost podráždilo."

Tomu se Vandros usmál. "A já mohu s jistou autoritou říct, že ani hrabě by nebyl příliš potěšen."

"Být zabit v souboji? To bychom mohli přijmout; toto riziko podstupujeme všichni. Ale..."

Vandros si povzdechl. "Je těžké uvěřit, že by lord Verheyne s něčím takovým souhlasil. Je zbrklý a horkokrevný, to ano. Ale zadavatel vraždy? To na něho nevypadá." Zavrtěl hlavou.

Vandrosův otec jmenoval Morraye na začátku války lamutským vojenským kvestorem a Vandros potvrdil otcovu volbu, když před dvěma lety zdědil titul, protože onen muž vykonával svoji práci dobře. Jakožto hrabě Vandros lépe než ostatní věděl, že jak postavení hraběte - obzvláště během války - tak vojsko závisí na zlatě a stříbře stejně jako na mase a obilí.

Kdyby mělo být po vůli Stevenu Argentovi, zavřel by hrabě barona Morraye do Věže i s těmi jeho knihami, účty a váčky s penězi, dokud by nebyl z Midkemie vyhnán poslední Tsuran, to ovšem bylo politicky nemožné, a dokonce i ponechat si ho ve městě La Mutu začínalo vypadat jako špatný nápad.

Nastal čas poslat ho pryč, alespoň na nějakou chvíli.

"Mohla to být shoda okolností. Ale je takové staré pořekadlo, můj pane," řekl mistr šermíř. ""Poprvé je to náhoda, podruhé je to pozoruhodná náhoda, potřetí je to spiknutí""

Vandros se usmál. "Myslím, že můj otec si měl za mistra šermíře vybrat nějakého dobrého Lamuťana namísto vyžilého Východ'ana. Rillanon je možná dobrým místem k tomu, aby se člověk naučil dobře šermovat, ale já myslím, že u dvora je něco, co podněcuje nejen spiklenectví, ale i podezřívavost vůči spiklenectví, ať už spiknutí existuje, nebo ne."

"Vždycky se někde najde nějaké spiknutí, můj pane."

Vandrosova tvář na okamžik potemněla, a přestože to zůstalo nevyčtené, Argent věděl, na co hrabě myslí. Trhlina mezi králem a princem z Kondoru z dlouhodobého hlediska pravděpodobně ohrožovala Království stejně jako Trhlina, skrz

kteřou na Midkemii vpadli Tsurané. Fámy se šířily jedna za druhou: že král nařídil prince uvěznit; že místodržitelství Guye du Bas-Tyry ve městě bylo prostě jen zámlnkou ke jmenování Guye příštím princem Krondoru; a nakonec že princ Erland ve skutečnosti zahynul Guyovou rukou.

Všechna oficiální korespondence mezi vojsky Západu a Krondorem procházela rukama Brucala a Borrice, takže Vandros věděl jen to, co mu bylo řečeno, a protože šlo o politiku, nevěřil tomu ani z poloviny.

Tak to přinejmenším říkal svému mistru šermíři. Steven Argent nevěděl, jestli má, nebo nemá přijmout jeho nedůvěřivost, ale měl dost rozumu, aby nevyšlo žádné pochybnosti. Nakonec, fámy byly jen první předzvěstí nepohodlné pravdy. To ale nebylo nic, co by chtěl mladý hrabě připustit, otevřeně nebo jinak. Zlá krev bývala mezi šlechtici obvyklá, obzvlášť v takovýchto neklidných časech, kdy přímý dědic - baronie nebo vévodství - mohl zahynout v bitvě a ponechat následnictví nevyjasněné. Steven Argent to viděl, když lovil vlky: byl-li zabit vůdce smečky, ostatní samci se pustili do boje o to, který z nich se stane novým vůdcem, a mezitím se nechali zabít. Ale to nebylo přirovnání, jež by se hraběti Vandrosovi líbilo navzdory vlčí hlavě v jeho rodinném erb. Hrabě by patrně podráždilo, i kdyby se o následnictví začalo hovořit v obecné rovině, vzhledem k jeho neobyčejné citlivosti na otázky týkající se jeho vlastní pravděpodobné budoucnosti coby vévody z Yabonu, jakmile se konečně ožení s Bručalovou dcerou Felinou.

A tak Steven Argent změnil téma. "Myslím, že vy tady na Západě-"

"Sloužil jsi mému otci - a teď mně - už více než dvanáct let a pořád jsme pro tebe "my tady na Západě"?" přerušil ho Vandros se smíchem.

"- vy tady na Západě máte sklony podceňovat Východany. Máme dost schopných vojáků a nemálo výjimečných válečníků, když už jsme u toho."

"Možná." Vandros se zatvářil pochybovačně. Rád v této věci mistra šermíře škádlil. Mezi Východem a Západem Království vždycky existovala rivalita. Hrabě věděl, že z neustálých hraničních potyček s Východními královstvími vzešli někteří z nejlepších a nejschopnějších vojenských velitelů Východu, a také několik vynikajících bojovníků. Ctižádostiví vojáci odcházeli na východ, protože jim tam kynul příslib rychlého postupu a politické příležitosti. Bojovali tam totiž se sousedními vojsky před očima baronů, vévodů a králů, kdežto většina západních posádek trávila čas pobíjením band skřetů a honěním psanců pod dohledem klejících seržantů nebo občas nějakého důstojníka. Ale sedm let neustálých bojů s Tsurany dalo vojskům Západu tvrdé jádro zocelených veteránů a každoroční noví odvedenci se rychle naučili vojenské řemeslo, nebo byli zabiti.

Nebo, často, obojí.

Tsurané byli krutými učitelé v boji - tak drsnými, že byl Vandros nucen najmout žoldnéřské oddíly, aby poprvé během celé války doplnil počty odvedenou - bez nájemných vojáků, kterými nahradil mrtvé a zraněné, by nemohl splnit své závazky vůči vévodovi z Yabinu. Tsurané sice byli nelitostnými učitelé, ale lamutší vojáci se učili rychle; nejlepší jednotky hraběte Vandrose se mohly směle rovnat s nejlepšími z východních posádek.

Vandros se lišácky usmál. "Oba známe svoji cenu na bojišti."

Steven Argent povytáhl obočí. "Až se vrátíš z další hlídky, chtěl bys tuto záležitost rozebrat podrobněji na cvičišti?" Přijatelným způsobem vyhrožovat příslušníkovi šlechty bylo umění, s nímž se člověk buď rodil, neboje získal učením a Steven Argent strávil značnou část svého dospělého života tím, že se je učil, a tak ho vůbec nepřekvapilo, když se Vandrosův úsměv rozšířil.

"Myslím, že raději ne!" zasmál se Vandros. "Už mám dost šrámů od tebe, mistře šermíři." Zvážněl. "Ale zpátky k věci: Morray Myslíš, že je to náhoda, že se ocitl tak blízko smrti?"

Mistr šermíř zavrtěl hlavou. "Květináč, který spadl z budovy, možná - ačkoliv v té době nebyl v tom domě nikdo doma, jak jsem vyrozuměl..."

"Což napovídá, že by to mohl být vítr."

Steven Argent přikývl. "A ten led na Morrayových schodech mohl být z rozlitého džbánů a ten prodřený sedlový popruh mohl být jen výsledkem nedbalosti, i když před podkoním bych to nahlas neřikal."

Přešel k psacímu stolu a vzal do ruky konec popruhu, který sám odřízl od sedla, aby jej mohl podrobněji prozkoumat. Ano, vypadal spíše rozedřený než nařiznutý, ale on sám by mohl napodobit tento stav dřením popruhu o ostrý kámen.

"Je samozřejmě možné, že to všechno byly jen náhody. Ale není to pravděpodobné," řekl.

"Ale Verheyen? Víš, že je mezi nimi zlá krev, ale pokus o vraždu...?"

"Pochybují o tom, ale nepokládám to za nemožné." Steven Argent zavrtěl hlavou. "Myslím ale, že pravděpodobnější bude zrada. Jen nemám ponětí, kdo, jak a proč."

"Chci, aby se o tom nemluvalo," řekl Vandros. "Jsme pořád ve válce a to není doba na divoká obvinění, ještě když se tady má co nejdříve sejít Baronská rada. Myslím, že pak bude vhodné vyčistit vzduch i od těchto věcí, mimo jiné."

Steven Argent přikývl. "To už mě taky napadlo. Myslím, že baron Morray by měl být vyslán s jednotkou dobrých mužů na

denní stráž, zatímco já polořím několik diskretních otázek a uvidím, co zjistím."

Morray se ve válce nijak zvlášť nevyznamenal, ale také nepředstavoval žádnou potíž a myšlenka mít prosté vojáky pod dohledem, i když nikoli velením šlechty, nebyla špatná.

Vandros se zamračil. "Máme ho poslat do Mondegreenu s lady a pak jako doprovod barona Mondegreena zpátky na Baronskou radu? Asi budeme muset povolávat do La Mutu střídavě jednotky jak Mondegreena, tak Morraye - poslat ho, aby na to dohlédl, vypadá jako ještě lepší nápad."

"Můj pán je velmi moudrý. Odvažují se navrhnout, že ještě lepší by bylo ponechat ho během rady úplně mimo La Mut, ale -"

"Ne. Vypadalo by to, jako že se v jeho sporu s Verheyenem stavím proti němu."

Steven Argent přikývl. "To je pravda, můj pane." Poklekl, aby poškrábal Fantuse pod bradou. Kůže všech draků a jejich příbuzných byla tužší než jakákoli jiná-musel silně zarýt masivním prstenem, který nosil na prostředníku, než dráček zvedl hlavu a rozkošnický mu nastavil krk.

Vandros pokýval hlavou. "Přítomnost barona Monegreenu by také mohla udržet věci v klidu."

"To ano - je to neduživý starý muž, ale jemný," přitakal Steven Argent. "I když nějaká ta ocel pod povrchem ještě zbývá, řekl bych." Znovu poškrábal ohnivého dráčka po hrdle. "Hodný Fantus. Dobrý chlapec."

"Máš dobré muže?" zeptal se Vandros.

"Všichni, kdo nosí tabard s vyšitým erbem hraběte z La Mutu, jsou dobří muži, samozřejmě."

Vandros podrážděně potřásl hlavou. "Myslím obzvlášť dobré muže. Na tohle."

"Počítám s oddílem Torna Garnetta," řekl mistr šermíř. "A k tomu se třemi žoldnéři jako tělesnou stráží barona Morraye." Lehce sklonil hlavu. "Přirozeně za předpokladu, že shledá můj návrh vhodným. Bylo by lepší, kdyby rozkazy vyšly od tebe, myslím." Steven Argent byl voják, zvyklý rozkazy přijímat, ale širokým obloukem se vyhýbal tomu, aby je vydával, když se týkaly šlechty.

Vandros přikývl. "Udělám to a pak budu muset nechat tuto věc a celý La Mut ve tvých rukou; musím se připojit k vévodovi Brucalovi na velké poradě příští týden v Yabonu, takže musím vyrazit dnes."

"Přivezeš zpátky poštovní holuby?"

Vandros se zasmál. Byla to taková hra mezi nimi. Pokaždé, když hrabě někam jel, Argent mu připomenul, aby přivezl zpátky poštovní holuby, jako by to neudělal i bez jeho pobízení. Hrabě si myslel, že Steven Argent má až příliš velké obavy, že nebude možné rychle poslat zprávu, kdyby se v La Mutu něco závažného stalo, protože Vandros právě vypustil holuba, o němž byl Argent přesvědčen, že je poslední, který jim zbyl, s potvrzením svého okamžitého odjezdu do Yabonu.

"Ano, přivezu zpátky holuby. A také několik lahví dobrého vína na tvoji pověstnou žízeň. Můžeš si v moji nepřítomnosti hrát na hostitele popudlivých baronů. Pověřit Mondegreenu, aby mě zastoupil při vedení rady, může být dobrý tah. Morray i Verheyen chovají starého pána v úctě - stejně jako všichni ostatní šlechtici, možná s výjimkou toho potřeštěného blázna Viztrii - takže bychom si tím zajistili, že se budou chovat slušně. A co se týká možného vraha, mohu se v té věci na tebe spolehnout?" zeptal se hrabě.

Steven Argent přikývl. "Jistěže, můj pane," řekl.

Zatímco hlídka nehybně seděla uprostřed cesty, Kethola napadlo, že by mohl mít námitky proti tomu, aby s nimi jela i lady Mondegreenová, kdyby si ovšem myslel, že by ho kdokoli vyslechl.

Ale ona se svými dvěma komornými jela do Mondegreenu, aby se ujaly péče o churavého barona a doprovodily ho zpátky do La Mutu na Baronskou radu - nebo alespoň aby zůstala mimo šlechtické postele v La Mutu - a baron Morray trval na tom, že ji domů na sever může doprovodit hlídka. Což dávalo smysl. Za den nebo dva měl z Mondegreenu dorazit jízdní oddíl, který by pak mohl sloužit v okolí města a tím ulehčit hraběcím jednotkám.

Problém s tím, co Pirojil nazýval "plíživá výprava", spočíval právě v tom: plížila se a rostla, plížila se a rostla, až byla naprosto nezvladatelná.

Co byla zpočátku běžná hlídka, která měla zaměřit na sever, pak na západ a potom zpátky do La Mutu, se stalo doprovodem těch, kdo cestovali do Mondegreenu, stejně jako těch, kdo se pak měli vydat z Mondegreenu a Morraye do La Mutu. Mezi přední a zadní částí hlídky putovaly asi dva tucty civilistů: Otec Finty s mladým chlapcem, jehož nazýval svým ministrantem, ale Pirojil ho podezřívá, že si ho vydržoval jako svého milence; tři z oněch vzácně se vyskytujících krotkých Tsuranů - bývalých otroků, kteří se potom, co jejich pánové padli, pokorně vzdali - najatí na práci pro některého z mondegreenských svobodných sedláků; lady Mondegreenová a její ošklivé komorné. Společnost doplňovali sluhové, nosiči a lokajové.

Ne že by Kethol za jiných okolností proti přítomnosti lady Mondegreenové cokoli namítal: byla příjemná a krásná na pohled. Některé ženy rozkvétají kolem dvacítky, ale krátce poté už začínají uvadat, povolí jim kůže, poklesnou ňadra, zplihnou vlasy. Ne tak lady Mondegreenová. Nebyt jediného bílého pramene, který jen dodával osobitost jejím dlouhým, uhlově černým vlasům, mohla by být považována za ještě ani ne dvacetiletou dívku. Možná to mělo něco společného s její bezdětností nebo spřízněností s rodinou conDoinů - ti také zůstávali dlouho mladí,

Ti, kteří nepadli v bitvě, rozumí se.

Měla tvář srdcovitého tvaru se silnou zašpičatělou bradou, která by vypadala téměř mužsky, nebyt plných rudých rtů nad ní. A dokonce i v jezdeckém úboru s vrstvami látek pod krátkým kabátcem se její ňadra dmula tak, až ho svrběly dlaně. Dlouhé aristokratické prsty s nakrátko okousanými nehty, což Ketholovi připadalo naprosto okouzující, držely otěže s nacvičenou lehkostí, zatímco štíhlá stehna v přiléhavých kožených kalhotách pevně svírala sedlo, když velká ryšavá klisna nervózně zatančila na místě. Dámy jezdily na delší cesty obvykle v kočárech a ona by mu patrně také ráda dala přednost, ale nejpřímější cesta z La Mutu do Mondegreenu vedla drsnou krajinou, a tak se smířila s jízdou na koni, na němž seděla jako muž obkročmo a nikoli po dámském způsobu.

Za ní, na dvou podobně obtloustlých strakatých valaších jely její dvě komorné, zachumlané do pláštěů a křečovitě třímající otěže. Zdálo se, že jsou spokojeny s tím, že jejich koně prostě jen následují zvířata před sebou, což bylo podle Kethola patrně důvodem, proč jim podkoní vybral tyto dva líné požirače sena. Občas je ti, kdo jeli za nimi, museli plácnout po zadku a pobídnout je tak k pohybu, když se zastavili u kraje cesty, aby tam okousali trs uschlé trávy. Možná, pomyslel si Kethol, budou mít obě ženy dokonce nějaké poněti o tom, jak se jezdí na koni, až dorazí do Mondegreenu.

Bylo pro něho těžké odlišit Elgu od Olgy - byla Elga ta se skoro neznatelným knírkem a velkým břichem, nebo ta se silným knírkem a menším břichem? Pokládal za důležité přesně vědět, která je která. Ženy obdařené půvabem tak bídne

jako tyto dvě potřebovaly veškerou možnou pozornost; člověk, jehož přítelem byl Pirojil, by to měl chápat, a Kethol chápal.

"Klid, holka, klid," mumlal Tom Garnett ke své velké černé klisně. Kethol nikdy nerozuměl tomu, proč by někdo měl chtít tak nervózní zvíře - "ohnivé", aby použil všeobecně vžitý výraz - když jsou k dispozici dokonale mírní, klidní koně. Případalo mu to hloupé. A Garnettova klisna vypadala stejně horkokrevná jako kterýkoli kůň, jakého Kethol viděl; kapitán si ji vybral pro rychlost a krásu, domyslel se, což byla snad ta nejhloupější volba, jakou jízdní voják mohl udělat. Kdyby to byl vycvičený válečný oř, tomu by rozuměl. Už viděl nejednoho jak v bitvě pošlapal nepřátelské pěšáky, a přestože tito koně bývali vzpurní, stáli za námahu; poskytovali jezdcí zbraň navíc - čtyři zbraně, počítá-li se každé kopyto zvlášť, pět, jestliže je kůň kousavý. Ale zvíře, které je prostě jen nervózní, nedávalo Ketholovi smysl za jakýchkoli okolností. No, aspoň měl kapitán tolik rozumu, že si nevybral nevykleštěného hřebce jako ten idiot, pod kterým sloužili v Bas-Tyře. To byla poslední věc, jakou by tady potřebovali - hřebec, který zešílí pokaždé, když se v jeho blízkosti ocitne menstruující žena nebo klisna v říji.

Tomu Garnettovi se nelíbil shluk jilmů na druhém konci mýtiny; poslal trojici jezdců, aby zjistili, jestli tam není nastražena léčka. Tsurané by měli trávit zimu na své straně frontové linie, což bylo přinejmenším dvacet mil na západ, ale Kethol už viděl nejednu mrtvolu vojáka, která měla ve tváři překvapený výraz, protože všechno nebylo tak, jak se čekalo.

Vyslat zvědy bylo rozumné opatření. Tsurané se nevyznali v lesích tak dobře jako natalští zálesáci nebo sám Kethol, to určitě, ale učili se rychle. Až příliš rychle.

To byla ta potíž s vedením války v případě, že se nepodařilo vybit nepřitele do posledního muže: jsou zabiti ti slabí, hloupí a ti, kteří mají smůlu, takže pro další boj zůstanou ti silní, chytří a miláckové štěstěny. Kdyby záleželo na Ketholovi, skončila by válka pronásledováním Tsuranů až k té smrduté díře, z níž se vyrojili, a jejich povražděním do posledního dítěte - navzdory očividně přehnaným historkám o tom, kolik jich na Kelewanuje - ale tato věc nebyla aspoň pro tuto chvíli na pořadu dne.

Když se shrnulo všechno dohromady, měli Kethol, Pirojil a Durine velmi dobrý důvod nechat si zaplatit a hned, jakmile bude po baronské radě a na jihu roztaje led, zamířit pryč odsud.

Teplý větřík a měkké ruce...

Možná už brzy. Ačkoliv... Začichal ve vzduchu. Nedokázal říct, jak to ví, ale blížila se bouře. Nebude tu hned, ne v nejbližší chvíli. Obloha na západě byla jasná a modrošedá, jen tu a tam ji pokrývaly drobné skvrnky vzdálených obláček. Ale blížila se bouře, tím si byl Kethol jist.

Ohlédl se k místu, kde čekal baron Morray, nehybný na svém stejně nehybném hnědém strakatém valachovi. Byl to vysoký muž, který by působil až zženštilým dojmem, nebýt záměrné hrubosti prostě stříženého pláště a dračí kůži oplátaného jílce velkého meče, který mu visel u sedla jako protiváha krátkého rapíru u jeho boku. Jeho rysy byly prostě příliš pravidelné, příliš hezké, jeho hladce vyholená tvář příliš jemná, jeho pohyby příliš ladné a přesné, pokud se vůbec hýbal.

Pohled, který upíral na Kethola, byl plný opovržení.

"Jak vidíte, neměli jsme žádný důvod k obavám," řekl tak tiše, že ho slyšeli jen lady Mondegreenová a kapitán Tom Garnett.

Kethol mu neskočil na návnadu. Co si o něm baron myslel, zatímco čekal, až se lamutští vojáci vrátí z průzkumu, ho nemuselo zajímat. Spíše vycítil než uslyšel, jak se za ním Durine ošil, a Pirojil vedle něho měl ve tváři snaživě netečný výraz, jenž jasně vypovídal o jeho názoru na lidi, kteří kritizují profesionály při jejich práci.

Na záchranu jim přišel Tom Garnett, jehož nervózní kůň několikrát poskočil na místě, což Garnett zvládl jen lehkým pohybem prstů na otěžích a stisknutím kolen. "Lituji, barone Morrayi, ale obávám se, že si špatně vykládáš Ketholovu zdráhavost jet dál."

"Oh?"

Kethol nepatrně zavrtěl hlavou. I Tom Garnett, eh?

Lidé, kteří jejich trojici dobře neznali, z nějakého důvodu pokládali za jejich vůdce Kethola. Durine byl příliš velký a příliš tichý a Pirojil zase příliš ošklivý; to asi vedlo lidi k domněnce, že Kethol o něm dvěma velí.

"Byl jsem s mistrem šermířem, když těm třem ukládal za úkol, aby tě chránili, barone Morrayi," pokračoval Tom Garnett.

"Nepamatuji si, že by jim říkal, že ti mají sloužit."

Zůstalo nevyřčeno, že mistr šermíř nesvěřil do Morrayova velení ani Garnettův oddíl; drobnost, která baronu Morrayovi poměrně často unikala.

Což nebylo nijak překvapivé. Šlechta bývala úzkostlivě pečlivá ve vztahu k jině šlechtě, ale už méně ve vztahu k prostým lidem bez ohledu na jejich vojenskou hodnost. To byla jedna věc, která se Ketholovi na práci v západní části Království líbila; zatímco všude vojáci chápali, že urozený původ není náhražkou za úsudek a zkušenost, tady na Západě bylo osvěžující, že ve vojsku chyběli ctižádostiví šplhouni. Kdyby Tom Garnett sloužil někde na Východě a toužil po povýšení nebo sňatku s dcerou nižšího šlechtice, líbal by teď Morrayovi zadek a pokorně se ptal, kterou půlku si přeje olízat jako první.

Před nimi se tyčila hradba lesa, šedá a nevlídná. Brzy nastane jaro a vnese do lesů zelený život. To je na lese hezké: člověk vždycky může čekat, že se obnoví, ať už jej zpusťošila zima, nebo vetřelci.

Lidé jsou jiní.

Tom Garnett pokynul zástupu, aby se dal do pohybu. Kethol pobídl koně do ostrého klusu, takže předjel barona Morraye, zatímco Durine a Pirojil zaujali svá místa za baronem.

Po letech, co pracovali spolu, Kethol téměř dokázal číst svým společníkům myšlenky, aniž s nimi potřeboval mluvit.

Kethol pojede vpředu - ne proto, že by byl postradatelnější než ostatní dva, ani proto, že by byl jejich vůdce - ale

protože vyrostl v lesnatém kraji a už v dětství naladil svoje smysly na vůně a zvuky lesa způsobem, jaký se dá naučit jen tehdy, když v něm člověk žije od narození.

V dále bušil do dřeva datel tak hlasitě, až z toho skoro bolely uši. Dusot kopyt na tvrdé zmrzlé zemi očividně nebyl dostatečně hrozivý na to, aby pták umkl.

Kethol zvedl ruku a vyrazil ze sebe krátký výkřik. Bušení utichlo, ale jen na okamžik, pak se opět ozvalo. Dobře. Pták je dost divoký, aby v přítomnosti lidí umkl, ale zase natolik zvyklý na to, že se pohybují v okolí, aby se rychle vrátil ke své práci; to mu pomohlo potvrdit, že jsou v lese sami.

Usmál se. Člověk si dokáže vypěstovat docela slušnou schopnost slyšet v lese různé věci, stačí jen dovolit lesním tvorům, aby mu pomohli.

Ze západu zavanul studený vítr, který s sebou přinesl chlad a vzdálený závan kouře z hořícího dřeva, patrně z políčka nějakého svobodného sedláka z okolí. Bříza a trocha borovice, pokud Kethol uměl poznat dřevo z vůně kouře, což uměl.

Morray si neustále stěžoval na sedláky hospodařící na jeho pozemcích. Kethol ho poslouchal jen na půl ucha a to jen proto, že baron uměl klít lépe než většina starých seržantů.

Výnosem hraběte a pravděpodobně i samotného vévody nesměli baroni - kteří se neustále snažili rozšiřovat svoje pozemky a osidlovali každý kousek volné půdy svými nevolníky - narušit hranice polí sedláků, ale domy, které na těchto pozemcích stály, byly podle práva i zvyklosti majetkem příslušného barona, a zatímco sedlákům nebylo dovoleno rozšiřovat svoje stavení se stěnami z proutí promazaného hlínou, baroni se museli postarat o všechny nezbytné opravy "svého" majetku.

Kdyby měl člověk uvěřit steskům barona Morraye, tak nejenže Tsurané minulého podzimu posadili červeného kohouta na každou střechu v jeho baronství, čímž ho přinutili vynaložit nemalé sumy za tesaře, hlinomazy a šindeláře, ale i lamutská směs bláta a slámy se drolila, už když se na ni někdo křivě podíval.

Bude třeba uzavřít s baronem Mondegreenem, dědičným kvestorem hrabství, smlouvu o půjčce z královských peněz a baron Mondegreen byl proslulý skrblením s královskými penězi stejně jako vlastní velkorysostí. A pravděpodobně měli ti dva mezi sebou ještě další spor vzhledem k tomu, že Morray sloužil jako válečný kvestor hraběte, i když jen proto, že byl pohyblivější a zdravější než Mondegreen. Jeho postavení Morraye opravňovalo - a vyžadovalo od něho - aby platil vojáky, vojenské zásoby a podobně; nedovolovalo mu však sáhnout do královské tobočky pro peníze na opravy svého vlastního baronství.

Že Morray spal s baronovou manželkou, zatímco se od něho pokoušel získat schválení půjčky, nebyl patrně ten nejmoudřejší postup, ale Kethol už dávno dospěl k přesvědčení, že moudrost a urozený původ se podle všeho potkávají jen náhodou.

Úvozová cesta, po níž jeli skrz Severní lesy vedla dolů do údolí, pak nahoru a potom mělkým sedlem mezi nízkými kopci. Vrcholky kopců protínala Hraběcí cesta, ale to nebyla ta nejrychlejší trasa do Morray nebo odtamtud do Mondegreenu.

Lady Mondegreenová nechala své komorné za sebou a rozjela se dopředu vedle Kethola. Kývl jí na pozdrav a líně se rukou dotkl čela.

"Chci poděkovat za to, že mě doprovázíte," řekla. Měla překvapivě hluboký a příjemně melodický hlas, jak barytonová flétna. "Není vůbec zač, má paní," odpověděl Kethol. A vůbec nevádl, že to v žádném případě nebyl jeho nápad a že on by ji s radostí nechal čekat na další oddíl mondegreenského jízdy, kterému skončí služba v La Mutu a bude se vracet domů. Čím větší společnost, tím lépe - ale jen tehdy, jde-li o bojeschopné muže, ne o přítěž v podobě šlechtičny, jakkoli může být potěšením pro oko.

"Je něco... děsivého na lese v pozdní zimě," řekla. "Když se díváš na větve koutkem oka, zdají se někdy jako kostlivé prsty, které se po tobě vztahují. Stačí přidat pár černých pláštíků a člověk by si mohl myslet, že je obklopen Temným bratrstvím." Jela tak blízko vedle něho, až se skoro dotýkali kolena. "Může to tak vypadat," přikývl Kethol. "Ale já jsem vždycky měl rád les. Všechny lesy."

"I když vypadá tak pustě a bezútěšně?" zeptala se vesele.

"Vzhled může klamat, paní." Nůž mu vklouzl do ruky, aniž si vůbec uvědomil, že jej chce vytasit; natáhl se a z větve nad sebou uřízl větvičku. Ostrým nehtem rozřízl šedý zárodek pupene a ukázal jí zeleň ukrytou uvnitř. "Bez ohledu na to, jak mrtvě vypadá, je zde stále ukryt život."

Vpředu jim popelavě šedé pahýly spálených stromů prozradily, kudy se lesem přehnal ničivý požár. Kethol si dobře pamatoval právě tento oheň, založený ustupujícími tsuranskými jednotkami, a při té vzpomínce bezděky zaťal čelist.

"Stromy v zimě prostě jen... spí," řekl. "Ale v kratší době, než by sis myslela, našla bys mezi kořeny tamtoho spáleného dubu nové výhonky, deroucí se k nebi."

"Aha."

"Opravdu." Usmál se. "Za deset let už nebude poznat, že existoval tsuranský parchant, který za sebou zapálil les jako pes, co se vymocí na jídlo, které nemůže ukrást, aby je nemohl sníst nikdo jiný."

Ukázal větvičkou na vršek kopce, zvedajícího se vedle nich. "A přímo tam nahoře za dvacet nebo třicet let vyroste pěkný shluk dubů - budou ještě malé, samozřejmě, ale budou to skutečné stromy, žádné výhonky - které si budou brát výživu z půdy od sebou."

Zasmála se a znělo to jako vzdálené stříbrné zvonky. Kethol neměl rád, když se mu někdo vysmíval, ale tento smích v žádném případě nepůsobil urážlivě,

"Tedy, Kethole," řekla spíše ohromeně než překvapeně, "člověk by si mohl myslet, že jsi básník a filozof, nikoli voják. Duby, říkáš? Proč právě duby a ne třeba jilmy nebo borovice nebo buky? A jak víš, že porostou přímo tam a ne někde jinde?"

"Mohl bych-" Ne. Zarazil se a jen pokrčil rameny. "Samozřejmě to nemůžu vědět. Ale myslím si, že to tak bude. Víš co, paní: přijď sem za dvacet let, a až tu uvidíš duby, věnuj mi laskavou vzpomínku."

"To bych mohla udělat, Kethole. Vlastně máš můj slib, že to udělám, a pokud budeš v té době stále sloužit hraběti, dám jeden svůj stříbrný reál proti tvému měďáku, že tam budou jilmy nebo borovice nebo cokoli jiného než ty tvoje duby, jestli se ovšem chceš vsadit."

Usmál se. "No, pochybuju, že zůstanu v La Mutu déle než do tohoto jara, ale jestli budu za dvacet let v tomto hrabství, zaklepu na bránu tvého hradu a požádám o vyplacení výhry."

"Nebo sám zaplatíš." Povytáhla obočí a usmála se. "Pokud se nevyhneš tomuto hrabství jen proto, abys nemusel přijít o měďák."

"Ne, to bych neudělal, má paní."

Nemělo smysl zmínit se, že to byla bezpečná sázka, protože právě na onom kopci on, Pirojil a Durine pohřbili tsuranského velitele, který přikázal založit oheň, a nasypali na jeho nahou hrud' tucty žaludů, než zasypali díru. Tsuranovy oči se rozšířily, když ho začali zahrabávat. Ale kožený roubík v ústech napůl otevřených, jak byla naplněna žaludy, mu s výjimkou několika stenů nedovolil příliš mluvit a vzhledem k tomu, že byl pevně svázan na rukou i nohou, nemohl ani nikam utéct. Neudusali hlinu příliš poté, co ho pohřbili; to mu patrně poskytlo několik minut, během níž mohl přemýšlet nad moudrostí rozhodnutí nechat spálit to, co nemohl dobýt.

Ketholovi nevadilo, že se ho Tsurané pokusili zabít - to byla práce - ale poškození lesa vzal osobně a Duřme s Pirojilem nevznesli ani slovo námitky; prostě mu pomohli vykopat jámu. Nelitoval toho, co udělal, ale pohřbít člověka zaživa nebyla věc, o jaké by se chtěl zmínit před krásnou ženou, natož krásnou šlechtičnou, když s ním ještě ke všemu flirtovala.

Což očividně dělala.

Bylo to pravděpodobně jen proto, aby přiměla barona Morra-ye žárlit, ale to Ketholovi nevadilo. Dnešní noci si zpříjemní spánek myšlenkami na ni, a jestli spala s baronem Morrayem, Ketholovi to nijak neublížilo. Přesto...

V poledne se krátce zastavili, aby pojedli chléb a studené klobásy, což spláchli vodou nebo levným vínem v případě vojáků, zatímco se šlechtici podělili o láhev něčeho lepšího.

Pirojil chtěl přikázat tsuranským bývalým otrokům, aby napojili a nakrmili koně - vypadali, že jsou dobře zkroceni a v podstatě si ani neuvědomovali, že už jsou svobodní - ale Tom Garnett měl jiný nápad: jako obvykle byl z každé čtyřky určen jeden muž, který se postaral o všechna zvířata čtyřky, zatímco ostatní jedli a odpočívali.

Pirojil se nehádal. Pokud šlo o péči o jejich tři koně, byla řada na Ketholovi. Pirojil snědl svůj přiděl chleba a klobásy tak rychle, aby mu na jazyku nezůstala její chuť a víno vypil ještě rychleji. Trošku ho zahřálo, když se choulil ve svém plášti, aby se ochránil před zimou.

Přesto...

"Půjdu zavlažit něco, co potřebuje zavlažit," řekl Durinovi, když si pověsil pás s mečem přes rameno a vydal za vrchol kopce, aby si ulevil.

Dole jeden z vojáků, hubený muž s lysinou na hlavě, kde ho sekl Brouk, vytáhl píšťalu, další malý bubínek a brzy se kolem rozlehl falešný zpěv vojenských písní.

"Pochodujem do Bosonie, Bosonie, Bosonie, pochodujem do Bosonie, Bosonie, dnes..."

Tsurané vypadali jako obvykle zmateně. V Císařství patrně vojáci nezpívali a nebubnovali, dokud to nedostali naříděno. Pravděpodobně si bez přímého rozkazu ani neuprdli. Tito bývalí otroci zjistí, že ve službě místní šlechtě nebo sedlákům jsou věci mnohem volnější.

Pirojil stískl rty. Tsurané na tom byli ještě mnohem hůře než královští vojáci, když došlo na projevy osobitosti. Jaký mohl být život vojáka, jestliže ho okradl o veškerou iniciativu?

Ulevil si rychle za širokým kmenem starého dubu, na jehož větví mu přímo nad hlavou seděla veverka. Když si zapínal kalhoty, byla to jen záležitost reflexu ujistit se, že má jilec meče na dosah ruky.

Praskla za ním větvicka a už neměl meč na dosah ruky, ale přímo v ruce, když se otáčel, aby čelil -

Durmovi s úsměvem na široké tváři a rukama zvednutýma dlaněmi dopředu. "Uklidni se, Pirojile," řekl. "Asi jsem si měl spíš odkašlat než šlápnout na větvicku."

Pirojil se musel zasmát. Praskající větvičky jako poslední varování před náhlým útokem byly častým předmětem historek u ohňů. V drtivé většině se ale prostě ohnuly a nedělaly žádný hluk s výjimkou nejsušších období roku.

Kromě toho ve skutečném životě byl nepřítel zřídka kdy tak ohleduplný, aby před útokem takto svého nepřítele varoval: to by jaksi zkazilo celý okamžik překvapení.

Pirojil zasunul meč zpátky do pochvy. Mohli být přátelé a dlouholetí dluhové ve zbrani, ale Durinova ruka setrvala v blízkosti jeho vlastního meče, dokud Pirojil nepustil jilec své zbraně. Některé návyky se odvykaly tak těžko, že snad ani nestálo za to se jich zbavovat.

"S dovolením," řekl Durine, zdvořile se otočil zády a rozeplnul si kalhoty.

Z proudu moči, který po neuvěřitelně dlouhou dobu dopadal na zem, se do mrazivého vzduchu zvedaly stužky páry.

"Ze všech míst, kde ses mohl vymočít," ozval se Pirojil, "sis musel vybrat zrovna to, kde už jsem já?"

Durine si zapnul poklopec. "No, popravdě řečeno, vždycky jsem rád, když mi za zády stojíš ty nebo Kethol, když mám v nikách něco tak velkého a jemného, ale ve skutečnosti mě napadlo, že bychom si měli promluvit."

"Tak mluv."

Durine zavrtěl hlavou. "Tohle celé se mi nelíbí. Hrát si na osobní stráž důstojníka je jedna věc - člověk se nemusí starat

o vlastní vojáky, kteří se ho snaží odrovnat - "

Pirojil povytáhl obočí, až se mu objevilo bělmo kolem celé duhovky.

"No dobře, člověk se obvykle nemusí starat o vlastní vojáky, kteří se ho snaží odrovnat, jen o nepřátele, co na něho dotírají, zatímco vede bitvu. Já dělám osobního strážce docela rád." Poplácal se po břiše.

Pirojil přikývl, třebaže se mu nepodíval do očí. Ne že by se záměrně vyhýbal jeho pohledu. Byl to po tak dlouhé době strávené s Ketholem a Durinem prostě reflex: samočinně dělili svět do zorných polí; nejednou jim to zachránilo život.

"Já vím," řekl Pirojil. Práce osobního strážce obvykle znamenala víc peněz i lepší jídlo, a zatímco se člověk nacházel dost blízko fronty, aby se nenudil, zase to nebylo tak blízko, aby se musel bát, že na něho někdo vyskočí, když sbírá trochu kořisti. "Není to věc, kterou bych vzal dobrovolně, ale nepamatuju si, že by se mě někdo ptal, jestli ji vezmu dobrovolně, tebe ano?"

"Tak proč my?"

"Nevím, i když mám jistou představu. Jestli ale za něco stojí." Pirojil pokrčil rameny. "Není to proto, že by si mistr šermíř myslel, že jsme lepší než jeho vlastní vojáci."

"Jsme lepší."

Pirojil si nemohl pomoci, aby se neusmál. "Dobře Já si to myslím, ty si to myslíš a Kethol si myslí, že jsme lepší než oni - ale klidně se vsadím, že místní si to nemyslí."

"Jejich problém."

"Ne. Náš problém. Ale nejsme tady do ničeho zapletení, což je dobré."

"Dobré?"

"Dobré pro nás. Dá se čekat, že v místních sporech nebudeme nikomu stranit, což znamená, že bychom nemuseli skončit s podříznutými hrdly za to, že jsme udělali špatný tah ve špatném okamžiku."

"Takže se ti to líbí?"

"To jsem neřekl. Špatné je na tom to, že tady nejsme do ničeho zapletení -"

"Teď jsi řekl, že to je na tom dobré." Durine byl někdy prostě příliš pomalý. Ne že by si Pirojil stěžoval; Kethol býval ještě horší.

"Je to dobré i špatné," pronesl Pirojil zvolna, trpělivě. "Jako většina věcí. Špatné je to ze dvou důvodů: můžeme skončit s podříznutými hrdly, protože stojíme někomu v cestě."

"To není nic nového."

"A jsme postradatelní."

"To taky není nic nového."

"Více než obvykle."

"Aha!" Durine přikývl; konečně pochopil. "Politika." Řekl to, jako by to byla kletba.

"Politika," zopakoval Pirojil. "Podívej se na to z politického hlediska. Když baron Morray, řekněme, spadne ze schodů a srazí si vaz, hrabě to může brát jako nehodu, nebo jako naši chybu. Pokud to bude nehoda, tak to není politický problém a Luke Verheyen není vinen - nikdo není vinen."

"A to je dobré, že?"

"Jistě. Ale jestli to nebude nehoda - když, řekněme, bude baron zavražděn - či to bude vina?" "Vraha?"

Pirojil si nebyl jist, jestli má zasténat, nebo se zasmát. "Jasně:

vraha. A kdo je tím vrahem? Verheyen, dědičný nepřítel, který sleduje hrabství stejným pohledem jako Morray? Nebo tři žoldá-ci, u kterých bude po podrobné prohlídce nalezeno příliš mnoho peněz?"

"Tak co budeme dělat?"

"To je jasné: zkusíme se postarat, aby baron nespadol z koně a nesrazil si vaz, když jsme na hlídce, nebo nespadol ze schodů a nesrazil si vaz, když jsme v Morray a Mondegreenu. Dopravíme ho do La Mutu živého a zdravého a budeme doufat, že tím nám služba skončí. Jestliže se ho někdo pokusí zabít, zabráníme mu v tom; když se nám to nepodaří, chytíme alespoň jednoho z jeho vrahů a zajistíme, aby řekl, kdo mu zaplatil, což nebudeme my."

"A když ne?"

Pirojil se na něho zamračil. To přece bylo taky jasné. "Zabijeme všechny v dohledu, popadneme jejich koně a všechno cenné, co měli u sebe, a uvidíme, jestli se nám podaří předběhnout zprávu o ceně vypsané na naše hlavy."

"A jakou myslíš, že budeme mít naději?"

"Šedesát na šedesát -"

"Optimisto."

"- když budeme mít štěstí." Pirojil povytáhl obočí. "Jestli máš

lepší návrh, tak na něm neseď - poděl e o něj, ať si o něm můžeme promluvit."

Durine zavrtěl hlavou. "Ne. Nemám žádný lepší nápad a to je celé."

"Takže se budeme řídit -"

"Nasedat" zaznělo zdola. Tom Garnett měl zvučný hlas. "Marníme denní světlo"

"Měli bychom raději utíkat dolů, ať neodjedou bez nás," řekl Pirojil.

"Jo, myslím, že máš pravdu." Durine přikývl a jeho velké čelo se nakrabilo. "Ale už vím, jak to myslíš. To je od mistra šermíře velice chytré, co?"

"Co?"

"Chci říct, když se někomu podaří zabít barona Morraye nebo když se mu stane smrtelná nehoda, nebude mistr šermíř hned vědět, že to má dát za vinu nám a nepůjde po tom?"

"Hmm, ano."

"Takže v každém případě vyhraje."

Pirojil musel přikývnout. Mrtvý baron nebyl nepřekonatelný problém - válka byla pro šlechtu skoro stejně smrtící jako pro prosté vojáky - ale znepřátelení baroni, kteří by si vzali do hlavy myšlenku, že vražda je přijatelná, to byla úplně jiná věc. Mnohem lepší je obvinít tři žoldáky, kteří neměli spojení s žádnou šlechtickou frakcí. Někdo se postará o to, aby bylo' zřejmé, že si vraždu a oloupení barona naplánovali sami -a vůbec by nezáleželo na tom, jestli by pak Pirojil, Kethol a Durine byli zabiti, zajati nebo by utekli; takto by vypadal, oficiální příběh.

Možná, že Durine nakonec vůbec nebyl hloupý.

Mistr šermíř určitě nebyl.

Do prdele.

Nacházeli se jen hodinu cesty na jih od Mondegreenu, když zaútočili Tsurané.

Nedostalo se jim žádného varování; alespoň Durine žádné nezaznamenal, a to ani zpětně. Ani Kethol s Pirojilem si ničeho nevšimli, jinak by dali znamení.

V jednom okamžiku jela společnost ve dvou neuspořádaných zástupech po úvozové cestě mezi dvěma poli ležícími ladem a v tom příštím se z příkopu, ve kterém číhali pod vrstvou starého sena, vyrojily tucty vojáků v černooranžovém brnění.

Durine najel se svým koněm do vojáka, který se s širokým mečem v ruce pokusil zaútočit na Morraye. Kůň srazil Tsurana k zemi a Durine seskočil.

To byl problém s tím, když člověk jel na koni. Byl pak příliš závislý na pohybech zvířete, a pokud pod sebou neměl dokonale vycvičeného válečného koně, neměl příliš mnoho naděje na úspěch v boji. Durine potřeboval pevnou půdu pod nohama, když chtěl zůstat a bojovat, a on chtěl zůstat a bojovat.

Uskočil dozadu, aby se vyhnul širokému máchnutí mečem dalšího Tsurana, pak se vrhl kupředu, kopl útočnicka do zdánlivě křehce vyhlížejícího prsního plátu a sekl dalšího protivníka.

Kolem něho se ozýval křik i výkřiky bolesti, ale baron Morray stále seděl na koni a Durine uhodil plochou meče klisnu přes zadek, takže s baronem, který se jí zoufale držel, odklusala po cestě ke Ketholovi a Pirojilovi.

Člověka to svádělo podceňovat místní vojáky - žoldněř, pokud přežil, měl za sebou mnohem více bojů než všichni vojáci Východu s výjimkou těch nejzkušenějších a většina Západanů - ale Tom Garnett nebyl žádný zelenáč dychtící padnout do tsuranské léčky: už vedl čelo zástupu do pole s úmyslem rychle útočnicka objet, místo aby se prostě hnal po cestě přímo do druhé pastí, která na ně nepochybně čekala o kus dál.

Durine se ocitl v moři černého, oranžově lemovaného brnění. Oháněl se kolem sebe mečem, pěstí volné ruky a kopal nohama s nadějí, že si vybojuje dost prostoru pro vlastní útek, než ho Tsurané udolají.

Spíše vycítil, než uslyšel nebo uviděl za zády Pirojila, k němuž se v dalším okamžiku připojil pultucet kopiníků, kteří očividně objeli chumel Tsuranů, aby na ně zaútočili zezadu.

Jeden z jezdců nabodl na kopí ječícího Tsurana a na okamžik ho zvedl do vzduchu, než se kopí s hlasitým prasknutím zlomilo, Muťan zuřivě zamával zbytkem ratiště a podařilo se mu několik Tsuranů odrazit, než ho jeden zezadu strhl k zemi.

Durine by mu sel na pomoc, ale sám měl co dělat se dvěma Tsurany. Jednoho odkopl směrem k Pirojilovi, jenž mezitím také seskočil z koně - Pirojil se právě zbavil posledního protivníka a mohl si snadno poradit s mužem, kterého kopanec vyvedl z rovnováhy - pak se sehnul před divokým sekem Černého dvou-ručního meče dalšího Tsurana a ranou vedenou zespada bodl menšího muže do hrdla.

Vytryskla krev, jako by vytáhl zátku ze sudu s červeným vínem.

Výraz v očích muže, kterého člověk právě zabíjí, je vždycky stejný. Tohle se nemůže díť mně, říká ve všech jazycích. Ne mně. Durine často vídal tento výraz ve tvářích mužů, kteří čelili nevyhnutelnosti této sudby, a nemusel jej vidět ještě jednou; odkopl umírajícího muže stranou.

Tři Tsurané se pověsili na nohy velkého šedého koně a srazili zvíře i s jezdcem k zemi, zatímco kůň řval oním podivně vysokým rezavým tónem, na jaký si člověk nikdy nemůže zvyknout. Ale jeden z nich se přepočítal: kůň se převálil přímo na něho a rozdrtil ho v jeho černém brnění jako nějakého zvláštního lesklého broukat.

Durine měl co dělat, aby se nerozesmál.

Tsurané byli jako vždycky schopní a odhodlaní válečníci, ale bylo jich méně a to, že se celé hodiny nehybně ukrývali v záloze v mrazu, je zpomalilo: trvalo jen několik minut, než většina z nich ležela mrtvá nebo umírající na zemi.

Bolestný křik se skoro nedal slyšet.

Durine si dřepal a lapal po dechu. Bez ohledu na to, jak dlouho člověk tohle dělá, pokaždé si to z něho kousek vezme.

Jeden z Tsuranů nedaleko Durina ještě pořád hlasitě křičel. Z rány v podbřišku mu na zmrzlou zem vytékala horká krev.

Durine se napřímil, přešel k němu a jedinou mocnou ranou ho sekl do šíje. Muž sebou trhl a zůstal tiše ležet s výjimkou typického zvuku, jak se v okamžiku smrti znečistil.

Náhla smrt je zřídka kdy důstojná.

"Počkej." Tom Garnett sesedl z koně a zadržel Durina. "Pokud budeme moci, vezmeme zajatce. Ten muž mohl být jedním z otroků, které si Tsurané drží, a nemusel pro nás představovat žádné nebezpečí."

Durine neodpověděl.

"No tak, slyšel jsi mě?"

"S dovolením." Pirojil vstoupil mezi ně. "Myslím, že bys třeba chtěl něco vidět, kapitáne," řekl, poklekl k mrtvému a obrátil ho na záda. Tsuranova hlava se volně kývala na zbytku svalů a kůže, kde ještě byla spojena s tělem.

Pirojil vstal a špičkou boty vykopl z Tsuranovy ruky dýku. Mávl k mrtvole a poznamenal: "Myslím, že bys nechtěl, aby tvoje poslední myšlenka byla, že tvoje milosrdenství nepadlo na úrodnou půdu."

Durine žádnou dýku neviděl, ale na tom nezáleželo. Tsuran stejně umíral a nebyl žádný rozdíl v tom, jestli se vydal na

poslední cestu hned nebo až za pár minut. Takto alespoň jeho křik nezhoršoval Durinovo bolení hlavy.

Bude stačit, až mu bude muset čelit ve svých snech.

Vojáci měli dva zachmuřené tsuranské zajatce s rukama pevně spoutanýma za zády a smyčkou na krku hlídané dvěma kopiníky, ačkoli to sotva bylo zapotřebí, protože se nevzpouzeli. Zajatí Tsurané byli buď naprosto nepoddajní a nakonec je bylo nutné zabít, protože bez ohledu na to, kolikrát byli zbiti do krve nebo jak vlídně s nimi bylo zacházeno, svoje chování nezměnili - nebo naprosto krotcí. Jeden z místních se Durinovi pokusil vysvětlit, že to mělo něco společného s tsuranským pojetím cti: jestliže padli do zajetí, pokládali to za důkaz toho, že je bohové prokleli, nebo podobný nesmysl; ale Durine věděl, že pokud se vzdali, smířili se s tím, že stráví zbytek života jako otroci. Durine to nechápal a vlastně ani nechtěl chápat; všechno, co potřeboval vědět, bylo, jak do nich vrážet meč. Vzpomněl si ale, že ti čemooranžovi si říkali Minwanabi a byla to zatraceně drsná a zlá sebranka. Durine pokrčil rameny a šel pryč. Neměl v úmyslu zůstat na severu tak dlouho, aby se dozvěděl, jak se jmenují ostatní kmeny a jak jsou zlé. Všichni Tsurané vypadali, že jsou zatraceně drsní.

Ti dva krotcí byli ze všech Tsuranů jediní, kteří přežili. Dobré dva tucty jich ležely mrtvých na zemi vedle čtyř Mu'fanů a dvou koní. Jeden z vojáků plakal, když poklekl vedle svého koně a dotýkal se jeho šíje, aby se přesvědčil, že jeho srdce přestalo bít.

Hloupý chlap. Tak se připoutat k něčemu, co je z masa. Maso zemře a zkaží se.

Lady Mondegreenová a baron Morray seděli na svých koních a sledovali celou scénu. Hezká tvář barona Morraye zůstala netečná, i když poněkud pobledla, ale dáma byla téměř zelená a tak rozrušená, že si zbytky zvratků utírala z brady rukávem a nikoli kapesníkem.

"Já... jsem dosud nikdy žádnou bitvu neviděla," řekla tiše.

"Bitvu?" Baron Morray zavrtěl hlavou. "Tohle byla sotva šarvátka."

"Co s nimi udělají?" zeptala se.

"Přenechají je vlastníkovi půdy," řekl. "Tohle je jeho starost."

Durine přikývl. Nepatřilo k jeho povinností rozkopávat zmrzlou půdu a pohřbívat těla; bude to dlouhá a těžká práce, ale to už byla věc někoho jiného - vlastníka těchto polí nebo sedláka, který je měl v nájmu. Mutští vojáci budou zahaleni do příkrývek a odneseni do Mondegreenu, kde jim bude dopřán důstojný pohřeb na hranici. Tsurané pravděpodobně zúrodní zdejší pole. Byla to špinavá práce, jistě, ale pokud místní dorazí na místo rychle - jako že dorazí - bude jim odměnou pěkných pár centů čerstvého koňského masa. Pro věrné koně bylo možná potupou skončit v hrnci nějakého sedláka, ale tak už to na světě chodí,

Tom Garnett opět naskočil na koně. "Polovinu oddílu jsem poslal za lučištníky, kteří leží v záloze, a se zbytkem vyrazíme na pronásledování těch, co nám tady utekli. Musíme ty parchanty dopadnout před setměním, jinak budou přepadat chalupy a pobíjet nevolníky. Z vojenského hlediska už nepředstavují žádnou hrozbu, ale..."

Durine přikývl. "Ale přesto nechceš, aby zabíjeli zdejší lidi."

To byl problém s tím, když se nepřítel dostal příliš daleko za frontovou linii. Ústup nebyl praktickým řešením.

Durine nevěděl mnoho o tom, co je a co není vojenská hrozba, ale rozhodně by nechtěl nepřipraven narazit na vyčerpáného muže s černým mečem dlouhým skoro tak, jak byl sám vysoký.

Ketholovi trvalo okamžik, než si uvědomil, že kapitán mluví k němu.

"Ano, pane," řekl nakonec.

Tom Garnett ukázal na dva šlechtice a jejich doprovod, který se shlukl na cestě o kus dál. "Vy tři a četa seržanta Henderse doprovodíte civilisty do Mondegreenu a my ostatní se tam s vámi setkáme."

Kethol nedbale zasalutoval svým mečem.

Kapitola třetí

MONDEGREEN

Pirojil zastavil koně.

Zůstal stát a počkal, až k němu dojede zbytek skupiny. Pak se zařadil po bok prošedivělého kopinického seržanta.

"Není nutné vysílat dopředu hlídku, seržante," řekl. "Můžeme ponechat všechny muže pohromadě."

"To je velmi zajímavé, žoldáku," odpověděl seržant Henders, jehož podmračený výraz a jizlivý tón hlasu kontrastovaly s uhlazenými slovy. "Povím ti to ještě jednou: jsem opravdu rád, když někdo umí říct svůj názor na to, jak bych měl vést svoji četu." Zvedl se v sedle. "Hej, ty!" křikl. "Ano, Sandersone, mám na mysli tebe, ty bídný synu prašivé feny.

Ty a Scrupple pojedete dopředu!" Pak se otočil k další dvojici jezdců. "Williams! Bel-lows! Vy dva po křídlech - a hněte sebou, nebo uvidíme, jestli vám to nepůjde rychleji bez koní. Rekl jsem, pohyb!" Obrátil se zpátky k Pirojilovi.

"Vždycky mě potěší, když mi někdo dobře poradí, obzvláště když je to tak krásný člověk, jako jsi ty," řekl s výsměchem patrným pouze v koutcích rtů a hlase. "Ale já bych rád věděl, jestli na nás nečeká další past."

"Odsud až do Mondegreenu už na žádnou past nenarazíme," odpověděl Pirojil. "Možná na jednoho nebo dva opozdilce, ale ti se budou zabývat spíš vlastním útekem."

"Když to říkáš," utrousil seržant, ale neučinil nic, aby své muže přivolal zpět.

Pirojil se kousl do rtu a zkusil to ještě jednou. "Podívej, seržante, kdyby se v okolí deseti mil nacházeli nějakí Tsurané, jejich velitel by je všechny zapojil do té léčky. Tsuranští velitelé nejsou hloupí, jen chamtiví. Tenhle rozdělil své síly na příliš malé části v naději, že nás první útok zazené do dosahu šípů jejich lučištníků."

"Vře ti děkuji za tvůj názor, Pirojile," řekl seržant. "A teď, pokud mě omluvíš, mám tu četú, které musím velet. Co kdybys šel přepočítávat svoji vysokou mzdu, utírat zadek baronu Morrayovi nebo dělat něco podobně užitečného?" Pirojil zavrtěl hlavou. Nemělo smysl zkoušet to dál. Bylo nemožné přesvědčit někoho, kdo se nechtěl dát přesvědčit, a zatímco jejich trojice zodpovídala za šlechtice, nebyla jí výslovně svěřena odpovědnost za celou skupinu, nebo alespoň za seržantovu četú. A teď namísto aby jim chyběl jen jeden jezdec, postrádali čtyři, a to všechno proto, že se seržant rozčlilil, když měl přijmout dobrou radu.

Tom Garnet měl být přímočařejší a prostě určit Kethola velitelem celé skupiny. Tři žoldněři chápali, že to tákmyslel, ale seržant to tak nechápal nebo nemínil chápat. Pirojil se s tím buď bude muset smířit, nebo proti tomu bojovat, on, Kethol a Durine proti celé četě; a pak budou muset uprchnout, než aby Tomu Garnettovi vysvětlovali, proč museli pobít všechny jeho muže - za předpokladu, že by se jim to podařilo, samozřejmě.

Pirojil se uvolnil. Tak budiž. Prozatím.

Bude patrně nezbytné, aby si Durine vzal někdy cestou seržanta stranou a v soukromí si s ním o tom promluvil. Pirojil neměl žádnou velkou radost, že o to bude muset Durina požádat, ale byl zvyklý dělat věci, které se mu nelíbily. Už se k tomu v minulosti musel jednou nebo dvakrát uchýlit. Na tom, že nechali Durina někoho zbít, byla dobrá jedna věc: dotyční tím, že jim Durine trochu zřídil obličej, neztratili vážnost u svých přátel. Jen málo mužů dokázalo Durinovi čelit a dosud žádný nevyšel z boje s mohutným mužem nepošramocen.

Pirojil se pokusil brát to filozoficky.

Vztahy mezi běžnými vojáky a žoldněři byly vždy napjaté. Zapomeňme na okamžik, že běžní vojáci považovali žoldáky za sotva o něco víc než suchozemské piráty, většinou proto, že v dobách mim trávili více času tím, že je honili, než aby s nimi , spolupracovali.

Dokonce i když žoldněře zaměstnávala sama koruna, nezůstal tento vztah beze sporů. Žoldněři měli sklony hlásit se přímo důstojníkovi, od něhož se očekávalo, že nebude krátkozraký a pochopí, že příliš mnoho zbytečně padlých žoldněřů bude znamenat hromadné zběhnutí ostatních, nebo dokonce vzpouru. Obvykle nebylo příliš dobré, když žoldněři podléhali seržantovi, který raději vystaví nebezpečí žoldněře než vlastního muže, a zatímco málo žoldněřů umíralo v posteli, ještě méně jich chtělo strávit celý svůj krátký život v první linii nebo hůře. Bylo-li žoldněřské jednotce podruhé nebo potřetí nařízeno, aby jako první ztekla hradby, začali její příslušníci pochybovat o moudrosti svého rozhodnutí nechat se zaměstnat právě zde.

Bylo jasné, že v Mondegreenu se vztahy mezi žoldněři a běžnými vojáky nijak nezlepší. Obyčejní vojáci budou ubytováni v kasárnách mondegreenského hradu. Ale baron Morray bude bydlet v Sidle a Kethol, Durine a Pirojil ho budou muset doprovázet i tam, takže budou spát v měkkých postelích a všechna jejich přání budou plnit krásné mladé služebné. Tak si to aspoň představovali obyčejní vojáci.

Samozřejmě že to tak nebude, ale právě takové řeči se povedou v kasárnách. Nic na tom nezmění skutečnost, že pravděpodobně budou spát na vlhkých rohožích v kuchyni s výjimkou toho, který si vytáhne krátké stéblo a stráví noc na kamenné podlaze u prahu baronovy ložnice. A služebné budou staré, tlusté, ošklivé nebo všechno dohromady. Ale běžní vojáci si přesto budou stěžovat, že s žoldněři se zachází lépe.

Pirojil zpomalil koně, aby ho mohli dostihnout baron Morray s Ketholem. Durine jel vzadu s lady Mondegreenovou a jejími komornými.

Kethol povytáhl obočí; Pirojil zavrtěl hlavou. Kethol pokrčil rameny.

Baron je zvědavě sledoval. Po chvíli, když žádný z nich nezodpověděl jeho nevyslovenou otázku, si odkašlal, aby upoutal jejich pozornost. "Co má tohle všechno znamenat?" zeptal se panovačně.

"Nic, s čím by ses měl obtěžovat, můj pane," řekl Kethol, když Pirojil okamžitě neodpověděl. "Jen malá neshoda mezi Pirojilem a seržantem."

"To všechno ses dozvěděl z jednoho zavrtění hlavou?" Morray mu očividně nevěřil.

"Ano," řekl Pirojil. Ale to nebylo dost, aby to barona uspokojilo. "Kethol a já spolu pracujeme už léta; Durine je s námi jen o málo kratší dobu. Po tak dlouhém čase stráveném spolu už každý z nás ví, co si ti ostatní myslí, můj pane."

Baron zvedl jedno obočí, jako by o jeho výroku pochyboval.

"Člověk neskrývá svoje myšlenky před tím, kdo mu má krýt záda, můj pane. Když trváš na tom, že si budeš celou dobu nechávat svoje myšlenky pro sebe, no, pak si budeš muset najít někoho jiného, kdo ti bude hlídat záda."

Baron se zamračil. "Nemám z vás tři zrovna nejlepší dojem," prohlásil. "Během té potyčky jste se vyznamenali statečností, rozhodně víc, než by člověk čekal od bandy žoldáků, ale s mečem nejste příliš rychlí - alespoň podle toho, co jsem viděl - a kdyby lady Mondegreenová hned nepobídla svého koně, Tsurané by ji bez potíží strhli k zemi."

Kethol otevřel ústa, ale když Pirojil zavrtěl hlavou, zase je zavřel.

"Příště se vynasnažíme víc, můj pane," řekl Pirojil. S lidmi, kteří se nechtěli nechat přesvědčit, měl na jedno odpoledne hádek dost.

Ale člověk nemohl důvěřovat Ketholovi, že nechá takovou věc jen tak projít. Bude se chtít ospravedlnit - to byla jedna z jeho mála slabostí - a to nikomu nijak neprospěje.

Pirojil ukázal prstemk čelu zástupu, zaklepal si na hrud', trhl palcem dozadu a pobídl koně.

Lady Mondegreenová upřela oči na Kethola, který vedle ní vystřídal Durina. "Za jak dlouho tam budeme, Kethole?" zeptala se.

Pokud si dobře pamatoval - a on si pamatoval - nacházely se vnější hradby města Mondegreen za příští zátáčkou, říčkou a kopcem. "Myslím, že bychom tam měli být tak za hodinu, paní." Proč by paní hradu Mondegreen neměla znát okolí svého sídla lépe než voják, který tady byl jen jednou během války, to netušil. "Dnes v noci už budeš spát bezpečně ve své vlastní posteli, takže můžeš být klidná."

"Ve své vlastní posteli mám klid, to je pravda," řekla. "Můj manžel je dobrý, jemný muž, ale velmi nemocný, už několik let."

Oh, neřekl. Tak proto trávíš tolik času zahříváním posteli jiných mužů? "To je mi líto," zamumlal namísto toho. Zdálo se mu to jako vhodná odpověď.

Našpulila rty. "Jiní trpí mnohem více než já."

"Je baron o mnoho starší než ty?"

Zamračila se. "Ano, je. Je na tom něco špatného?"

"Vůbec ne." Kethol zavrtěl hlavou. "Ale musí to být těžké -"

"Ano, je to těžké." Poklepala si na břicho. "Je to těžké, když se žena vdá za staršího muže a očekává se od ní, že porodí dědice, a ono nic." Chtěla říct ještě něco, ale zarazila se.

"Se mnou není třeba hlídat slova, paní," řekl Kethol. "Umím držet jazyk za zuby a nemám žádné zájmy v místních záležitostech."

Nepodívala se na něho. "To jsi šťastný člověk," procedila skrz sevřené rty.

Několik minut jeli mlčky.

"Zdá se, že jsem si vysloužila jistou pověst," prohlásila nakonec.

"Snad." Kethol pokrčil rameny. "Já nic nevím. Jediné klevety, které slyším, jsou obvykle o tom, jak se jeden seržant honí za slávou nebo jak jiný důstojník neposílá své lidi před sebe, pokud nemusí - soukromý život šlechticů není námětem řeči v kasárnách."

Což nebyla tak docela pravda. Možná nebyl námětem řeči v Ketholových kasárnách, ale někteří z mutských vojáků klevetili jako trhovkyně a lady Mondegreenová byla často předmětem jejich hovoru. Kdyby měl člověk věřit klevetám - a Kethol jim vždycky trochu věřil a trochu nevěřil - přeletovala z jedné postele do druhé a s divokou nevázaností hledala uspokojení, které jí její starý nemocný manžel nemohl poskytnout. Podívala se na něho, dlouze a tvrdě, jako by se o něčem rozhodovala.

Slétla nad ně vrána, posadila se na větev nad jejich hlavami a zakrákala.

Pokud se na něho nevykálí, Ketholovi nevadila.

Pirojil zavrtěl hlavou. Nevěděl-li člověk, jak a kam se má dívat, nevypadal hrad jak zbraň, již ve skutečnosti byl.

Hrad Mondegreen se tyčil obrovský, pevný a temný na kopci nad městem pod sebou. Na vrcholcích jeho šesti věží stály strážé, patrně skrz naskrz zrudlé, ale s největší pravděpodobností šťastné, že se mohou nudit. Nebylo třeba příliš mnoho bojových zkušeností, aby člověk přišel na to, že bitvy jsou ve skutečnosti mnohem méně romantické než ve všech těch příbězích, baladách a legendách.

Samozřejmě netrvá dlouho, než obrazy, zvuky a obzvlášť pachy války vyblednou v paměti, a zanedlouho budou mladí vojáci nadouvat hrud' a napařovat se, jaké hrdinské činy vykonají, až příště zazní roh na poplach. Někteří si povedou dobře. Někteří zahynou a všichni se změní způsobem, jaký mnozí z nich nerozpoznají, dokud neuplyne hodně let, pokud jej vůbec kdy rozpoznají. Život vojáka dává člověku množství času k sebezpytování, ale spousta mužů jej prostě promamí.

Pirojil sám promamí mnoho hodin, které mohl strávit přemýšlením o věcech. Na druhou stranu nepromamí všechen čas a už dávno přišel na to, že je nebezpečné mít zbraně příliš blízko sebe. Nezbytné, ano, ale nebezpečné - zbraně mění lidi, a to nejen začarované zbraně.

Jako sám hrad.

Hrad Mondegreen původně vybudoval nějaký bratranec rodiny conDoinů jako stálou državu v Yabonu. Yaboňané požádali Království o pomoc při boji proti Bratrstvu Temné stezky a jeho spojencům, ale netušili, že jakmile bude nepřítel vyhnán, královští vojáci zůstanou. Stejně jako sousední Bosonia býval Yabon vzdálenou kolonií Císařství Velké Keshe.

Na rozdíl do Bosonie, kde žilo mnoho keshských kolonistů, spravovalo Yabon několik keshských šlechticů, ale mnohem více místních kmenových náčelníků a lordů. Jakmile byli Temní bratři a jim podobní vyhnáni, Království prohlásilo, že místní obyvatelé nejsou schopni se sami bránit, a tudíž že potřebují stálou přítomnost královského vojska. Záchrana se proměnila v zábor.

Někteří lordi a náčelníci přítomnost Království přivítali a byli odměněni tituly a pozemky. Jiní místní dobyvatelům vzdorovali, jak už to místní dělávají, a byli potrestáni za vzpouru. Během prvních let zbytky staré vlády sledovaly nové pány, čekaly a někdy pátraly po jejich slabínách, připraveny vyhodit nově jmenovaného hraběte a jeho patolizalské barony ze sedla.

A proto tady byl hrad. Ať si staromilci seberou vojsko, ať shromáždí muže s koňmi, luky a štíty a meči a nechají je křičet a zuřit a vztekat se - jen když bude hrad v rukou nových vládců.

Někdy vzpouru potlačily baronovy jednotky, které vyjely a povstalce rozprášily. Ale mnohem častěji stačily k jejich zastavení mnohem menší hradby kolem města, jež chránily nejen šlechtu v hradu, ale i ty, kdo byli oddáni nové vládě a

jinž bylo během prvních let jako jediným dovoleno žít ve městě pod přímou ochranou barona.

Ale někdy musely jednotky nových vládců ustoupit do hradu a počkat na pomoc vojáků hraběte. Zásoby jídla a vody byly stejnou součástí hradní zbrojnice jako zásoby šípů a kopí. Ve srovnání s jinými proběhlo dobytí Yabonu poměrně hladce a ve třetí generaci po ovládnutí bývalé keshské kolonie Královstvím - což byla shodou okolností Pirojilova generace - už byli Yaboňané k nerozeznání od obyvatel Království, možná s výjimkou poněkud směšného přízvuku.

A tak tam hrad stál: pomník stálostí právě tak, jako byly drolící se hradby města pomníkem pomíjivosti.

Pirojil nedokázal odhadnout, jak velká část městských hradeb byla zničena během války - Tsurané se probili do města Monde-greenu, když se pokusili dobýt hrad - a nakolik je ještě před vpádem Tsuranů rozebrali místní na stavební materiál. Po přibližně jedné generaci míru připadaly hradby kolem města lidem spíše jako obtíž než ku prospěchu a chtělo to moudrého vládce, aby si pamatoval, jak jsou důležité.

Hradby kolem vlastní pevnosti však byly neporušené, i když zjizvené válkou stejně jako okolní krajina. Po obléhací věži, kterou Tsurané postavili u západní zdi, zůstal jen popel, a přestože jižní zeď zůstala neochvějně stát, hyzdila ji vyspravená trhlina nad místem, kde se ji tsuranští ženisté neúspěšně pokusili podkopat. Prohlubeň v zemi u základů prozradila Pirojilovi všechno, co o tomto pokusu potřeboval vědět. Ošklivý způsob, jak zemřít, pomyslel si, když se na člověka náhle zřítí tuny kamene a zeminy a rozdrtí ho v temnotě jako brouka. Vtip spočíval v tom, udělat tunel tak velký, jak to bylo bezpečně možné, s tolika podpěrami, aby udržely všechno nad sebou, pak podpěry zapálit, utéct do bezpečí a počkat, až se tunel zasype a tím se zhroutí hradba nad ním, čímž se vytvoří kýžená průrva, skrz níž mohou druhové ve zbrani zaútočit.

Pirojil byl v ženijní skupině, dole v Údolí, a jednou celá ta zatracená věc nevydržela. Pamatoval si zemitý pach, jak mu do nosu vnikl prach, když se strop tunelu zřítí - na hlavy několika kamarádů - a jemu a zbytku skupiny nezbylo než prokopat se na povrch do ohně a sutí ze zřícené zdi. Byli napůl oslepení, kýchali a kašlali z prachu a kouře a věděli velice dobře, že budou muset zabít všechny obránce, kteří budou bojovat - a umírat - jako krysy zahnané do kouta. A taky to tak bylo.

Čas od času nějaký kapitán, vévoda nebo princ přišel na skvělý nápad, že mají kopat dál a vynořit se uvnitř hradeb.

Krásná teorie, pokud člověk nebyl tím, koho si ti idioti vybrali, aby se ze země vynořil jako první...

"Říkám," zopakoval baron Morray důrazně, "že můžeš odvést mého koně do stáji, až sesednu."

Pirojil se vytrhl ze zamyšlení a přikývl. "Jistěže, barone."

"Promluvím si se správcem o vašem ubytování. Možná by se pro vás tři našel nějaký samostatný pokoj v kasárnách, než abyste byli ve stáji."

No, mohli to probrat hned stejně dobře jako později.

"Ne, můj pane," řekl Pirojil, "nebudeme ve stájích. Budeme všichni bydlet v Sídle a jeden z nás bude stát na stráž před tvými dveřmi."

Baron Morray nebyl zvyklý na odpor. Otěže se mu zkroutily v prstech. "Nevidím k tomu sebemenší důvod. Kasárna nebo možná stáj je naprosto odpovídající ubytování pro takové, jako - pro vás tři. Kdybych vás náhodou v noci potřeboval, pošlu sluhu."

Pirojil pokrčil rameny. "Tak dobře, můj pane. Když budeš tak laskav a napíšeš to, poslal bych to po kurýrovi hraběti. Najde-li se dost rychlý kůň, může dorazit do Yabonu před -"

"Cože?"

Přinejmenším měl baron tolik rozumu, aby nezvedl hlas.

"Dostali jsme přímo od hraběte příkaz chránit tě dnem i nocí, můj pane. Pokud se ti náhodou nebo něčím úmyslem něco zlého přihodí, zatímco budeme zanedbávat svoji povinnost, strčí do oprátky naše hlavy. Když nebudu moct plnit rozkazy, myslím, že by hrabě Vandros rád znal důvod."

Baron začal něco říkat, ale Pirojil ho předběhl. "Prosím. Máme za úkol tě chránit, můj pane," řekl tiše. "Nejen tvoje tělo. Taky vyprávíme v noci kolem ohně různé příběhy jako každý jiný, ale neklevetíme o tom, co dělají výše postavení lidé." Když jsi takový hlupák, že máš s lady Mondegreenovou plotky přímo před nosem jejího manžela, tak budiž, dodal jen v duchu.

Baron chvíli mlčel. "Nejsem takový hlupák, za jakého mě považuješ, žoldáku," řekl pak. "Dokonale chápu, co mi naznačuješ, ale nezneuctil bych pod jeho vlastní střechou ani sedláka, natož tak dobrého muže, jako je baron Mondegreen, bez ohledu na to, co si myslíš."

"Mojí prací není myslet," odpověděl Pirojil. "Leda tak na to, jak tě co nejlépe ochránit."

"Tak budiž. Chraňte mě, když musíte, ale neobtěžujte mě s tím." Baron mlaskl na koně, který se vzápětí rozběhl svižným klusem.

Pirojil si povzdychl. Tohle bude dlouhá výprava. Pobídl vlastního koně do klusu a rozjel se za baronem.

Vysoká, štíhlá a nadmíru vyvinutá služebná jim přinesla podnos s obrovským kusem skopového a jen o něco menší hromádkou chlebových placek, z nichž se po vytažení z pece ještě kouřilo. Byla to velice hezká dívka s půvabnými pravidelnými rysy, její působivá ňadra napínala tkanice blůzy, hnědé vlasy svázané do prostého uzlu odhalovaly ladný dlouhý krk. Pramínky vlasů jí při chůzi hladily šíji a Kethol jim záviděl.

Neřekla nic, jen se podívala z jednoho na druhého a tak tak se zdržela znechuceného odříknutí. Mlčky položila podnos na stůl, otočila se, sešla po točitých schodech dolů a nechala je v chodbě samotné. Kráčela sebevědomě, lhostejná ke třem párům očí, jež ji sledovaly.

Kethol se za ní díval. Člověk si zvykne, že se k němu chovají jako ke smetí, nebo si aspoň namlouvá, že si zvykl. Život vojáka je plný lží.

"Hmm. Myslím, že potřebuju koupel," řekl Pirojil. "Nebo, ještě lip, nový obličej."

"Koupel, to zní dobře," přikývl Durine.

"Půjdeš první a pak já?"

"Můžu počkat," řekl Durine. "Rád si dávám na čas. Zdá se, že za kasárnami je docela hezký lázeňský domek. Můžeš spláchnout prach cesty, než půjdeš spát, ale co se mě týká, dal bych si pořádnou horkou koupel. Jen si dej pozor, ať si pořádně očistíš boty, až se budeš vracet."

Pirojil se podíval na své boty, na nichž nebyl ani kousek bláta; všem třem se dostalo důkladné přednášky od správce. Druhé patro západního křídla hradu bylo určeno k ubytování hostů. Ze dvanácti dveří po stranách chodby byly jen dvojce zavěšené, ostatní jako by čekaly na své další obyvatelé. Rodina sídlila v prvním patře východního křídla. Soudě podle mumlání a nevraživých pohledů, jež na trojici žoldněrů vrhali vojáci, stojící na hlídce pod schody, nebyl kapitán baronovy stráže potěšen, že musel starost o bezpečí hosta svého pána ponechat v rukou cizinců, a aby dal svůj názor dostatečně najevo, rozmístil své vojáky na chodbu o poschodí níže.

Pirojil se díval na místo, kde jim dívka na točitém schodišti zmizela z očí, jako by chtěl dohlédnout až tam, kde u vchodu do pokojů rodiny stály mondegreenské stráže. "Je to smutný den, když lidé nevěří už ani trojici hrdlořežů, jako jsme my."

Durine se zasmál. Kethol pokrčil rameny.

Zatímco Kethol zůstal venku a hlídal vchod do baronových pokojů, Durine a Pirojil prošli komnaty a vynořili se ze dveří, aby oznámili, že nenalezli nic mimořádného: pod psacím stolem se nekrčil žádný tsuranský vrah; ve skřini nečihali ukryti žádní zabijáci z Temného bratrstva, což nebylo nijak překvapivé.

Člověk při této práci tráví většinu času tím, že podniká opatření, jež se posléze ukážou být zbytečná, ale je jisté jako mouchy v létě, že když se jednou nepodívá pod postel, bude právě tam čekat vrah.

Nakonec, to poslední, o co se voják staral, bylo, jestli vypadá hloupě.

Za těžkými dubovými dveřmi už pravděpodobně baron Morray spal ve velké posteli, zahříván ohněm v malém krbu a nahřátými plochými cihlami pod matrací. Pokud ho v posteli hřálo ještě něco - pokud, řekněme, lady Mondegreenová proklouzla jednou z tajných chodeb, jimiž je každý hrad protkán - s tím už Kethol nemohl nic udělat a pravděpodobně také neměl nic udělat, takže se rozhodl nelámat si s tím hlavu.

Kethol si dýkou odřízl kousek masa a začal žvýkat. Staré, tuhé a připálené, ale bylo to teplé jídlo a pravděpodobně lepší, než jaké mají v kasárnách. Na druhou stranu se teď v kasárnách asi hrají kostky a byla by škoda tam nebýt, když má člověk za sebou tak úmornou cestu. Natřásání na koňském hřbetě dokáže unavit mysl stejně jako silný nápoj.

"Hmm... vadilo by vám dvěma, kdybych si dnes vzal první hlídku?" zeptal se.

Oba zbylí muži pokrčili rameny.

"Vůbec ne," řekl Durine. Promnul si mohutnou rukou kříž, když vstával.

"Nevadilo." Pirojil také vstal.

Okamžik to vypadalo, že chce Pirojil ještě něco říct, ale pak si oba ukrojili pořádný kus skopového a odnesli si jej na chlebové placce přes chodbu do pokoje, kde byli ubytováni. Zmizeli uvnitř, ale Pirojil se vzápětí opět objevil se svým vakem v ruce, hodil si do úst poslední sousto chleba se skopovým a zamířil k točitému schodišti, po němž seběhl dolů, pravděpodobně směrem k lázeňskému domku.

Kethol zůstal sám, což mu nevadilo, ačkoli se na první hlídce cítil poněkud zvláště. Když lidé spolu pracují dost dlouho, zvyknou si na jízdu rozdělení úkolů. Obvykle si první hlídku bral Pirojil, druhou Durine a poslední Kethol.

Netečný Durine dokázal usnout téměř okamžitě bez ohledu na to, co se kolem něho dělo, a jakmile Pirojil jednou usnul, neprobudilo ho nic menšího než přímý útok.

Kromě toho Kethol rád pozoroval úsvit a okno na konci chodby by mu poskytlo krásný výhled na slunce vycházející za vzdálenou hradební zdí.

Ale tentokrát na to neměl náladu, ne dnes.

Přešel k těžkým dubovým dveřím a opatrně, jemně, pomalu zmáčkl kliku a pootevřel je na malou škvíрку jen tak, aby se přesvědčil, že nejsou zevnitř zamčené.

Jakýkoli útok byl nepravděpodobný, obzvlášť takový, který by rychle pronikl až k Sídlu, ale člověk musí učinit všechna opatření, jaká dokáže vymyslet, a pak se modlit k bohu vojáků, aby byla tentokrát zbytečná.

Posadil se do velkého koženého křesla u stolu na konci chodby a začal uždibovat skopové. Bylo tam příliš málo česneku a příliš mnoho soli, ale to se dalo čekat. A asi ani nebylo příliš čerstvé, ale lůza může těžko očekávat, že dostane ty nejlepší kousky.

Pořád ještě uždiboval z toho, co zbylo z kusu masa, když se na schodech objevil Durine s vlasy mokkými z koupele.

Velký muž mu krátce pokynul hlavou a zmizel v jejich pokoji.

Kethol by byl radši, kdyby Durine zůstal na kus řeči, ale nechtěl to po něm žádat. Když člověk stráví třetinu noci na hlídce, je rád, když ten zbytek může prospat.

Vtip v osamělém držení hlídky spočíval v tom, že člověk musí zůstat bdělý a pozorný. Příliš mnoho jídla není dobrý nápad a jen pitomec by na strážci pil víno. Kethol znal starého seržanta z Rodezu, který tvrdil, že je na hlídce bystřejší a pohotovější, když má v sobě několik měchů vína, a jestli byla na světě nějaká spravedlnost - na to ale nikdy nesázejte - vrazil mu někdo kopí do břicha krátce poté, co Kethol, Pirojil a Durine práskli do bot, protože v té době nebyli tak zoufalí, aby sloužili pod idiotem.

Tohle byla dobrá věc na nezávislosti: člověk mohl být trochu vybíravý, pokud nebyl příliš vybíravý. Kethol se nestaral o seržantovy soukromé obyčeje - mohl v posteli dávat přednost prsatým blondýnám nebo štíhlým tmavovlasým chlapcům nebo třeba opicím s rudým zadkem, to bylo Ketholovi jedno - ale člověk má už tak dost velkou naději na to, že bude zabit, než aby to někdo nepříteli ještě usnadňoval.

Dolehl k němu vzdálený pravidelný zvuk Durinova chrápání, které oznamovalo, že se velký muž uložil k odpočinku. Dobře. Kethol nechápal, jak to, že Durine nechrápe, když spí venku, kde něco tak nevinného jako chrápání mohlo každému prozradit, kde se nachází, ale příliš o tom nepřemýšlel.

Vtip je v tom, nezavírat na hlídce oči. Ani na okamžik.

Kdysi jako mladík se na noční hlídce rozhodl poskytnout očím trochu odpočinku, jen na kratičkou chvíli, a když je otevřel, svítilo mu do nich jasné slunce. To, že na to nikdo nepřišel, že se nikdo nedozvěděl o jeho hanbě, tehdy ani nikdy jindy, bylo ještě horší, než kdyby ho spícího našel seržant, a zkopal ho do krvava.

Problém byl -

Pruďce se v křesle napřímil. Něco zaslechl.

Zatraceně! Z pokoje barona Morraye se ozývalo sténání.

"Pirojile! Durine!" křikl Kethol, ale nečekal na ně; rozkopl dveře, aniž se staral o škodu na zárubni, a s mečem v ruce vběhl do místnosti.

Na velké posteli u vzdálené zdi se zmítala dvě těla. Co bylo prostšího než strčit hrot meče do vrtící se masy, ale - "Stůj." Baron Morray se s tělem zbroceným potem posadil na posteli. Jeho prsty zašátraly po dýce na nočním stolku, ale planoucí pohled upíral na Kethola.

Za Ketholem už stáli Pirojil a Durine; nemusel se ani ohlížet, aby věděl, že Durine se postaví po jeho pravici, zatímco Pirojil bude hlídat jeho levý bok.

Ale tady to nebylo nutné.

Nad okraj příkrývky vykoukl pár očí a ozvalo se zahihňání.

"Zeptal bych se, co má tohle znamenat," povzdychl si baron, "ale je to až příliš jasné, obávám se." Nevšímal si hihňání ani způsobu, jakým se jeho spolunocležnice pokoušela zavrtat hlouběji pod příkrývku, zpod níž zableskl bílý, rozkošně oblý zadeček.

Baron ji po něm poplácal a odfrkl si. "Nevidím důvod, proč by ses měla skrývat, malá Kate," řekl.

Nechala si spadnout příkrývku k pasu a nestydatě odhalila vysoko posazená mladá a bujná ňadra, tak pevná, jak si je Kethol představoval.

Přesně jak Kethola napadlo - příliš pozdě, zdálo se - byla to ta služebná, která jim přinesla jídlo. To bylo snadné pro mladou dívku zvedat nos na trojici vojáků, když už měla bezpochyby zařízen mnohem slibnější večer.

Ve stěně za postelí zel v ostění otvor, kde byl otevřen jeden z dřevěných panelů, za nímž se černala chodba, kterou baronova spolunocležnice očividně přišla.

"Omlouvám se," řekl Kethol, "ale -"

"Jděte pryč," přerušil ho baron. "Prostě opusťte tuto místnost. Hned."

Nebyl právě nejvhodnější okamžik k tomu, aby se s ním hádali, ale protože baron nezvýšil hlas a patrně nechtěl spustit žádný povyk, možná to nebyl ani nejnevhodnější okamžik.

"Ne." Pirojilův hlas zněl tiše, ale naléhavě. "Ne, můj pane. Ne, dokud nebudou zajištěny dveře do tajné chodby."

Zavrtěl hlavou. "Není naší starostí, kdo přichází do tvého pokoje s tvým dovolením, ale rozhodně je naší starostí, aby k tobě přicházeli jen ti, kdo předtím projdou kolem nás."

Durine sňal ze zdi lampu a šel prozkoumat deštění na další stěně. "Tady je ještě jeden," zabručel.

A ty jsi jej předtím neviděl? nezeptal se ho Kethol. Tohle byla jedna z věcí, kterou už měli mít prozkoumanou, ale tento druh osobního strážcovství byl pro ně nový, takže se dalo čekat, že budou dělat chyby, což se Ketholovi příliš nelíbilo. Uměl se chovat, jako by stěny měly uši, ale stěny, které mají dveře, co se otvírají a zavírají častěji než ústa trhovkyně? Ksaku!

"Co navrhuješ udělat?"

Nebylo nic neobvyklého nebo nebezpečného na tom, že si baron pozval do postele služku, ale také to nebyla věc, o níž by baron chtěl, aby se šířily nějaké řeči, obzvláště když byla nablízku lady Mondegreenová.

Kethol přešel k otevřenému panelu vedoucímu do tajné chodby a zavřel jej. Byl tam nějaký skrytý zámek, ale on mu nevěřil, a tak přitáhl židli a na jejím opěradle vyvážil čistý nočník, který opřel o panel.

Bude možné vejít tudy do místnosti, ale nikoli bez značného rámusu.

Durine vytvořil podobné poplašné zařízení u druhého panelu, zatímco Pirojil stál opřený o dveře s pažemi založenými na hrudi.

"Udělalí jste, co bylo třeba. Ted' odejděte," řekl baron. "Mohu vás ujistit, že ráno ještě o této věci bude řeč."

Kethol si tím vůbec nebyl jist. Doufal, že baron nechá celou záležitost být, ale následoval Pirojila a s úklonou vycouval z místnosti.

Durine jen potřásl hlavou.

Ráno baron Morray navštívil churavějícího barona Mondegreena ve východním křídle hradu a Pirojil s Durinem a Ketholem byli vyhoštěni ze soukromých pokojů mondegreenského sídla.

Což se dalo čekat. Tom Garnet se mohl jasně vyjádřit, že Morray nesmí ani na velkou stranu, aniž by jeden z oněch tří nehlídal; jestli mu nějaký vrahoun nehodlá probodnout vznešenou zadnici, ale kapitán v Mondegreenu nevelel a rozkaz podepsaný hrabětem nezacházel do takových podrobností; mávat jím před tváří kapitána mondegreenské stráže by nezpůsobilo nic než vítr.

Kromě toho, zákon je většinou to, co řekne nejvýše postavený přítomný šlechtic, a prostí lidé si na to už dávno zvykli. A tak si tři žoldnéři dali v kasárnách skrovnou snídani, skládající se z chleba, cibule a klobásy, a zachumlání ve svých pláštích proti chladu zamířili přes vnější nádvoří k místu, kde se lokajové a stájníci pokoušeli připravit baronův kočár navzdory neustálému vyrušování tlupou otrhaných kluků, kteří tam hráli kopanou a na honěnou.

Bylo příliš chladno na to, aby se venku pohyboval kdokoli kromě těch, kdo museli. Chlapcům stoupala od úst pára a tu a tam některý uklouzl na zledovatělém místě, které nebylo řádně posypáno pískem.

Ale možná je zahřívá pohyb a kromě toho to bylo alespoň něco jiného než jejich běžné každodenní povinnosti.

"Šestiden," vysvětlil jeden ze stájníků, když dával Pirojilovi podržet opratě, aby mohl do kočáru zapřáhnout velkého bílého valacha. Pak dal svému pomocníkovi pokyn, ať přivede druhého.

Pirojilovi nevadilo pomáhat, ačkoli mu pohled stále zalétával k velkému oknu ve východním křídle, kde si, jak předpokládal, baron Morray nad pozdní snídaní stěžoval baronu Mondegreenovi, jak ho tři nevychovaní žoldáci v noci rušili ze spánku.

"Šestiden?"

"Za starých časů měli na podobné vylomeniny vyhrazen jen Šestiden odpoledne, ale během války všichni zljadáčtěli a dobrý baron je... zaneprázdněn jinými záležitostmi. Takže co kdysi bylo jen Šestiden odpoledne, je teď Šestiden od rána."

Jinými záležitostmi. Jako například umíráním na nějakou zhoubnou chorobu, s níž si očividně nedokážou poradit ani knězi, ani čarodějové - ačkoli tohle nebyla Pirojilova starost.

Lokaj provlékl řemen sponou a utáhl jej. "Několik pořádných ran holí," řekl, "by stájovým pomocníkům prospělo víc než volný čas navíc, kdyby bylo po mém, ale vrchního podkoního zajímají mnohem víc názory starého Cedrika na to, které zvíře je zralé! k utracení, než moje zmínky o tom, že se chlapi naučí svoji práci ' lépe, když se jim dá pár pohlavků navíc a poskytne méně času k tomu, aby se tu honili po nádvoří jako houf veverek."

Pirojila stájníkovy problémy s výchovou chlapců pomoci bití nijak zvlášť nezajímaly, -ale zdvořile poslouchat nebolelo, při- L nejmenším na chvíli.

Stejně neměl právě bohužel nic lepšího na práci.

Už měli být na cestě. Kdyby záleželo na Pirojilovi, vydali by se zpátky do La Mutu v době, které dole v Údolí říkali "vlčí ocas - za prvního šedého světla před úsvitem, kdy už byly vidět tvary, ale ještě ne barvy.

Na druhé straně zpoždění dovolilo pánům, aby se pořádně posilnili, a oni tři si mohli dopřát dostatek spánku. Což není spatné, když se to vezme kolem a kolem, pomyslel si Pirojil a zívá do hřbetu ruky. Napadlo ho, jestli by v otlučené konvici na peci v kasárnách nezbyla trocha horkého čaje a jestli bude dost silný; na to, aby mu zahřál břicho, bude teplý dost.

Kethol a Durine nechali své zbraně v péči skupiny dívek, které mezi sebou švitořily a zároveň předstíraly, že je jejich chlapecké protějšky vůbec nezajímají.

Dva žoldnéři se připojili ke hře.

Nastávaly okamžiky, kdy Pirojila přepadalo více než mlhavé podezření, že ty dva někdo upustil na hlavičku, když byli ještě dětmi. Dva malí uličníci dosahující sotva poloviny Durinovy výšky se právě pokoušeli velkého muže zastavit a podařilo se jim to, i když to vypadalo, jako by uklouzl; upadl na zem a pustil kožený míč.

Pirojil vrhl rychlý pohled za kočár do stájí. Odhadoval, že bude trvat nejméně hodinu, než bude mondegreenský doprovod připraven vyrazit na cestu, a kdo ví, jak dlouho pak ještě budou čekat na šlechtu, až -

"Ty jsi Kethol?" Voják v mondegreenském stejnokroji k němu přistoupil, aniž si toho všiml. Pirojil už skoro sáhl po meči, ale zastavil se. Byla to jeho vlastní chyba, která ho podráždila, ale pokusil se nedat to na sobě znát. Už stárnul.

"Ne. Já jsem Pirojil. Kethol je ten pod tou zmlátající se hromadou kluků tamhle."

"Baron s ním chce mluvit. Vytáhneš ho odtamtud ty, nebo to mám udělat já?"

"Baron Mondegreen?"

"Ano, baron Mondegreen." Voják se znechuceně zamračil. "Komu jinému bych na tomto místě říkal jenom baron? Tak mám pro něho jít?"

"Já to raději udělám sám." Vyrušovat Kethola, když nedával pozor na své okolí, mělo svá rizika. Muž by ho pravděpodobně popadl za límec nebo za nohu a dotek ruky silnější než chlapecké by u Kethola mohl vyvolat nepřiměřenou reakci.

"Tak ale rychle." Voják se otočil na špičce a zamířil k hradu.

Pirojil zavrtěl hlavou a vydal se k místu, kde se Kethol válel po zemi.

Lady Mondegreenová byla přítomna u svého manžela, který ležel podepřen polštáři na velké posteli s mosaznými sloupky. Přivítala Kethola úsměvem a pokynula mu k židli u postele.

Kethol zůstal vyčkávavě stát. Nikdo mu neřekl, aby si sedl, a člověk nikdy neví, kdy ho šlechtic obviní z drzého chování.

Místnost páchla smrtí, nebo to možná byl sám baron. Říkalo se, že Mondegreen byl v mládí silný a zdatný muž, ale choroba z něho učinila scvrklý stín toho, čím býval. Před Ketholem ležel sotva živý věchýtek, který se snažil nesípat námahou, když si sedal.

"Odlož si plášť, prosím," řekl baron, "nebo se silně zpotíš, obávám se." Hlas měl slabý, ale nutil se nedělat přestávky k nadechnutí dřív, než dokončil větu. Smrt si přijde pro barona Mondegreena dříve než později a bude to pro něho spíš požehnání než prokletí, ale on se jí nevzdá bez boje.

Kethol si svlékl plášť, rozhlédl se a přehodil jej přes opěradlo židle.

Dokonce i bez pláště mu v této místnosti bylo horko. Hradby byly pověstné tím, jaký v nich býval průvan, ale tady někdo pečlivě zazdil všechny škvíry a obří gobelíny sahající od stropu k zemi zabraňovaly jakémukoli proudění vzduchu, které by ještě zbývalo.

V krbu naproti posteli hořel oheň, který zahřívá místnost tak, že se Kethol divil, jak to baron pod tou vrstvou příkrývek může vydržet.

"Prosím, posad' se ke mně, seržante Kethole," ukázal baron na židli u postele. "Předpokládám, že už jsi snídal?"
"Ano, můj pane." Kethol si sedl. Náhodou to byla pravda, ale i kdyby nebyla, pach v této místnosti by ho stejně zbavil veškeré chuti k jídlu.

"Pochopil jsem, že tobě a tvým dvěma společníkům děkuji za to, že moje manželka dorazila domů v bezpečí," řekl baron. "Myslím, že je jen správné, když svoji vděčnost vyjádřím osobně."

Kethol tak docela nevěděl, co na to odpovědět. Lady Mondegreenová byla milá, hezká a mnohem příjemnější k nájemným vojákům, než by musela, ale kdyby se měl dívat, jak ji Tsuran nabodává na meč, zatímco by on sám chránil barona Morraye před škrábnutím, prostě by to udělal a nějaké starosti o ni si připustil až potom.

"Nemáš za co děkovat, můj pane," řekl nakonec. "Ve skutečnosti jsme toho příliš neudělali." To alespoň byla pravda. Baron se vědouce usmál. Ketholovi se nelíbil způsob, jakým ho ty staré oči pozorovaly. Příliš mu připomínaly oči, které vidával v zašlém zrcadle.

"Ano," řekl baron, "a za tisíc díky si koupíš pintu piva, když k nim přidáš zohýbaný zelený měďák, že?"

"No, ano." Kethol přikývl. "Ale i tak je poděkování vítané, můj pane."

"Ano, jsem si jist, že je, seržante Kethole." Baron Mondegreen

se rozkašlal, s námahou kašel potlačil a obrátil se ke své manželce. "Má drahá, byla bys tak velice laskavá a přinesla mi šálek toho skvělého čaje, který vaří Menicia? Nechal bych služku, aby to udělala, ale ty vždycky přidáš to správné množství cukru."

"Ale-"

"Prosím, udělej to jako laskavost svému oddanému manželovi," řekl baron jemně. "A pokud by ti to nevadilo, myslím, že seržant Kethol by také rád ochutnal, takže dva šálky?"

Mohl klidně přiznat barvu a říct, že si chce s Ketholem promluvit o samotě, ale ona se usmála, přikývla a poplácala ho po ruce, než vyšla z místnosti a zavřela za sebou dveře.

"A vy tři možná budete potřebovat víc než jen pár diků," pokračoval baron, "vzhledem k pravděpodobnosti, že si baron bude stěžovat - možná jen Stevenu Argentovi, možná samotnému hraběti - na vaše údajně špatné chování, když jste ho včera v noci vyrušili z jeho... odpočinku?"

Kethol by neřekl nic chytrého, ani kdyby měl co chytrého říct, a tak jen čekal na baronova další slova.

"Nemocní staří muži bývají obvykle špatně naložení," řekl baron. "Já jsem pomilováníhodná výjimka." Na úzkých rtech mu zahrál úsměv. "Dám mistru šermíři i hraběti na srozuměnou, že vůči vám nemám sebemenší výhrady, právě naopak. Což by vám mělo ušetřit potíže."

Ne že by pro ně potíže nebyly důležitá věc, ale...

Kromě toho, jak jim dá na srozuměnou? Baron vypadal, že každou chvíli vydechne naposledy.

Ale bylo to od něho aspoň hezké, i když to byl jen prázdný slib. Baron vytáhl zpod příkrývky malý váček. "Říká se, že zlato je vždycky upřímné." Podal váček Ketholovi. "Napsal jsem hraběti dopis a mistru šermíři další, v němž vás chválím za vaše služby a vysvětluji, že ta malá... nepříjemnost, která se v noci stala, byla vlastně moje chyba, protože jsem neupozornil na Morrayovy... způsoby, týkající se mladých služebných." Podíval se Ketholovi přímo do očí. "Je jedna věc zašpásovat si s ochotnou mladou dívkou. Je něco jiného, když to člověk dělá daleko od vlastního území a není pak ochoten zaopatřit levobočka." Stiskl rty. "Teď už se to nezdá, ale za svých mladých let jsem zplodil pár levobočků a mohu říct, že jsem se o všechny postaral a pravděpodobně ještě i o několik dalších, které zplodili jiní muži." Poklepal na váček. "Dopisy jsou uvnitř. Nepoužil jsem pečeť k uzavření dopisů, ale přitiskl jsem ji přímo na svůj podpis."

To aspoň ušetří Pirojilovi námahu s opatrným nahříváním vosku, aby si mohl přečíst dopisy, aniž poruší pečeti. Kethol si byl jist, že baron mluví pravdu - tento muž se mu líbil a Kethol mu důvěřoval - ale Pirojil byl od přírody obezřetnější.

Ale dopisy? "Takže s námi nepojedeš zpátky do La Mutu?"

Kromě odvezení Morraye z města a z dosahu údajných vrahů byl doprovod barona Mondegreena do La Mutu hlavním účelem celé výpravy. To ostatní mohlo počkat. Ano, vystřídání mondegreenských jednotek bude nezbytné - baroni neměli rádi, když jejich vojáci trávili příliš mnoho času mimo vlastní území, protože si tak mohli vytvořit nežádoucí vazby ke špatným lidem - ale nebylo nutné s tím spěchat...

"Patrně už jsi sám přišel na to, že je to v této chvíli nepravděpodobné." Baron zavrtěl hlavou. "Starý otec Kelly tvrdí, že bych cestu do La Mutu nepřežil a že patrně nepřežiju ani příštích pár dní, i když tady budu jen prostě ležet," řekl, jako by hovořil jen o nějaké drobné potíži. "Povinnost mě volá, ano, ale povinnost nepřiměje moje tělo, aby bylo silnější, než je."

Tak proč jsme vláčeli lady sem a teď ji zase povlečeme zpátky? Kethol nechápal, ale baronovo chování, přestože neobvykle přátelské, mu přece jen nedovolovalo položit tak důvěrnou otázku.

Kethol váček nezvedl. Baron jej k němu přisunul roztrfesenými prsty. "Očekávám, že i na zpáteční cestě se o moji manželku náležitě postaráte."

Pirojil by řekl něco v tom smyslu, že se vynasnaží stejně jako na cestě sem, ale na baronovi bylo něco, co Ketholovi bránilo v tom, aby mu lhal, i když třeba jen nepřímě.

Zatraceně.

Nebyla jiná možnost, a tak zvedl váček a podíval se dovnitř - byl těžší, než vypadal; zlato, nikoli jen stříbro - a zastrčil si jej za tuniku.

Baron se usmál.

Co tohle všechno ve skutečnosti znamená? Kethol se pokoušel vymyslet způsob, jak tuhle otázku položit - zatraceně, proč si baron nedal zavolat Pirojila? Pirojil byl v těchhle věcech dobrý - když se otevřely dveře a vešla lady Mondegreenová s podnosem, na němž se kouřilo ze dvou šálků. Položila podnos na noční stolek, posadila se na postel

vedle svého manžela a podepřela mu hlavu, aby se mohl napít.

"Kočár už se chystá," řekla. "Ale já vím, že jsem naprosto jasně slyšela otce Kellyho. Jak říká, že jsi příliš nemocný na to, abys mohl cestovat."

Zdálo se, jako by se baron napřímil. "Povinnosti, má drahá. Je důležité, aby byli Mondegreenové na Radě přítomni, a-"
"A -" zarazila se a podívala se na Kethola. "Pokud nás na okamžik omluvíš, ráda bych -"

"Uklidni se, má drahá. Bylo by nelaskavé žádat někoho, kdo nám prokázal takovou službu, aby odešel, jako by to byl pouhý sluha." Pokynul k šálku čaje. "Dokonce ještě ani nedopil."

Vzdorovitě našpulila rty. "Dobře tedy. Můžeš mě uvést do rozpaků před tímto mužem, když chceš."

"Uvést tě do rozpaků? Jak bych mohl něco takového udělat?"

"Tak dobře: dovol mi, abych tě na Radě zastupovala já. Existuje precedens, vzácný precedens..."

"To bych se od tebe neodvažoval žádat, má drahá," řekl baron. "Jsi unavená po cestě."

Kethol seděl bez hnutí. Pokud si ho nevšimnou, nebude alespoň zatažen do sporu mezi baronem a jeho manželkou. O čem ta hádka vlastně byla, Kethol nevěděl - baron přece jasně naznačil, že se lady vrací do La Mutu -

"Jestliže mi nevěříš, tak budiž," prohlásila. "Kdo ale bude mluvit na Radě za Mondegreeny? Lord Venten? Benteen?"

Kethol ta jména neznal - nestarat se o místní politiku byl vždycky dobrý nápad - ale baron se zamračil a pokusil se zavrtět hlavou. "Myslel jsem, že můj bratranec Alfons by mohl -"

"Alfons je idiot, který si dělá zálusk na baronii."

Baron natáhl ruku a dotkl se jejího břicha. "Doufal jsem, že k tomu nedojde. Ale..." Povzděchl si.

"Požádám tě o to ještě jednou, můj manželi," řekla lady. "Pošli mě do La Mutu na Radu, abych zastupovala tvoje zájmy, naše zájmy."

Baron si vzdychl a přikývl. "Tak dobře, má drahá. Jak si přeješ." Otočil se ke Ketholovi. "Mám velkou důvěru ke svým vlastním vojákům, ale očekávám, že i vy dohlédnete na bezpečí mé manželky."

Kethol už začal chápat, proč byl váček tak těžký.

"Ano, můj pane," řekl.

"Chce, abychom co?" Durine zavrtěl hlavou.

"Střežili jeho manželku."

"A Morray?"

"To neřekl. A nemyslím si, že ho to nějak zvlášť zajímá."

Durine si odfrkl. "Jeho možná ne, ale Torna Garneta a Stevena Argenta ano. Nepotřebujeme dělat chůvy další urozené osobě. Jestli na nás vyskočí nějaký další Tsurané, budeme mít co dělat, abychom ochránili Morraye, a jestli se nám to nepodaří, budeme se zodpovídat kapitánovi a mistru šermíři."

"Neříkám, co máme dělat. Říkám jen, o co požádal." Kethol vyvážil váček na dlani ruky. "A za co zaplatil poctivým zlatem."

"Zlato je dobrá věc, ale meč ti nenaostří ani nezrychlí zápěstí," řekl Durine. "Jestli k něčemu dojde, budeme chránit barona Morraye a lady Mondegreenová ať se postará sama o sebe."

Pirojil chvíli stál měkky a díval se, jak sluhové nakládají kočár. Na střechu přivazovali klece s poštovními holuby a na další vozy bude třeba naložit pytle s obilím pro koně i koše a sudy se zásobami pro doprovodný oddíl vojáků.

Bylo docela dobře možné, že zavazadla lady Mondegreenové vůbec nebyla vybalena a že na zpáteční cestu už byly přichystány další úslužné komorné; ale truhlice nakládané do zavazadlového prostoru kočáru a přítomnost druhého vozu naznačovaly určitou úroveň příprav.

Proč? Lady byla natolik dobrá jezdkyň, že mohla dát přednost koni...

Nelíbilo se mu to, ani trochu.

"Já jsem v tomhle s Durinem," řekl Pirojil nakonec. "Nic jsi mu nesliboval, že ne?" Kethol měl podivné představy o dodržování slibů.

"Ne, vlastně ne. Ale taky jsem mu nevysypal ten váček na postel."

"Do prdele."

"Hmmm..." Durine položil ruku na jílec meče a lehce na něj poklepal ukazovákem. "Tak mě napadá, že bychom se mohli podívat, jestli bychom nedostali zapláceno hned, jak dorazíme do La Mutu, a jestli bychom nemohli zůstat zalezlí v Ylithu, dokud neroztají ledy."

Pirojil přikývl. Politika. Baronovi zřejmí dědici byli mrtví, a pokud lady Mondegreenová nenesí v břiše dalšího, bylo jasné, že nastane boj o baronii, jakmile Mondegreen zemře.

Zatracený blázen, dovolit svému poslednímu potomku a dědici, pravděpodobně synovi předchozí manželky, aby se nechal nabodnout na tsuranské kopí, ale šlechtici Království byli všichni takoví. Bylo těžké velet v boji mužům a sám přitom zůstat vzadu.

"Tak," řekl Durine, "co takhle doprovodit karavanu zpátky do La Mutu - a dávat přitom pozor na barona, ne na lady - pak sebrat svoje peníze a v Ylithu z nějaké přímořské hospody sledovat, jak se lámou ledy?"

Kethol otevřel ústa, ale pak se zarazil.

"Mluv," vyzval ho Pirojil, který věděl, co chce Kethol říct.

"Mně se tenhle baron líbí," prohlásil Kethol. "Nemusel se nás zastávat, pokud šlo o tu... nepříjemnost z minulé noci, a nemusel nám podstrkovat zlato. Žádá jen, abychom udělali, co je v našich silách..."

"Ano. V našich silách. Což naznačuje," ozval se Durine, "že má nějaký důvod pochybovat o oddanosti alespoň části svých vlastních mužů."

"Nebo má prostě nějakou představu o tom, jak dobří jsme v tom, co děláme."

Už jejich přežití bylo dostatečným důkazem toho, že neměli jen štěstí, ale také schopnosti. Tsurané byli tvrdými protivníky, jednotlivě nebo jako celek, a existovalo jen málo vojáků nebo žoldněrů, kteří přežili o polovinu bojů méně než tato trojice.

Durine zavrtěl hlavou. "Ne. Už jsi někdy potkal Šlechtice, který by pyšně netvrdil, že jeho vojáci jsou nejlepší ze všech? Myslím, že to, co nás činí pro barona tak přitažlivými, jsou naše politické styky - žádné nemáme." Pirojil přikývl. "Myslím, že máš pravdu." Přesně takhle to viděl i on.

Kethol se zamračil. "A proč bychom nemohli dávat pozor i na lady?" zeptal se.

"Ano, a proč bychom nemohli -"

"Ššš." Pirojil na ně mávl, ať jsou zticha. "Kdybyste vy dva na chvíli zmlkli a nechali mě přemýšlet..."

Jestliže byl baron tak blízko smrti, jak říkal Kethol, pak tomu, kdo je další na řadě v nástupnické linii, by určitě nevadilo, kdyby řekněme lady Mondegreenová spadla z koně, zlomila si vaz a ponechala tak otázku nástupnictví otevřenou. Ale to by dávalo smysl jen tehdy...

.. jen tehdy, kdyby už byla těhotná a dítě bylo Mondegreenovo. Podle toho, co Kethol říkal, se ale nezdálo pravděpodobné, že by se její manžel na něco takového zmohl...

Což začínalo osvětlovat pověst lady Mondegreenové.

Nebyla to nějaká neukojitelná šlechtična odhodlaná projet se na každém hřebci. Jen se snažila, možná s tichým souhlasem svého manžela, otěhotnět. Zkusil si vzpomenout na muže, s nimiž ji klevety spojovaly. Byli všichni stejně jako Morray a Steven Argent tmavovlasí a šedoocí podobně jako její manžel? Třeba si své milence vybírala podle podobnosti se svým manželem a doufala, že dobře poslouží účelu.

Složitá záležitost.

Z úhlu pohledu barona a jeho manželky to vypadalo, že její výlet domů byl naplánován čistě proto, aby lady Mondegreenová mohla strávit s manželem ještě alespoň jednu noc před jeho smrtí, aby dítě bylo uznáno jako nezpochybnitelný dědic a zabránilo se tak boji o nástupnictví, což byla poslední věc, jakou kdokoli v Království mohl potřebovat, obzvláště tady na Západě, kde už začínala strkanice o to, kdo bude příštím hrabětem z La Mutu, jakmile se Vandros stane vévodou, a kde samozřejmě kolem pobíhali ti zatracení Tsurané a snažili se přispět svým dílem k zábavě. Všechno to znělo rozumně, třebaže prohnanež, a šlechta nebyla nic, když ne prohnaná.

Zatraceně, tomuhle baronu Mondegreenovi stačilo pár minut, aby si omotal Kethola kolem prstu, a poslední věc, kterou potřebovali, byly rozpory mezi nimi třemi.

Pirojil přikývl. "Budeme chránit oba - ale Morray má přednost, jasné? Nenosí ten svůj meč jen z marnivosti, takže může být tak hloupý, že by jej mohl vytasit a začít jim mávat, když nebudeme poblíž. Takže to uděláme tak, že kdyby nastaly nějaké potíže, dva z nás budou s ním a jeden s lady, podle toho, kdo bude mít ke komu blíž. A kdyby bylo třeba volit, zachraňujeme nejprve barona.

Souhlasíme s Ketholem, že budeme střežit lady Mondegreenovou, ale souhlasíme i s Durinem, že si necháme vyplatit peníze a zmizíme z La Mutu hned, jakmile to bude možné. Nebudeme čekat na tu jejich oblevu - odevzdáme je v hraběcím hradu v La Mutu a zamíříme na jih do Ylithu. Domluveno?"

Kethol přikývl a Durine po krátkém zaváhání také.

Tohle byl plán, se kterým dokázal žít. Ano, služba v kasárnách se vyplatila, ale zapletení se do místní politiky nikoli a zdálo se, že oni tři teď nedobrovolně vězí v místní politice až po své snadno oddělitelné krky. Kromě toho jim zlato od Mondegreena víc než bohatě vynahradí těch pár měďáků navíc, které byl si vydělali, zatímco by v příští plískanici mrzli při strážní na hradbách. Ty nejhorší zimní vánice už pravděpodobně skončily, takže se budou moci vydat na jih a užít si nového jara.

Otřásl se.

Kethol zavrtěl hlavou. "Říkám, že se blíží bouře."

"Kdy?"

"Dnes ne, ani zítra, ale brzy. Hodně brzy."

Pirojil zavrtěl hlavou. S trochou štěstí už budou venku z La Mutu a v kapsách je bude hřát výplata, ale on měl pocit, že tentokrát se jim štěstí vyhne.

Do prdele.

Kapitola čtvrtá

CHLAD

Obloha už byla zase čistá.

Zdalo se, že vzduch je o něco teplejší - Duřme už necítil, že by mu v nose mrzly smrkance - ale pořád ještě bylo zatraceně zima, když odjížděli doprovázeni Morrayem a mondegrenskými jednotkami určenými ke službě v La Mutu. Možná že už konečně přicházela ta "obleva". To by byla dobrá věc.

Byli teď mnohem větší skupinou než ta, která vyjela do Mondegreenu, a byli by jí i bez Morrayova oddílu: baron Mondegreen poslal do hlavního města hrabství o polovinu více mužů, než kolik se jich vrátilo domů, ačkoli proč to udělal, to Durine nevěděl.

Ne že by to byla jeho starost.

Jeho starostí bylo hlídat barona Morraye.

Na rozcestí několik hodin od Verheyenské pevnosti se setkali s lordem Verheyem a oddílem jeho vlastních vojáků doprovázených trojicí natalských zálesáků.

Zálesáci byli jako vždycky oblečeni do tradičních tmavě šedých tunik, tmavě šedých kalhot a stejně tmavě šedých pláštíků. Durine nikdy nechápal, jak to, že pověstní znalci lesů nechtějí přizpůsobit oblečení - zejména pláště - prostředí, v němž se nejvíce pohybovali. Třebaže on, Pirojil a Kethol z nutnosti cestovali nalehko, přijímal Ketholův názor, že plášť je víc než jen ochrana před chladem, podložka na spaní nebo základ nosítek, na nichž je možné přenést zraněného kamaráda: všichni tři si dopřávali ten přepych, že si pořizovali pláště, v nichž nejlépe splynuli s okolím. Dokonce i někdo tak velký jako Durine byl v zalesněné krajině v podstatě neviditelný, když zůstal nehybně stát a měl na sobě správný plášť.

Protože ale na druhou stranu bylo téměř nemožné zhlédnout zálesáka, když si to nepřál, museli znát něco, co Durine neznal. Obrátil svoji pozornost zpět k blížícímu se šlechtici.

Luke Verheyen přitáhl koni uzdu a zastavil. "Buď zdrav, Erneste, barone Morrayi," pronesl obřadně.

Verheyen byl vysoký muž se širokými rameny. Plavé vlasy a vousy mu přecházely do až nezdravě bílého odstínu, který ostře kontrastoval s opálenou pleť. Rty měl zkřivené v úsměvu a vrásky kolem úst a očí naznačovaly, že se směje často a hodně. On i jeho vojáci si rozhrnuli pláště, aby byly vidět hnědé tabardy rozdělené červeným křížem na čtvrtiny se zlatým sokolem vyšíтым v levé horní čtvrtině, na srdci. Durine si všiml, že jílec dobře ošetřovaného meče, který visel Verheyenovi u boku, se více hodí k boji než na okrasu. To potvrzovalo pověst, že se jedná o jednu z nejsmrtonosnějších zbraní na Západě.

Morray kývl hlavou na pozdrav. "Buď zdrav, Luku, barone Verheyene," odpověděl. "Chladný den na cesty."

"To je pravda."

Podle přátelského tónu, jímž spolu hovořili, by člověk usoudil, že jsou přinejhorším dobrými známými, ale jen dokud by se jim nepodíval do očí. Durine jim pozorně hleděl do očí, dokud dopředu nevyjel velitel tří zálesáků a neupoutal jeho pozornost. Tento vysoký štíhlý muž vypadal téměř směšně na malém poníkově, který podle lehkosti, s jakou se pod vytáhlým mužem pohyboval, musel být mnohem silnější, než by se mohlo zdát.

Zálesák pozdravil barona, pak sklouzl očima po vojácích v morrayských, mondegrenských a lamutských stejnokrojích, až se jeho pohled zastavil na trojici mužů, kteří neměli žádný stejnokroj.

"Buď zdrav, cizince," oslovil Kethola: jako obvykle bylo na Ketholovi něco, co dovedlo zálesáka k domněnce, že trojici velí.

"Jsem Grodan z Natálii. Poznávám stejnokroje ostatních, ale vaše nepoznávám."

Navzdory formálnímu projevu natalští zálesáci při jeho několika setkáních s nimi připomínali Durinovi strážníky - dívali se na všechny podezíravě a vyptávali se na věci, do nichž jim nic nebylo.

"Jmenuju se Kethol," řekl Kethol a rozhrnul si plášť, aby ukázal prostý zelený tabard. "Jsem ve službách hraběte z La Mutu stejně jako moji společníci Pirojil a Durine."

Grodan přikývl. "Zvláštní časy vytvářejí zvláštní spojení."

"Pravda," vložil se do hovoru Morray. "Pokud jde o nás, doprovázíme lady Mondegreenovou do La Mutu na baronskou radu, již se jede zúčastnit i baron Verheyen. Vedení války je důležité, ale hrabství pořád má své vlastní potřeby, a proto jsme potřební -"

"Skutečně?" Verheyenův úsměv se rozšířil. "Myslel jsem, že bych byl užitečnější na schůzi nejvyššího velení ve městě Yabonu, ale..." Zmlkl a pokrčil rameny.

"No, pokud si myslíš, že bys byl ve městě Yabonu vítán," odpověděl Morray bezvýrazně, "měl bys zamířit na sever a západ namísto na jih. Jsem si jist, že se zálesáky, kteří tě doprovázejí, se zpozdíš jen o pár dnů, když pojeděš dost rychle."

"Myslím, že ne." Verheyen rozpráhl ruce. "Můj názor na to, co je nejlepší, se od názoru hraběte vždycky liší a je lepší učinit tak, jak si on přeje."

"Omluvte mě." Grodan povytáhl obočí a naklonil se kupředu. "Slyšel jsem správně, že v kočáru sedí lady Mondegreenová? Nikoli baron?"

Kethol přikývl. "Baron - " "Baron," přerušil ho Morray a umlčel ho rychlým pohledem, "onemocněl a není v této chvíli schopen cesty. Ale nejsem si zcela jist, proč by tě to mělo zajímat, zálesáku."

Durine neviděl důvod, proč by měli baronův stav držet v tajnosti. Starý muž patrně zemře během několika týdnů, ne-li dnů. Ale jeho se nikdo neptal.

"Bez urážky," řekl Grodan. "Jak už jsem se zmínil, zvláštní časy si žádají zvláštní spojení."

Zálesáci se dívali na lamutské vojáky s výrazem, který by se nedal nazvat přátelským navzdory tomu, že byli spojenci. Jistě, bylo to spojení uzavřené z nutnosti a nikoli z bratrské lásky; byl to koneckonců dědeček současného vévody z Crydee, kdo vydrancoval Walinor a obléhal Natal, zatímco se pokoušel dobýt to, co kdysi bývalo keshskou provincií Bosonia. Mnoho lidí ve Svobodných městech viděli vévodství Crydee jako země ztracené v této válce. Durine věděl, že paměť bývá dlouhá, a lidé, kteří cítili žal, většinou nedokázali vidět rozdíly mezi jedním a druhým vévodou nebo mezi

generacemi. Prokletí dějin, usoudil Durine. Někdy je lepší nic nevědět.

Durine viděl, že se navzdory nevráživosti neschyluje k boji, ale kdyby k němu došlo, bylo by zajímavé sledovat, kolik místních by zálesáci pobili, než by byli přemoženi. Ale přesně jak zálesák řekl, válka vytvářela zvláštní spojení.

Toto by patrně vydrželo dobré dva nebo dokonce tři dny poté, co by byli poraženi poslední Tsurané - pokud k tomu vůbec někdy dojde. Nebo možná celý týden; Durine se rád díval na věci z té světlejší stránky.

"Dobře tedy," řekl Grodan. "Myslím, že nejlepší bude, když vás doprovodíme až do La Mutu."

Murray přikývl. "Budeme vám vděční za vaši společnost, samozřejmě, a ještě vděčnější, když vy tři pojedete dopředu na průzkum. Měli jsme cestou do Mondegreenu jistě menší potíže s bandou Tsuranů, takže by bylo dobré, kdyby se nám dostalo varování, pokud se tu v okolí potulují další."

Dobře mu tak, pomyslel si Durine.

Kethol nikdy neviděl La Mut tak plný vojáků - nebo šlechticů nebo prostě lidí, když už jsme u toho. Kamkoli se hnul, všude narazil na přemíru baronských tabardů s nejrůznějšími erby, ačkoli věděl, že hraběti z La Mutu přímo podléhá jen asi tucet baronů. A kamkoli se podíval, viděl nějakého šlechtice nebo dámu s vlastní osobní stráží. Zdálo se, že na každého zemského barona připadají nejméně dva dvorští, což znamenalo, že kolem pobíhaly tucty panošů, pážat a jiných služebníků, každý s odznakem, který byl podle něho hoden úcty, ale jemuž nikdo okolo nevěnoval pozornost. Viděli dokonce rvačku mezi dvěma mladíky, kteří se nedokázali dohodnout, který z nich má právo vstoupit do hostince jako první. Lamutští strážníci, kteří šli okolo, byli celou věcí spíše pobaveni než rozzlobeni a se škodolibou radostí ztloukli oba mladé "šlechtice" holi, když už jim nemohli vtlouct rozum do hlavy.

Kethol si dával pozor, aby se jim nepletl pod nohy; už měl jednání se šlechtici a jejich samolibými sluhý dost na celý život, a to po jediném týdnu.

Aby se věci ještě zkomplikovaly, byl druhoden v LaMutu dnem trhu a období klidu ve válce naplnilo tržiště navzdory ostré zimě. Na náměstí se tisnili obchodníci prodávající všechno, co si Kethol dokázal představit - s výjimkou žoldněřských služeb a čerstvé zeleniny. To druhé bude muset počkat na jaro, a pokud existoval nějaký Lamut'an, který si potřeboval najmout lidi jako Kethol, Pirojil a Durine, městské tržiště bylo sotva místem, kde je najít.

Vedle potulného mastičkáře postavil svůj stánek prodavač kuřat, jehož zboží pípalo v proutěných klecích na protest proti zimě, nebo viselo už oškubané a vykuchané na háčích, kde rychle mrzlo; nabízel také kousky opečené na rožni nad ohněm, s nimiž dělal skvělé obchody, protože lákavá vůně pečeného masa otvírala tobolek stejně rychle jako zručný kapsář, a jen železná vůle a jistota, že na něho čeká v hradu horké jídlo, zabránily Ketholovi v tom, aby se také rozloučil s několika měďáky.

Jiní ale nebyli tak zdrženliví. Jeden podsaditý voják s pláštěm rozhrnutým tak, aby bylo vidět Verheyenův erb na tabardu, se protlačil davem, lokty odstrčil dva Bentonovy muže, a kdyby na tržišti nebyla přítomna stráž v plné síle, mohlo právě takovéto chování navzdory zimě přerůst ve rvačku.

Ale stráž se pohybovala rychle, a tak Verheyenův muž nakonec vyšel na ulici se stehýnkem v ruce, zatímco Bentonovi vojáci zamířili opačným směrem se dvěma pečenými prsíčky a dvěma košíky plnými vajec, což naznačovalo, že byli někomu nakoupit.

Hlídku u bran pevnosti Kethola poznala a po rychlé kontrole na seznamu - žoldněři si nemohli chodit po hraběcím hradu, jak se jim zlíbilo; obvykle bydleli v kasárnách ve městě - ho pustila dál. Byl uveden na vnější nádvoří obklopující vlastní hrad, přešel přes část vnitřního nádvoří, kde se konaly nástupy vojáků, a pak přes předsíně do vstupní síně západního křídla hradu.

Seržant, který velel tammím hlídkám, mu zastoupil cestu. "Čekám tu na tebe - jdeš pozdě," řekl.

"Ano, já vím," odpověděl Kethol. "Mám vystřídat ostatní před kvestorovými pokoji. Ale to je věc mezi mnou, Pirojilem a Durinem - bez urážky, ale tobě do toho nic není."

Jako většina baronů podřízených hraběti z La Mutu, si Murray v hlavním městě hrabství vydržoval vlastní sídlo.

Dokonce i v dobách míru baronové neustále přijížděli a odjížděli a vyřizovali ve městě, co potřebovali, kromě toho, že vymýšleli, jak ze sedláků vyždímat větší daně - což jim podle Kethola zabralo nejvíc času, ačkoli v této věci asi nebyl spravedlivý. Kethol se pokoušel být spravedlivý, alespoň když o věcech přemýšlel. La Mut nabízel i různé atrakce.

Přestože dvě ze tří divadel byla hned na začátku války uzavřena, zůstával La Mut kulturním střediskem hrabství stejně jako politickým a bylo pochopitelné, že zde šlechta chce trávit svůj čas, ať už jsou její důvody jakékoli.

Kromě domu na ulici Černé labutě dostal Murray přiděleno také malé apartmá přímo v hraběcím hradu, patrně díky svému postavení kvestora a protože byl jedním z mála lidí, kteří znali tajemství zámku na dveřích pokladnice. Zlato a stříbro jsou přilnavé věci, a pokud existoval nějaký šlechtic natolik hloupý, že by povolil každému přístup do pokladnice nebo k účetním knihám, Kethol by ho rozhodně rád poznal. Byl by první v řadě zájemců o stráž u dveří pokladnice. Na jednu noc.

Seržant zavrtěl hlavou. "Ti druzí dva můžou klidně sedět s palci v zadku a hlídat dveře baronových pokojů o trochu déle." Zdálo se, že se jejich trojice stala u místních vojáků stejně oblíbenou jako v Mondegreenu. "Mistr šermíř s tebou chce mluvit," pokračoval seržant. "U brány ti to neřekli?"

Kethol usoudil, že v životě existuje spousta skvělých okamžiků, kdy je nejlepší držet ústa zavřená. Kdyby mi to u brány řekli, tak bych teď tady asi nebyl, neodpověděl. Člověk si při téhle práci už tak nadělá dost nepřátel a Kethol neměl potřebu přidávat k nim dalšího. "Ne, neřekli," prohlásil nakonec.

Seržant se zamračil. "Harte, raději doprovod' žoldáka nahoru do Hnízda," obrátil se k hubenému vojákovvi s těkavými očima. "Zdá se, že má potíže s tím, dostat se tam, kde má být."

Kethol následoval vojáka chodbou a pak po točitém schodišti nahoru do Hnízda. Jejich trojice se nemohla ocitnout ve

vážnějších potížích, usoudil, jinak by na něho čekala stráž už u brány. Voják zaklepal na dveře a pak je otevřel, aniž počkal na vyzvání. "Á." Steven Argent vzhledl od nějaké listiny, kterou měl v klíně. "Nedochvilný Kethol je konečně tady." Usmál se. "Už jsem chtěl vyslat pátrací četku, aby tě našla."

Steven Argent se podíval na Fantuse. Ohnivý draček ležel před krbem a roztahoval křídla, aby vstřebal co nejvíce tepla. V celém hradu byl na jeho vkus příliš velký průvan, ale on si pro tuto chvíli našel pohodlné místočko a pohodlné místočko bylo něco, co mu Kethol záviděl, když teď stál ne tak docela v pozoru.

"Tadyhle Fantus," pokračoval mistr šermíř, je tvůj protiklad; toho můžu najít až příliš snadno přímo pod svými nohama u krbu. Pořád utíká z půdy, kam patří, a mně se nedaří dostat ho odsud ven. Kdyby to nebyl mazlíček vévodova čaroděje, už by se dávno ocitl v lese bez ohledu na to, jaká je zima."

Draček se zavrtěl, jako by porozuměl výhrůžce, vrhl na Argenta nevraživý pohled a pak zavřel oči, očividně spokojený se svým osudem. Kethol nabyl přesvědčení, že Fantus byl ve svém minulém životě oblíbeným kocourem nějaké bohaté dámy.

Argent si dovolil smutný úsměv. "Zdá se, že mi přerostl přes hlavu." Mistr šermíř vzhledl. "Nebylo snadné tě najít." Kethol nepatrně pokrčil rameny. "Je mi líto, že jsem mistru šermíři způsobil potíže."

Doufal, že řekl správnou věc, a trochu se uvolnil, když viděl, jak Steven Argent mávl rukou.

"Vůbec žádné. Jen mi dopřej ještě okamžik." Pokynul Ketholovi ke druhému křeslu u krbu. "Rád bych vyřídil tahle hlášení dřív, než mi sejdou z mysli." Znovu se sklonil nad listinami v klíně. "Je to smutná věc, když se počestný mistr šermíř musí starat o všechny otravné drobnosti spojené s řízením hrabství. Když uvidím, jak se vrací vévoda a Kulgan, aby si vyzvedli Fantuse, budu skoro stejně šťastný, jako když bude zpátky hrabě a já se budu moct vrátit ke svým obvyklým povinnostem."

Kethol se pomalu posadil do určeného křesla a vrhl nervózní pohled na ohnivého dračka.

"Má rád, když ho škrábeš na čelních hřebenech," poznamenal Steven Argent, aniž vzhledl od svých papírů. "Člověk by řekl, že při tom skoro přede."

"Když ti to nebude vadit," řekl Kethol, "raději na něho nebudu sahat."

"Mně to vadit nebude," odpověděl Argent, stále začtený do listin, "ale Fantus možná bude jiného názoru."

Jako by mistru šermíř rozuměl, připlazil se Fantus ke Ketholovi a nastavil mu hlavu.

Kethol se dosud nikdy neocitl tak blízko ohnivému dračkovu. Jednou před lety viděl letět čerstvě vyhlá mláďata. Bylo to za jiné války, ne tak studené, ale blátivější a on si užíval pohledu na jasné barvy na obloze, i kdyby jen jako na časnou předzvěst jara. Draci, malí nebo velcí, ho vždycky znervózňovali a on nikdy neměl v úmyslu přiblížit se k nim víc než na dostřel šípů. Zdálo se mu, že jejich oči vidí příliš mnoho: někteří lidé tvrdili, že draci umějí mluvit, ale Kethol se rozhodně nemínil s některým z nich zapovídat, aby tuto domněnku potvrdil. A i kdyby neuměli, Kethol si byl jist, že jsou zatraceně chytrí; tenhle byl dost chytrý, aby si získal Argentovu přízeň a přístup do hraběcí kuchyně.

Fantus natočil dlouhý krk, aby obdařil Kethola rychlým pohledem, a pak opět rozprostřel široká křídla před ohněm v krbu.

Kethol se na něho podíval přimhouřenými očima. Pak opatrně natáhl ruku a poškrábal místo, které mistr šermíř určil. Draček se k němu posunul o kousek blíž a pak se uvolnil do spokojeného, téměř blaženého výrazu, který zapadal do Ketholovy teorie o koččím převtělení.

Steven Argent konečně odložil hromádku listin na malý stůl po své pravici - dále od ohně i ohnivého dračka - a opřel se v křesle. "Bylo mi řečeno, že pro mě máš dopis a jeden také pro hraběte." Řečeno? Kdo by mu mohl říct - Ach. Lady Mondegreenová, samozřejmě. Pokusil se nezačichat ve vzduchu po výmluvné vůni pačuli a myrhy.

"Ano, mám."

"No tak sem s nimi, člověče."

Kethol přestal škrábat ohnivého dračka, aby mohl otevřít svůj váček a podat mistru šermíři oba dopisy. Že byl jeden z nich určen hraběti a ne Argentovi, byla věc, kterou si hrabě s mistrem šermířem můžou spolu vyřídít potom, až už tu Kethol, Pirojil a Durine nebudou.

Steven Argent je oba přečetl za podezřele krátkou dobu. Buď uměl velice rychle číst, nebo už předem věděl, co v nich bude, nebo s největší pravděpodobností obojí.

Položil si dopisy do klína, poklepal na ně a přikývl. "Zdá se, že jste se vy tři baronu Mondegreenovi zalíbili - ty obzvlášť." Lehce se usmál. "Nemohu říct totéž o vojenském kvestorovi, ačkoli dopis barona Mondegreena dává stížností barona Morraye na to, že jste ho rušili ze spánku, poněkud jiný rozměr."

"Já-"

"Prostě tu věc necháme být." Úsměv Stevena Argenta se rozšířil. "Baronu Morrayovi řeknu totéž, jestli se k tomu bude chtít vracet. I když patrně nebude -"

Přerušilo ho zaklepaní na dveře. Steven Argent vzhledl, jako by čekal, že se otevřou, a pak řekl: "Jen pojď dál, Evevene."

Sluha měl na jedné ruce podnos naložený malými bochníčky chleba a velkým kusem sýra protkávaného modrou plísní, ve druhé láhev vína a dvě sklenice a ve tváři mrzutý výraz.

"Myslel jsem, že by ti přišlo k chuti nějaké občerstvení, pane."

Mistr šermíř přikývl. "Raději bych se potil na cvičišti, ale měl bych něco sníst." Pokynul ke stolku mezi oběma křesly.

"A jestli tadyhle Kethol odmítne nabídku dobrého jídla a vína, bude výjimkou."

Eveven položil táč na stůl a nalil oběma víno, zatímco si Argent, který pohrdl talířem, položil své listiny do klína, odtrhl si kus chleba a zakousl se do něho. Pak si odřízl plátek sýra a pokynul Ketholovi, aby udělal totéž.

Kethol neváhal a roztrhl ještě teplou silnou kůrku. Už dlouho si na ničem pořádně nepochutnal. Věděl, že čerstvý chléb

podávaný jeho nadřízeným v hradě byl mnohem lepší než obyčejné hnědé šišky, rozdělované mezi vojáky, ale tohle byl naprostý zázrak, překonávající všechny jeho představy. Jak říkával jeho otec, hlad je ta nejvoňavější a nejlákavější ze všech omáček.

Sluha trpělivě čekal s rukama složenýma před sebou.

"Erevene," řekl mistr šermíř, "my se dokážeme najíst sami - není nutné, abys tu zůstával."

Sluha se téměř usmál. "Jak si přeješ, mistře šermíři," uklonil se. "Budeš chtít před večeří ještě něco?"

"Myslím, že vydržím. Vyříd' prosím můj pozdrav Becce a také své dceři," řekl Argent a propustil ho.

Otočil se ke Ketholovi, a jakmile se za sluhou zavřely dveře, zavrtěl hlavou. "Na jeho dceři, Emmě, už začíná být vidět těhotenství," skoro zašeptal, jako by ho sluha mohl slyšet. "Otcem musí být některý z vojáků, protože mladí muži ze služebnictva se Erevena bojí a šlechtic by už učinil kroky k zaopatření levobočka. Takže to bude můj problém, až se na toho chlapa přijde." Povzdechl si. "Děvče o tom nechce mluvit a já na ně zatím nemíním naléhat. Hrabě bude lépe než já vědět, co je třeba udělat. Až mi řekne, co chce, aby se udělalo, najdu toho pitomého parchanta a přinutím ho vyplnit vůli hraběte." Zamračil se, ukousl si chleba a sýra a pak jedním douškem vyprázdnil sklenici. "Tohle při takovém chladném dni přijde vhod, co?" Znovu se podíval na dveře jako člověk, který si nemůže pomoci, aby si nepoškrábal místo po štípnutí hmyzem. "Říká se, že otcem jsem já." S povzdechem se opřel a Kethola napadlo, že se ocitl v neobvyklém postavení člověka, jemuž se někdo svěřuje s důvěrnými věcmi jen proto, že je pro něho v podstatě cizím člověkem - tak jako vojáci mluví s hostinskými, holiči a cizinci, kteří sedí vedle nich chvíli předtím, než zaútočí na hradby. Jindy by Kethol takovému člověku řekl, ať si jde svůj příběh vyprávět někam jinam, nebo by předstíral, že zdvořile poslouchá, zatímco by mu slova toho hlupáka šla jedním uchem tam a druhým ven, ale vzhledem k současným okolnostem se rozhodl, že nejlepší bude přikyvovat a zároveň se snažit mít neustále plná ústa chleba a sýra, aby nemohl dělat nevhodné poznámky.

Argent pokračoval: "A to mě nemálo rozčiluje. Člověk by si myslel, že dokonce i tihle Západané vědí, že počestný Východčan by přiznal svoji zodpovědnost a postaral se o dívku i dítě."

Zavrtěl hlavou.

Kethol mlčel. Zodpovědnost šlechticů byla problémem šlechticů, ne jeho; a kromě toho měl plná ústa chleba a obzvlášť voňavého a lahodného sýra. Ale viděl, že mistr šermíř čeká nějaký komentář, a tak rychle dožvýkal a s námahou polkl. "Mluvil jsi o baronu Mondegreenovi, když nás sluha vyrušil."

"Mluvil." Argent si všiml, že si Kethol skoro ublížil, jak se usilovně snažil spolknout sousto, aby mohl odpovědět.

"Napij se vína," řekl vlídně. "Není tak výborné jako to z Ravensburghu nebo Rillanonu, ale k tomu sýru se hodí dokonale."

Kethol se přinutil vína usrknout, i když by nejráději vypil celou sklenici naráz. Stálo za poválení na jazyku, to jistě, ale podle Kethola bylo účelem pití vína za chladného dne zahřát se zevnitř, a čím rychleji šlo víno dovnitř, tím rychleji začalo hřát.

Steven Argent stále čekal, až Kethol promluví. "Já... mně se baron Mondegreen líbil," řekl Kethol. "Zdá se, že je to laskavý člověk."

Steven Argent přikývl. "To je pravda. Ačkoli ti, kteří si nevšimli oceli za jeho úsměvem, pak litovali svého přehlédnutí. Jak vypadal?"

"Jako když umírá, můj pane."

Steven Argent si povzdechl. "Ano, je to tak." Poklepal na dopisy ve svém klíně. "Tohle rozhodně nejsou jediné dopisy přivezené z Mondegreenu, jak ses už jistě domyslel. Otec Kelly se domnívá, že baron zemře během několika týdnů, i když zůstane v posteli, a kdyby byl takový blázen, aby se v tomto počasí vydal na cestu, dorazilo by do La Mutu už jen jeho tělo." Nečekal na Ketholův komentář. "Dokázali jste udržet Morraye naživu, jak jste dostali za úkol."

Kethol přikývl.

"Kromě toho tsuranského útoku, zaznamenali jste nějaké náznaky toho, že by mu někdo chtěl ublížit?"

Kethol zavrtěl hlavou. "Vůbec ne. On a baron Verheyen vypadali skoro jako, no, kamarádi a -"

"Navzájem se nenávidí. To, že oba usilují o získání hrabství, z nich ještě nedělá hlupáky." Argent se odmlčel a pak tiše dodal: "Ve skutečnosti právě naopak."

"Hrabství, můj pane?" zeptal se Kethol. "Hraběti se něco stalo?" O něčem takovém by se určitě doslechl.

"Ne." Steven Argent zavrtěl hlavou. "Hrabě Vandros je v pořádku. Je ale veřejným tajemstvím, že se brzy ožení s vévodovou dcerou Felinou - ačkoliv se s ním o tom nedá mluvit; je na tohle téma nepřiměřeně citlivý. A protože

vévoda z Yabonu nemá syna jako dědice, stane se nakonec vévodou Vandros. Jeho nástupce zde jmenuje král, ale Vandros do toho taky bude mít co mluvit. Morray je kvestor, v tomhle má výhodu, ale Verheyen se zase vyznamenal ve

válce - na Západě neexistuje smrtonosnější meč, než je ten jeho - takže má zase výhodu jakožto vojenský velitel.

Morray a Verheyen tedy soupeří o Vandrosovu přízeň. A tím, že způsobí nějaké nepříjemnosti, si jeho přízeň nezískají."

Zamračil se. "Překvapuje mě, že jsi to nevěděl."

Kethol se přiměl nepokřičit rameny. "Já jsem nikdy moc nestál o kasárenské klevetění." Což nebyla tak docela pravda; z kasárenských klevet se toho člověk mohl spoustu dozvědět, ale Kethola vždycky víc zajímaly běžné každodenní záležitosti, jako například jak danému kapitánovi záleží na životech jeho vojáků nebo která služka se chová obzvlášť přátelsky, než vznešenější otázky šlechtického následnictví.

Ano, každý slyšel klevety o dvoře, o nepřátelství mezi Guyem du Bas-Tyrou a vévodou Borricem, šeptané fámy o tom, že král je naprostý blázen nebo že se princ Eriand nachází na prahu smrti či že už dokonce zahynul Guyovou rukou - neměly však žádný účinek na člověka, jehož skutečnou starostí je, jestli se zpoza kopce nevyonoří horda Brouků a nerozseká ho na malé kousky. Stačilo vědět, že ti, kteří o věcech rozhodují, mají schůzi v Yabonu. Jako že byla v La Mutu politika dost spletitá, tam to bude pravděpodobně ještě horší a Kethol si vždycky myslel, že hranice mezi

špatným a horším je mnohem ostřejší - a pro něho nebezpečnější - než mezi dobrým a lepším.

"Domnívám se," řekl Steven Argent, "že se teď budete chtít vrátit do služeb k Tomu Garnettovi."

"Můj pane?"

"K Tomu Garnettovi - předpokládám, že se budete chtít vrátit k jeho jednotce."

Kethol to viděl tak, že oni tři jednotku Torna Garnetta nikdy neopustili; prostě jen dostali zvláštní úkol, jako například když je Tom Garnett poslal na průzkum během přestávky v boji s těmi prokletými Brouky. Podle všeho to bylo právě tehdy, kdy Tom Garnett usoudil, že Kethol je velitelem jejich trojice - a vlastně jím v onom okamžiku i byl vzhledem k tomu, že vyrostl jako lesníkův syn.

"Vlastně, můj pane," řekl Kethol, "jsme o tom mezi sebou mluvili a dohodli jsme se na tom, no, dohodli jsme se, že bychom si rádi nechali zaplatit a vydali se zase dál."

Mistr šermíř povytáhl obočí. "V tomhle počasí?" Zamračil se. "Je zatracená zima a vypadá to, že to bude ještě horší. Mluvil jsem s Grodanem - říká, že se blíží další bouře - horší než ta minulá - a zálesáci dokážou takové věci vycítit lépe než čarodějové. Já si myslím, že to nebude tak zlé, jak Grodan předvídá, ale moc bych na to nespolehal. Rozhodně ne tak, aby mě zastihla na cestách, až vypukne."

"Ale-"

"Jestli má Grodan pravdu, můžete se v polovině cesty do Ylithu ocitnout ve sněhové vánici, a až do jara žádná obleva nepřijde."

Kethol se nedivil, jak Steven Argent věděl, kam mají namířeno, jestli dostanou zapláceno - byla to logická volba, když člověk skončí s válčením a zatouží po teplejším počasí.

"Zlato a stříbro jsou dobré věci," pokračoval mistr šermíř, "ale nemůžeš je podpálit, aby ses ohřál. Lepší je mít až do jara pohodlnou postel a teplé jídlo uvnitř městských hradeb, nemám pravdu?" Zamračil se. "Kromě toho mi pořád dělá starosti baron Morray, a i když jsem od hraběte Vandrose nedostal přesné pokyny, co se týká jeho bezpečí, pořád se mi líbí nápad nechat vás ho dál střežit, když jste tady vlastně cizí."

Ano, Pirojil a Durine dopodrobna rozebrali, proč by mistr šermíř rád dal přednost tomuto řešení. Ale Kethol těžko mohl tady a teď zacházet do politiky a bylo lepší a bezpečnější chovat se, jako by si ničeho nevšiml.

"No," řekl, "u barona se střídáme, a tak ho pořád ještě zvládáme hlídat, jasně, ale-"

"Nepožádali jste kapitána Garnetta, aby tento úkol svěřil jiným," přikývl mistr šermíř pochvalně. "Znamená to, že jste tak důkladní, nebo že nikomu jinému nedůvěřujete?"

Kethol pokrčil rameny. "Řekl jsi nám, ať barona hlídáme, a tak to děláme."

"A odvádíte dobrou práci; baron pořád dýchá a může se věnovat svým účetním knihám tak, jak to má být." Mistr šermíř znovu spokojeně pokýval hlavou. "A proto chci, abyste v tom pokračovali, alespoň dokud neopustí moje město, nebo do konce té bouře, co se na nás chystá, podle toho, co přijde později." Rozpřáhl ruce. "Jsem si jist, že nebudete takoví blázni, abyste v tomto počasí někam cestovali, když nemusíte, a vy nemusíte. Kromě toho bude hrabě možná chtít najmout další žoldnéře, než tahle zatracená válka skončí - a já bych nechtěl, aby se rozšířily řeči, že jsme vyplatili tři muže a poslali je do zimy zemřít. To by neprospělo náboru."

Kethol potřásl hlavou. Věděl, že o tom posledním mistr šermíř žertuje; žoldnéři umírající z jakýchkoli příčin měli pramalý vliv na nábor nových, pokud nebyla důvodem hloupost velitelů; v první i poslední řadě šlo vždycky o zlato. Ale přesto odpověděl na žert, jako by byl míněn vážně. "My bychom nic neřekli, pane. Už bychom nemohli."

Argentovi zůstal na tváři úsměv, ale znatelně ochladí. "Vážné by to bylo, kdybyste trvali na tom, abyste dostali zapláceno, a opustili La Mut teď, když se blíží bouře. Začne se šeptat a vyvstanou různá podezření. A může z toho vzniknout pěkný rozruch - věci se nám můžou snadno vymknout z ruky." Zavrtěl hlavou. "Celkem vzato by pro všechny zúčastněné včetně vás tři bylo nejlepší, kdybyste tady zůstali - přinejmenším dokud neskončí bouře a Rada." Podíval se přímo na Kethola.

"Prosím, nenuť mě, abych tě přemlouval."

"Neříkáš tím, že nemůžeme dostat zapláceno a odejít, že ne, můj pane?"

"Ne." Mistr šermíř rázně zavrtěl hlavou. "A nerad bych se doslechl, že jsem nějakou podobnou možnost zmínil."

Přimhouřil oči a zvedl prst. "To, co říkám, je, že nemám náladu řešit nějakou zbytečnou vzpouru mezi žoldnéři, která určitě vypukne, když si vy tři budete v hospodě u piva stěžovat, že vás mistr šermíř odmítl hned vyplatit."

"Můj pane, já-"

Argentova zvednutá ruka ho umlčela. "Když ty a tvoji dva přátelé půjdete zaklepat na dveře barona Morraye a požádáte o svoji mzdu, on otevře svoje účetní knihy, aby se podíval, kolik máte dostat, pak zajde do pokladnice pro peníze a vyplatí vám každý reál a každý měďák, který vám náleží. Já neříkám, že to nemůžete udělat. Ale říkám, že by to podle mě nebyl právě teď zrovna nejlepší nápad."

Argentův výraz byl dokonce ještě ledovější než vítr, který pronikal do Hnízda, navzdory jeho setrvalému úsměvu - nebo možná právě kvůli němu.

"A co se týká barona," pokračoval, "nařídím kapitánu Perlenovi, aby určil strážce, které budou hlídat baronovy pokoje v hradu, takže vy tři budete mít víc volného času, alespoň když bude spát. V posteli by mu nemělo hrozit žádné nebezpečí - ale chci, abyste ho po zbytek času chránili vy tři. Alespoň do doby, než skončí bouře a Rada."

Argent nalil oběma další sklenici vína a pak tu svoji pozvedl. "Samozřejmě, pokud tahle záležitost dopadne dobře a nestane se žádná nehoda, jsem si jist, že hrabě nebude mít námitky, když se jeho vděčnost projeví nezanedbatelným příplatkem k dohodnuté mzdě. Stejně jako jsem si jist, že se vaše loajalita projeví tím, že celý tento rozhovor zůstane jen mezi vámi třemi a mnou." Z jeho úsměvu se najednou stal výhrůžný úšklebek. "Máš s tím nějaké problémy, Kethole?"

"Řekl jsi co?" Pirojil zavřel oči a zavrtěl hlavou.

"Řekl jsem ano, zůstaneme přinejmenším do konce Rady nebo do konce bouře," odpověděl Kethol. "Podle toho, co skončí později. Snažil jsem se domluvit na tom, co skončí dříve, ale on trval na svém."

Durine převrátil oči. "Což znamená, že budeme jeho baronstvu dál dělat chůvy a připravíme se na to, že pokud on a Luke Verheyen do sebe navzájem vrazí meč, bude to naše vina."

Pirojil potřásl hlavou. "Je to jen o trochu déle -"

"Tobě se to líbí?" zmaččil se Durine.

"Ne, nelíbí. Ale dokážeme to přežít, alespoň prozatím. Dokonce to Ketholovi ani nevyčítám, i když mě to k tomu svádí."

Durine upřel na Pirojila tázavý pohled. "Mně se zdá, že mu Steven Argent nedal moc na vybranou."

Kethol přikývl. "To je pravda."

Pirojil zavrtěl hlavou. "Nakonec, někdo musel za mistrem šermířem zajít a požádat o naše peníze. Mohl to být kdokoli z nás. Měl jsem počítat s tím, že s tím Argent nebude souhlasit."

Durine se zatvářil zmateně. "Takže i když nemáme na vybranou, je to v pořádku, protože tu zůstaneme jen o trochu déle?"

"Ne," řekl Pirojil.

To Durina znátlo docela. "Tak v čem je problém?"

"Problém je, že všechno jde až moc dobře, v tom je problém."

"Problém je, že není žádný problém?"

Pirojil přikývl. "Jo. Tak dlouho, dokud jde všechno dobře, nebude Argent chtít dělat žádné změny. Nakonec, v tom hraběcím křesle sedí jen dočasně. Není to tak, jako by Steven Argent byl hrabětem La Mulu. Prostě jen chce hraběti Vandrosovi vrátit město ve stejném stavu, v jakém ho převzal - a až přijde čas, kdy se budou chtít obejít bez žoldáků, nechá to udělat hraběte, ne sebe." Pokrčil rameny. "Co on ví - co my všichni víme - třeba se na schůzi v Yabonu rozhodne, že lamutské síly budou poslány na sever ke Kamenné hoře, na západ do Caldary nebo Tith--Onaka ví kam. A bylo by pěkně trapné - pro hraběte i mistra šermíře - kdyby se vévoda rozhodl použít lamutské síly a Vandros pak po návratu zjistil, že mistr šermíř vyplatil všechny žoldnéře, které hrabě zrovna slíbil vévodovi."

Pirojil zavrtěl hlavou. "Nepodceňuj mistra šermíře a nevěř mu ty řeči "já jsem jen obyčejný voják". On není jen voják nebo šermíř, ale i politik a musí jako takový uvažovat. Proto mu taky Vandros svěřil město do opatrování."

"Mně se to nelíbí," řekl Durine. "Nejsem si jistý, jestli věřím tomu o těch nájemných vrazích, ale -"

"Ale o to nejde." Pirojil pokrčil rameny. "Podle toho, co mistr šermíř říká, to spíš vypadá na řadu náhod a zdá se mi, že on a hrabě hledají spiknutí tam, kde žádné není - tak jako se Kethol spletl a láskování barona Morraye se služkou zaměnil za něco úplně jiného."

Ketholovi zrudly uši. To bylo trapné.

"Tak co budeme dělat?" zeptal se. "Odejít nemůžeme..."

"Protože jsi slíbil, že to neuděláme? Celá tahleta šlechtická čest se ti nějak začíná zadírat pod kůži, že ano?"

"Ne, ale..."

"Ššš." Pirojil chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. "Sliby s tím nemají nic společného. Jestli se rozhodneme odejít, měli bychom tiše sebrat, co máme, a prostě zmizet - nutit barona, aby nám zaplatil, by nebylo moudré, ne po Argentově varování. Měli bychom z něho přes kapitána Garnetta vymámit nějaké peníze na útratu - což bychom tak jako tak měli, nebo se začne divit, proč jsme to neudělali - ale to je tak všechno. Jestli půjdeme za baronem a jestli se něco zlého stane, obviní nás. Líbí se vám to? Chcete odejít bez svých peněz?"

"Ne." Durine nezaváhal. "Jestli odejdeme, tak jediné s tím, co nám patří."

"Nebo si prostě odepíšeme ztrátu a vypadneme odsud," řekl Pirojil.

"To myslíš vážně, nebo to říkáš jen proto, abys viděl, jestli se ti podaří vyvést mě z míry?"

Pirojil ho obdařil jedním ze svých vzácných úsměvů. "Od obojího trochu. Tak odejdeme?"

"Ne." Durine zavrtěl hlavou. "Už jsem jednou řekl, že ne. Kolikrát to mám ještě opakovat? Kethole?"

"Já už jsem mistru šermíři slíbil, že zůstaneme."

"Dobře," řekl Pirojil, "ale to byl mistr šermíř. Ted' se ptám já. Odejdeme, nebo zůstaneme?"

Ani Ketholovi se nelíbila myšlenka odejít bez peněz, které jim náležely. Podařilo se jim dát dohromady slušnou sumu kromě toho, o co obrali mrtvé, a toho, co vyhrál při hazardu nebo posbíral při hospodských rvačkách; nemluvě o váčku od barona Mondegreena, ale hrabě z La Mutu platil dobře - a odejít bez takového množství zlata a stříbra by znamenalo, že by si brzy museli hledat další práci. Kromě toho mu to prostě nepřipadalo správné.

Nešlo tady ani o Morraye - Ketholovi byl baron docela lhostejný - ale existovala zde malá potíž v podobě lady Mondegreenové. Vždyť v podstatě slíbil jejímu manželovi, že ji bude chránit, a utéct od toho - to mu taky nepřipadalo správné.

"Zůstáváme," řekl Kethol nakonec. Povzdychl si. "Nezapomínejme na ten příplatek."

Zatraceně. Možná se mu ta šlechtická čest přece jen začala zadírat pod kůži.

BOUŘE

Bouře byla silná.

Začala náhle, krátce potom, co mělo být rozbřeskem, a to s takovým ohlušujícím třeskotem hromu pro tuto roční dobu netypickým, že se Durine probudil z prvního pořádného nočního spánku, který neměl, že už ani nepamatoval. Zatímco blesky a hromy během příštích několika hodin slábly, bouře samotná jen nabývala na síle. Durine se musel hluboko zachumlat do svého nejteplejšího pláště, když se za slabého mdlého světla snažil dostat z kasáren do pevnosti. Bojoval proti větru a chvílemi to vypadalo, že se sune téměř pod pětáctyřicetistupňovým úhlem.

V předsíni bočního vchodu do pevnosti se zdálo být až nesmyslně teplo, což bylo zvláštní. Navzdory malému litinovému ohříváči na uhlí na trojnožce byla voda ve vědru tak zmrzlá, že by člověk mohl uchopením sběračky zvednout celé vědro.

Durine zauvažoval, zda má vzít galoše dovnitř - tady venku by ztuhly mrazem - pak se rozhodl, že bude následovat ostatní, a pověsil je na hák na stěnu nad ohříváčem. Zadoufal, že galoše vydrží aspoň tak teplé, aby je potom mohl navléci na normální boty, aniž by se mrazem rozlomily. Durine pověsil teplý plášť vedle galoší, zastrčil pár rukavic z hovězí kůže lemované kožešinou z králíka za opasek a zamířil kolem zimou se třesoucí stráže do vstupní síně. Nelíbilo se mu, že nechává svůj plášť i se zlatem v něm schovaným bez dohledu, ale snad to bude bezpečné - rozhodně bylo lepší nedávat najevo přílišnou starost o bezcenný plášť, což by v opačném případě mohlo přitáhnout pozornost. Uvnitř bylo méně nevlídně než venku, ale ne o moc.

Venku kvílel vítr jako poraněné zvíře, které nemá tu slušnost, aby se stáhlo a někde v tichosti chcíplo. Hystericky zatínalo drápy do zdi a oken věže a dožadovalo se vstupu. Jedinou malou útěchou, na kterou Durine v této situaci přišel, byla myšlenka, že všichni Tsurané a Brouci venku v lese s největší pravděpodobností zmrznou okamžitě na kost. Všechny okenice na hradě byly už dávno pevně zabeďnuty. Presto se skrz ně dostával sníh každou skulinou a spojem, které nebyly zcela ucpány. Kdyby oheň ve všech krbecích hradu - Pirojil jich napočítal dvě desítky, ačkoliv si byl Durine jistý, že jich pár vynechal - nebyl udržován v plné síle armádou služebníků, kteří jej neustále přikrmovali dřevem, bezpochyby by všechny do jednoho uhasil vítr deroucí se dolů komíny.

Navzdory tomu se krutý ledový vítr dokázal protáhnout komíny kolem planoucího ohně, nechávaje za sebou kaluže vody na podlaze před každým krbem. Koberce byly proto rychle smotány pryč z dosahu, aby nenasákly a nezničily se před příchodem jara. Čas, který hradním sloužícím zbýval mezi snahou ucpat blátem dřívě neviditelné škvíry mezi kameny - a to především kolem okenních rámu - trávili nekonečným vytíráním před velkými krbly, kde se shromažďovali šlechtici, kteří drželi kouřící šálky horké kávy, čaje a masového vývaru.

Tomu Durine zcela nerozuměl. On sám by se držel co nejbližší ohni a vyhýbal se čemukoliv, co by ho nutilo hýbat se. Vždyť přece jakékoliv teplo, které získáte pitím horké tekutiny, se okamžitě ztratí na chladných toaletách. Šlechtici si však zřejmě ulehčovali do nočníků ve svých relativně teplých pokojích, než aby si rozepnuli své vznešené róby - nebo ještě hůř - než by žuchli svými holými, třesoucími se, vznešenými zadnicemi na vymrzlá záchodová sedátka a pak zjistili, že k nim více či méně přimrzli.

Kdyby si Durine mohl vybrat, nevycházel by vůbec ze svého pokoje.

Šlechtici na druhou stranu byli ranní ptáčata. Durine nedokázal určit, jestli tak činili ze zvyku nebo jestli je probudilo stejné zahřmění, které vyhnalo z postele i jeho.

Když procházel velkým sálem, všiml si, že baron Verheyen poručil umístit několik křesel hned vedle největšího ze dvou krbů, jenž se nacházel na severní straně místnosti, a sám byl s kouřícím šálkem v ruce zabrán do tichého hovoru s mistrem šermířem a dvěma dalšími šlechtici, jejichž jména si Durine nedovedl vybavit. Bylo pro něj těžké si je všechny pamatovat a pravděpodobně to ani nestálo za námahu. Zkušenost Durina naučila, že jakmile na jednoho z nich člověk narazil, bylo třeba pěkně sklopit zrak, dotknout se čela, zamumlat "můj pane" a odklidit se z cesty, pokud jej ovšem Durine nehodlal zabit. V každém případě však nezáleželo příliš na tom, jestli si pamatoval jeho jméno nebo ne.

Za jiných okolností by sice mělo smysl strávit nějaký čas posuzováním, ke kterému z baronů by stálo za to vstoupit do služeb, ale když se už všichni tři rozhodli vypadnout z La Mutu, jakmile to jen bude možné, koho by to zajímalo?

Baron Erik Folson byl díky svému tvrdému pohledu a ostré řezané bradě snadno zapamatovatelný. Když se nehýbal - a zdálo se, že trávil spoustu času v určité póze - vypadal jako portrét vznešeného lorda. Také se zdálo, že tráví spoustu času s očima upřenými do výstřihu lady Mondegreenové, který byl až moc výrazný navzdory chladu. A taky to vypadalo, že baron příliš často zabloudí rukama k jejím pažím, ramenům či vzdutým bokům. Což ovšem Durinovi nevadilo a jelikož se lady neustále usmívala a přikyvovala baronovým slovům, zjevně to nevadilo ani jí.

Lady Mondegreenová si všimla Durinova pohledu a než se vrátila ke konverzaci s baronem Folsonem, obdařila Durina bleskovým úsměvem a kývnutím. Berrel Langahan, jenž se nacházel naproti lady Mondegreenové, stál za povšimnutí z přesně opačných důvodů než Folson. Langahan byl malý, tlustý a odulý, kůži měl zhnědlou díky rokům stráveným převážně venku; vypadal spíše jako úspěšný statkář než jako šlechtic. Pod tloušťkou se skrývala pevná houževnatost, jež vypovídala, že svůj obvod v pase si vysloužil spíše prací zpevňující svaly spojenou s vydatným jídlem, než leností a požitky. Vůbec by nevypadal jako šlechtic - a zvláště ne jako baron u dvora - nebýt prstenů, jež pokrývaly jeho tlusté prsty, a nebýt uhlazeného až po kolena dlouhého kabátce lemovaného hranostajovou kožešinou, který mu umožňoval držet se dále od ohně.

Jak a proč baron ode dvora, muž, o kterém se dalo předpokládat, že strávil celý svůj dosavadní život v Kronodoru na hradě prince Erlanda, vypadal jako člověk z venkova, to bylo něco, co upoutalo Durinovu pozornost. Hlouček šlechticů však Durina při jeho průchodu ignoroval. Jako by byl jen nějaký kus nábytku. Než aby se Durine zastavil a zamyslel, zda stojí tento nevhodný dotaz za položení a možné následky, raději pokračoval dál přes velký sál směrem k chodbě do západního křídla budovy.

Bylo totiž ráno a čas vystřídat hradní stráž, která hlídala barona Morraye v době jeho spánku.

Když tam dorazil, žádná stráž přede dveřmi nebyla a samotné dveře zely dokořán.

Zatraceně.

Durine se vrhl dovnitř a vylekal mladou služebnou tak, že upustila plnou náruč dřevěných polen na kamennou podlahu.

"Kde je baron?" zeptal se jemně. Nebyl důvod vystrašit to ubohé děvče více, než tomu dosud učinil. Bylo jasné, že je baron pryč - jeho postel byla ustlaná a zbytky jídla stály na podnose vedle postele. "Je už v pokladnici?"

Durinovi nebyly zcela jasné detaily, ale některé účetní knihy zjevně nikdy neopouštěly pokladnici v přízemí hradu, zatímco baron, což bylo pochopitelné, raději pracoval s ostatními knihami v relativním komfortu ve svém malém apartmá, než ve vlhkém chladu pokladnice.

Služebná pohodila hlavou. "Nevím, jestli je ti něco do toho, co jeho lordstvo právě dělá," odfrkla.

Dobrá, konec slušného chování. "Tak tedy půjdeš se mnou a uvidíme, jestli si také mistr šermíř myslí, že mi do toho nic není, kde je baron, a jak k tobě bude milý, že mi to zatajuješ." Vykročil, aby ji vzal za paži, ale zastavil se, když vyvalila oči.

"Mistr šermíř?"

Durine přikývl. "Pokud ti to nikdo neřekl, mistr šermíř pověřil Kethola, Pirojila a mne, abychom se starali o baronovo bezpečí a klid, a máme mu okamžitě hlásit, pokud se vyskytne nějaký problém."

No, Steven Argent to tak vlastně neřekl, ale to byl důsledek mistrova rozhodnutí, aby v hlídání pokračovali a nevraceli se zpátky ke skupině Torna Garnetta. Durine by asi nemával hodnostmi před kapitánem, ale před služebnou, to bylo něco jiného.

"Já... já nemyslím, že by na tom mělo být něco špatného, když ti to řeknu," pravila služebná a vrhla rychlý pohled ke dveřím. "I když bych se asi měla zeptat svého otce - můžu se nejdřív zeptat hlavního sloužícího?"

Durine si už předtím všiml nadouvajícího se břicha pod její blůzou, ale dosud to přikládal pravidelné stravě ve věži.

Zjevně to byla Erevanova těhotná dcera, což vysvětlovalo, proč se tak svrchu dívala na vojáka, který ani nenosil lamutský tabard ani hodnostní prýmký.

"Jestli chceš a jestli je nablízku. Steven Argent je dole ve velkém sále."

Natáhla se po šňůře od zvonku u postele a třikrát rychle zazvonila, pak dvakrát, pak šestkrát a nakonec jednou. Durine se neptal, co je to za kód, ale ať byl jakýkoliv, účinkoval, protože do minuty vcházel do dveří Erevan s otráveným výrazem.

"Baron," zeptal se Durine bez okolků, "kde je?"

"Baron Morray?" zamračil se Erevan. "On ti to nesdělil? Myslím jsem, že vy tři jste jeho zvláštní tělesnou stráž?"

To jsem si taky myslel, pomyslel si Durine. "Řekneš mi to, prosím?"

Erevan pokrčil rameny. "Hned po rozbřesku tady byl posel. V baronově sídle - myslím, že je to v ulici Černé labutě - je nějaký problém a on se rozhodl, že se na to sám podívá."

"V tomhle počasí?"

Úžasně. Jestli baron zmrznul cestou k Černé labuti, Durine nemusel hádat, či to bude vina.

Otočil se na podpatku a beze slova vyrazil z místnosti. Ten den zrovna pěkně nezačínal.

Pirojil opět uklouzl a spadl. Přitom si snažil přidržovat oběma rukama plášť zapnutý a současně se natáčel tak, aby padal na pravou stranu, kde měl dýku, takže si ještě víc pohmoždil pravý bok, místo aby spadl nalevo, na meč, který by mu potloukl levý bok.

Pár silných rukou mu pomohl na nohy, ale to až poté, co mu asi tak půl tuny sněhu spadlo přes rozevřený plášť do tuniky. Kolem krku si sice omotal tlustou šálu, aby mu byla menší zima - teplo bylo nedosažitelné - ale nenapadlo jej přišit si tu zatracenou šálu k oděvu. Stejně by však na to neměl čas, ani kdyby ho něco takového napadlo, takže pokaždé když upadl, snih si našel cestu, jak pronikat blíže k jeho srdci a zdolat je.

Takový už snih byl.

Západní vítr byl osobnost a to krutá osobnost. Popadl snih a změnil každou nerovnost v dlouhé ulici směrem do města v závěj nejméně ke kolenům a často až k pasu. Vítr pěchoval snih právě s takovou silou, že bylo nemožné se jím brodit, ale zase ne s takovou silou, aby odolal Ketholově váze. Plahočení se závějemi je vyčerpá, ještě než se dostanou na polovinu cesty k ulici Černé labutě. Prodírání se touto ulicí znamenalo neustále se vyhýbat a obcházet závěje, takže žoldněři připomínali tři válečné lodě křižující mělkými vodami a vyhýbající se písčinám.

Nebylo divu, že byly ulice téměř prázdné. Sice občas vyrážely od místa k místu schoulené postavy, každá nesoucí ranec, žádná se však nezastavila, aby se pokusila zatáhnout do konverzace Pirojila, Kethola nebo Durina.

Ne že by byli v tuto chvíli skutečně konverzace chtívi. Co by se dalo říci? "Je vám dostatečně velká zima?"

Sunuli se dál a byl to Durine, kdo byl tentokrát na řadě s pádem, a Kethol s Pirojilem, kdo mu pomáhali. Člověku se při zvedání nechtělo opírat o ruce. To totiž znamenalo jediné - že se mu do rukávů nahrne snih.

Bylo dobré mít přátele, i když to byly jen tmavé a neohrabané postavy zamotané do plášťů a šál, které měly vousy a obočí spleené mrazem, ledem a sněhem.

Kethol zabušil pěstí na dřevěnou tabulku na vratech nejbližšího domu a zavrtěl hlavou, když očištěná tabulka odhalila

erb, který nikdo z nich neznal. Měli se asi pokusit sehnat nějakého místního průvodce - ačkoliv kdo by byl takový blázen, aby vycházel ven v tomto nečase, aniž by byl donucen špičkou meče?

Jen se držte této ulice do středu města, pak se dejte Vysokou ulici, až se dostanete k ulici Černé labutě, řekl ten idiot z hlídky, a hleďte na dřevěné tabulce vrat šlechtickou korunku barona Morraye - lišku s kruhem.

Hlídky ale neřekla, že všechny šlechtické korunky na tabulkách na východní straně ulice jsou otočené na západ a že sníh všechny pečlivě zamaskoval. A jen cit pro slušnost přesvědčil Pirojila, že to hlídka asi nemohla předpokládat, i když se Pirojil snažil trochu ohřát živými představami, jak otírá obličej vojáka o každou z těchto sněhem zakrytých tabulek.

Kromě toho věděli, že začátek ulice Černé labutě je naproti krčmě U vyraženého zubu, a na Kethola se dalo spolehnout, že najde jakékoliv místo, kde už jednou byl - obzvláště hospodu, i se zavázanýma očima.

Což bylo velmi blízké skutečnosti. Slunce by mělo být nyní vysoko na obloze, pomyslel si Pirojil, nedělá dobře svoji práci. Jen bledé, rozptýlené, šedavé světlo se dokázalo srdnatě prodrat bouří, občas osvětlené bleskem od východu. To bylo pokaždé doprovázeno dost zpožděným vzdáleným duněním hromu, jenž zněl jako vrčící zvíře.

Na erbu na další tabulce byly neznámé tři ornamentální kroužky - Pirojil aspoň doufal, že to jsou kroužky - a na dalším erbu, sláva, byla Morrayova liška ve skoku ve zlatém kruhu.

Všichni tři se museli opřít, aby otevřeli vrata proti mase sněhu, která za nimi byla navátá. A neotevřeli je víc, než bylo nezbytně nutné. Vrata nebyla vůbec zajištěna závorou, což bylo pochopitelné, a taky strážní budka byla prázdná, zřejmě jako obvykle. Zdi domů městské šlechty neměly koneckonců zadržet vstupující vojsko, ale pouze odstrašit zloděje a zajistit určité soukromí. Tato zeď dokonce neměla na vnitřní straně ani ochoz a Pirojila zajímalo, jestli sníh zakrývá zasazené hroty nebo rozbité sklo na vrcholku zdi nebo jestli jsou zloději v La Mutu příliš zdvořilí, než aby narušovali majetek šlechtice v době jeho spánku.

Pirojil neměl podezření, že by dneska bylo venku moc zlodějů. Byl to špatný den pro loupeže, určitě totiž každý šlechtic nebo vlastník, který si mohl vybrat a měl špetku rozumu, byl ve svém domě, aby se zahřál.

Baronovo sídlo patřilo k těm menším, než byl šlechtický standard. Jednalo se jen o jednoduché jednopatrové kamenné stavení, jež mělo na křídlech z obou stran dvojici jednopatrových hospodářských přístavků z proutěné mazanice. Ten za hlavním stavením byl zřejmě obydlím pro služebnictvo, protože ten, který nejasně viděli skrz padající sníh, měl velké dveře stáj i a kdysi jej patrně obývala Morrayova osobní stráž - stěží jste mohli putovat na válečné výpravy s vévodou bez své vlastní družiny - než se většina z ní přesunula přímo do služeb vévody.

Okna hlavní budovy měla utěsněné okenice a tam, kde by v okenicích mohly být škvíry, byl napěchován sníh.

Občasné jiskry z komína však naznačovaly, že je budova obydlena, i když je vítr a sníh rychle uhasil a kouř rozptýlil dřív, než se daly vůbec zahlédnout.

Dřevěná stříška nade dveřmi poskytovala trochu útočiště před větrem. Všichni tři vyšli po schodech a schovali se pod ni.

Durine zabušil na těžké dubové dveře. Nebylo na nich žádné klepadlo, pravděpodobně se předpokládalo, že hosté budou uvítáni u vrat a nějakým způsobem ohlášení dřív, než projedou pod vstupním obloukem.

Neozvalo se žádné vybidnutí, žádné "kdo tam", místo toho se dveře naráz otevřely směrem dovnitř a za nimi stál baron Morray pouze v košili a kalhotách, s mečem v jedné a dýkou v druhé ruce.

"Kdo je to?" Tón baronova hlasu byl téměř tak mrazivý jako venkovní teplota.

Durine o krok ustoupil a zvedl ruce. "Jen klid, můj pane, to jsme jen my tři."

Morray oddálil obě zbraně, zatímco Pirojil tiše proklínal sám sebe za svou vlastní neopatrnost. Pravda, byl to jen Morray, ale pokud by to byl někdo jiný, někdo se zlým úmyslem, byl by schopen prošpikovat Durina, zatímco Kethol a Pirojil by teprve vytahovali své zbraně.

Pirojil začínal být nedbalý a to bylo zlé. Dobře, aspoň že ti druzí dva byli více ve střehu. Všiml si, že Kethol a Durine mají své dýky vytažené a drží je opačně podél předloktí skryté tak, aby je baron nebo někdo jiný stojící před nimi neviděl.

"Tak tam jen tak nestůjte a nepouštějte vánici dovnitř - pojdte dál," řekl Morray. Otočil se a zvýšil hlas. "Není třeba se obávat - jsou to jen tři žoldáci, které na mě vévoda poslal za trest." Mluvil silným hlasem, aby zvuk pronikl přes zavřené dveře předsíně do vlastního domu.

Vstoupili do předsíně. Pirojil za sebou zavřel dveře a Kethol s Durinem využili příležitosti, aby diskrétně schovali své nože. Naráz se otevřely další dveře.

Morray do nich vstoupil a vyzval je, aby ho následovali. Předsíň se otvírala přímo do něčeho, co by se dalo označit za velký sál, i když nedosahoval ani desítky rozměrů velkého sálu lamutského hradu.

V sále byly namačkány skoro dvě desítky mužů a žen, od starého muže s šedivými vousy v režné pracovní košili a kalhotách, který seděl ve velkém křesle před ohništěm, napůl zabalen v příkrývcu, až po dvě spící nemluvnata, která držel v náruči, na každé paži jedno. Na rožni v hlavním krbu hned vedle obrovského litinového hrnce se otáčela pečeně, na obojí dohlížely dvě třicetileté ženy a asi desetiletý chlapec.

"Svlékněte si ty těžké pláště a běžte dál. Galoše si odložte, až se trochu ohřejete," řekl Morray.

Všichni tři byli brzy usazeni u ohně. Pirojil a Durine si pověsili opasky na opěradla svých židlí a Kethol si zrovna natáhl dlouhé nohy na podnožku, když jim bez ptaní přinesli koufíci šálky keshanské kávy.

Sám Pirojil dával přednost čaji, ale horká tekutina je horká tekutina, šálek ohřál jeho zkrchlé prsty a ani si nespálil hrdlo. Kromě toho nebyla keshanská káva tady nahoře na severu tak běžná a to doušku dodávalo na lahodnosti.

Uprostřed místnosti Morray něco mumlal hlubokým hlasem k dvojici hubeně vyhlížejících mužů a když se pak vrátil k místu, kde seděli, Pirojil se začal zvedat ze židle.

"Sed', člověče, jen sed' - venku je příšerně a vy vypadáte zmrzleji, než si myslím." Morray se na něj zamračil. "Co vás

vytáhlo z tepla hradu v takový den?"

"Právě jsem se tě chtěl zeptat na totéž, můj pane."

Morray si odfrkl. "Jako by vám do toho něco bylo, kam jdu a co tam dělám."

"Neměj mi to za zlé, můj pane," řekl Pirojil, "to je totiž přesně to, do čeho nám něco je, díky rozkazu samotného hraběte Vandrose. Uložil nám, abychom tě chránili -"

"V takovém dni jako je tento si dokáží jen stěží představit, že ulice La Mutu jsou přeplněné tsuranskými vrahy," řekl Morray. "Pokud ovšem někdo takový vůbec existuje, o čemž silně pochybuji. Vždyť přece nejsem jediným baronem, kterého do La Mutu doprovázely pomocné oddíly. Měli byste slyšet stížnosti Verheyena - a že si stěžoval každému, kdo měl náladu poslouchat - jak se jeho vlastní vojáci vzatí do služeb hraběte zmiňovali, že byl ponechán jen pod dohledem kaprála. Ale nevidím žádnou ze stráží slídit kolem pokojů jiných baronů, nebo... přerušovat jejich spánek." Vrhla bleskový pohled na Kethola. "Ale předpokládám, že to můžeme prodiskutovat někdy jindy - důvod, proč jsem tady, je, že mi na hrad byla doručena zpráva." Ukázal na protější stěnu. "Když začala bouře, blesk zřejmě udeřil do střechy obydlí služebnictva. Asi by shořelo celé stavení, kdyby bouře sama neuhasila oheň, ale stalo se, že podkrovní trám spadl a prorazil první patro, a zcela určitě je teď celá budova promrzlá."

Pirojil přikývl. "Takže správce žádal o tvé povolení, aby se služebnictvo mohlo přestěhovat do hlavní budovy kvůli bouři?"

"To tak." Morray měl ve tváři chladný výraz, "Kdyby byl takový idiot, aby nechal dobré sluhy zmrznout na kost, zatímco by čekal na povolení, aby je dostal ze zimy, udělal bych s ním něco horšího, než propustil ze svých služeb, to vám můžu říct. Ne," pokračoval baron a jeho výraz trochu zjihl, když přesunul pohled z Kethola na dvě mimina, která spala v náručí starého muže, jen mi hlásil, že je všechny přestěhoval sem. Cítil jsem jako svou povinnost podívat se, že je zde všechno v pořádku. Alespoň jak by se dalo v takových podmínkách očekávat." Potrásl hlavou. "Ty nejsou moc dobré - pochybuji, že budeme moci přestěhovat služebnictvo zpátky do jejich obydlí před příchodem jara. A pravděpodobně budeme muset znovu postavit celý dům, než se přestěhují. Ennu a její děti uložíme v mé ložnici a já asi budu muset strávit následující měsíce na hradě a nebudu mít ani chvíli soukromí pod svou vlastní střechou až do léta, možná i déle." Potrásl hlavou. "Je to pro vás dostatek informací? Nebo bych vám měl rovněž vyprávět o tom, že jsem byl v pokušení proklínat svého vlastního otce, protože seděl na penězích a nechal postavit hospodářské budovy ze slámy a mazaniny místo z dobrého kamene?"

Na to neexistovala žádná odpověď a baron čekal jen chvíli, než vyjádřil své podráždění.

"Kdybyste vy tři nevyrazili do té nejhorší bouře, jakou jsem kdy viděl, během asi hodiny byste mě našli zpátky na hradě u mých účetních knih, kam patřím." Sršel zlobou. "A odvedli jste dobrou, skutečně dobrou práci, že jste odložili můj návrat. Právě jsem poslal sluhy, aby pro vás tři obstarali nějaké suché šaty, a já budu muset čekat, dokud se neohřejete a nepřevléknete, než vyrazím zpět. Jinak mě budete honit a umrznete k smrti, že?"

"Máš pravdu, pokud odejdeš, půjdeme s tebou, můj pane," řekl Pirojil a dodal, "je to koneckonců naše práce, i když je mi líto, že ti působíme tak moc potíží."

Morray odfrkl. "Ach, jen si vypijte kávu."

Otočil se a odcházel. Pohlédl na kuchařku, ukázal směrem k těm třem a pak na jídlo vařící se v ohništi. Kuchařka přikývla a baron opustil místnost, přičemž jeho způsoby byly stejně oficiální jako obvykle.

Pirojil zmlkl, upil kávu, přešel zrakem z Kethola na Dutina a pak zpátky na Kethola.

Durine pokrčil rameny a Kethol se usmál.

Bylo správné, že dostali zapláceno za ochranu života barona Morraye než, řekněme, za jeho zabití, rozhodl se Pirojil. Samozřejmě, že by to udělal, ale neměl by z toho radost.

Pirojil si ke svému překvapení uvědomil, že se mu tenhle baron začíná líbit.

Cesta zpátky na hrad byla ještě horší než předchozí cesta ven.

Když nic jiného, tak bouře zesílila. Nedalo se říci, kolik sněhu je nového a kolik jej prostě jen vítr zdvihl a hodil na ně. A když se Pirojil na chvíli zastavil, aby popadl dech, mohl vidět, jak sněžné lavice takřka tají a hned se ve větru opět přetvářejí a rostou.

Zastavit se bylo nebezpečné, třeba jen na okamžik. Konečky prstů ho už dávno přestaly bolet a cítil v nich teď skoro teplo, což znamenalo, že omrzliny jsou na postupu.

Kethol se ujal vedení a neustále se otáčel, aby se ujistil, že se druzi neztratili. Dokonce i když vítr nefoukal přímo do očí, bylo možné vidět jen na několik kroků a všechny stopy, které za sebou zanechali cestou k baronově rezidenci, byly už dávno bouří zavály a zničeny. Za Ketholem šel Durine, za ním pak Morray, jelikož Pirojil trval na tom, aby šel baron těsně za obrovitým Durinem. Pro tentokrát si baron nestěžoval, aspoň ne nahlas. Pokud Morray kráčel za Durinem, ten jej svým mohutným tělem ukrýval před tou nejhorší vánicí.

Pirojil hlídal týl a pro svůj neustálý marný boj udržet si plášť u těla a bouří venku používal obě ruce. Vyhrátí pláště u ohně byla chyba. Během pár kroků od domovních dveří byl plášť nasáklý tajícím sněhem a díky nahromaděnému sněhu a ledu lehce ztrojnásobil svoji váhu.

Taky se cestou k Morrayově rezidenci pohybovali směrem na východ, přičemž bouří, ať kousala a vrčela sebevíc, měli v zádech. Nyní však šli proti větru a ten je šlehal přímo do tváří, jako by se snažil Pirojila omráčit, poté mu odervat plášť a zanechat jej ztuhlého přímo na místě.

Nejhorší ze všeho byl výstup k hradu, i když to tak nevypadalo. Přestože totiž byla cesta k hradu zcela otevřená větru a sněhové závěje se přesouvaly jako obrovští zasypaní hadi, mohl Pirojil na několik kroků odvrátit obličej od větru a tomu nejhoršímu nastavit kápi svého pláště.

Nejlépe bylo myslet na to, co je čeká uvnitř: teplo, které se v téhle chvíli zdálo velmi nepravděpodobné, jelikož vítr hnál

led do každého póru, kam jen dosáhl. Každý krok vypadal, že trvá déle, jako by byl Pirojil chycen do nějakého ďábelského kouzla, které mu dovoľovalo přibližovat se k úkrytu vrat, aniž by jej kdy dosáhl.

Plahočil se dál.

Náhle, po celé věčnosti, kdy nejdříve pohnul jednou a pak druhou nohou a potom se zastavil, aby nabral dech, se před nim objevily otevřené dveře. Poslední metry, stejně jako ostatní tři muži, běžel přes dvůr s nohama tak ztuhlýma, že pár minut před tím pochyboval o tom, jestli je vůbec přinutí k chůzi, natož k běhu. Konečně byli uvnitř. V předsíni, kde byla zima, ale přece jen tepleji než venku, se všichni čtyři se psím supěním sesuli na lavičky.

"Mohli byste mi prokázat velkou laskavost, můj pane?" zeptal se konečně Pirojil, jakmile byl schopen mezi popadáním dechu vyrazit slova.

"To záleží, předpokládám, na tom, o co mě chceš požádat," řekl Morray, lapaje po dechu skoro stejně mocně jako Pirojil.

Na chvíli se sehnul, jako by si chtěl rozvázat galoše, pak se opřel zpátky o zeď a vypadal přitom skoro na šedesát. Vítr mu vysál z tváří veškerou barvu a nechal mu knír, vous a dokonce i obočí zalepené sněhem. Morray si stáhl rukavice a začal si vybírat led z vousů, pak si zakryl uši dlaněmi, takže si Pirojil chvíli myslel, že Morray tím chce říci, že nechce nic slyšet, ale potom si uvědomil, že se baron jen snaží ohřát si zmrzlé uši.

"Dobrá, člověče, ven s tím."

"Pokud tě zastihne nějaký další vzkaz z tvého sídla - nebo pokud někdo navrhne, že bys měl jít ven v této vánici - byl bys tak laskav a řekl něco ve smyslu jako "udělejte s tím něco a já se objevím a zkontroluji to, jak jste se s tím vypořádali, hned, jakmile bude po bouři"?"

Morray přikývl a trochu se usmál. "To má něco do sebe," odpověděl a znovu se ohnul, aby si rozvázel galoše. Kvůli zmrzlým prstům měl problémy s tkaničkami. "To má skutečně něco do sebe."

Lady Mondegreenová úklonem hlavy přivolala Kethola na místo, kde stála spolu s Langahanem, Folsonem a s dalším šlechticem, kterého Kethol neznal,

Asi měl projít přes velký sál jinou cestou. Sál byl uprostřed rozdělen do dvou částí dlouhým stolem, na jehož koncích stálo několik menších stolů přinesených z podkroví.

"Kethole, slyšela jsem, že jsi dnes ráno zažil dobrodružství," řekla.

"Je pravda, má paní, že jsem zažil lepší časy."

Koneček pravého ucha měl ještě zmrzlý - bude zajímavé sledovat, jestli se uzdraví sám nebo jestli odpadne - jinak mu všechny prsty na ruce i na nohou fungovaly, i když chůze byla stále ještě bolestivá.

Na žádost Morraye je všechny tři prohlédl otec Riley, astalonský kněz, aby je nakonec shledal v pořádku - ale jen poté, co je přinutil strávit nejméně několik minut s holými prsty v dubové nádobce naplněné aromatickou vodou, kterou kněz opakovaně udržoval horkou tím, že do ní dával do ruda zbarvený železný pohrabáč z kotlíku, cosi mumlaje, když přihazoval další bylinky ze svého koženého váčku.

Jestli to byl výsledek tajemných látek, které kněz přidal do vody, nebo jen požeňnaná samotná horká voda, barva, což bylo dobré, a cit, tak napůl, se rychle vrátily do Ketholových nohou, jež teď byly zahaleny do šileně vypadajícího páru nazouvaků z králičí kožešiny, který donesl lokaj, zatímco se Ketholovy boty sušily.

Kněz odváděl hbitou práci při zraněních spojených s omrzli-nami, i když se Kethol nemohl ubránit smíchu nad tím, že byl otec Riley zavolán do věže, když se zase jeden hloupý sluha pokusil olizovat led na kameni ve východní zdi a jazyk mu přitom k němu přimrzl.

Šlechtic, jehož jméno Kethol neznal, posměšně ohrnul nos. "Vy všichni," řekl, "byste zasloužili něco mnohem horšího, než se vám dostalo. Proč by šel někdo ven v tomto nečase, kdyby nemusel?"

Byl to malý, hubený muž s pečlivě ostříhanými konečky černé bradky, která prozrazovala, že nemá příliš velkou bradu a musí její tvar formovat vousem, a s permanentním úšklebkem, který upozorňoval, že by nebylo rozumné poznámku komentovat - ne že by Kethol cítil potřebu komentáře.

Lady Mondegreenová zvedla obočí. "Seržante Kethole, znáš barona Edwina z Viztrie?"

Kethol ji neopravil, když ho oslovila neexistující hodností, jen zavrtěl hlavou. "Ne, neměl jsem dosud tu čest," řekl.

"Mám zato, že jsi jedním z těch žoldněřů, kteří v této bouři museli jít hledat barona Morraye?" řekl Edwin z Viztrie kývaje hlavou. "Hm, každou minutu se narodí jeden hlupák, jak vždy říkám svému hlavnímu sluhovi - nejlínějšímu synovi makovice v celé Triaze - a teď mohu pravdivě dodat, že každou minutu se narodí další tři hlupáci, kteří doprovodí toho idiota ven do bouře, ve které by chlapovi zmrzly koule!"

Langahan pohnul hlavou a ukázal směrem k lady Mondegreenové. "Prosím."

"Ach, omlouvám se." Viztria rychle otočil hlavu k lady. "Prosím o odpuštění, moje paní, za mé... barvitě vyjadřování."

Lady se zasmála. Její smích zněl pěkně a připomínal Ketholovi vzdálené zvonky. "O, vždy mi připadala tvoje... hm... barvitě zakončení vět velmi okouzlující, Edwine," řekla. "A skutečně doufám, že se kvůli mně nebudeš krotit."

Baron Viztria se obrátil ke Ketholovi. "Předpokládám, že jste vy tři mezi sebou Morrayovo bláznovství probrali," řekl se stále stejným úšklebkem, na chvíli jen zvýrazněným.

"Nepatříme k lidem, kteří kritizují své nadřizené, můj pane."

"Ha! Ne, pokud je poblíž nějaký šlechtic, za to ručím, ale nepochybují, že ve chvílích nicnedělání mluvíte mezi sebou daleko volněji, ale pokud byste to ve slušné společnosti přiznali, byli byste ještě větší hlupáci, než když jste následovali Morraye do té vánice," řekl Viztria a ukázal přitom ven. Zasnul si ruce do kapes ke kolenům sahajícího kabátce a hleděl na Kethola, jako by jej chtěl odradit od nesouhlasu. Kethol neřekl nic.

"Vypadáš, jako bys měl něco na srdci, člověče, tak ven s tím," řekl Langahan.

Folson přisvědčil. "Sám jsem zvědavý - nevypadáš, že by ses připojil k všeobecnému odsouzení Ernesta Morraye za hloupé konání dnes ráno, a mě zajímá proč. Kromě důvodu, že nechceš kritizovat šlechtice."

Tak, nastal čas k vyjádření svého názoru, dokonce před šlechtou, a pokud toto není vhodný okamžik, tak si Kethol neuměl představit jiný.

"Dobrá," řekl, "baron byl brzy ráno upozorněn, že se střecha jedné z hospodářských budov jeho sídla propadla -"

"Stáje?" podotkl Folson. "Říkal jsem mu posledně, když jsem tam byl na návštěvě, že by potřebovaly novou střechu. Ne že by mě někdy někdo poslouchal."

"Ne, můj pane, byla to střecha budovy, kde bydlí služebnictvo. Baron cítil povinnost obhlédnout situaci na vlastní oči, navzdory nepohodlné cestě v tomto -"

"Nepohodlné?" Viztria zvedl obočí. "To mi připadá jako příliš slabé slovo pro prodírání se vánicí."

Kethol pokrčil rameny. "Bylo to nepohodlné a pokud by mě stížnosti na nepohodlí aspoň trochu zahřály, přísahám, že bych klel celou cestu k ulici Černé labutě a taky cestou zpátky. Podstatné však je, že baron Morray nevyrazil ven do zimy pro nic a za nic. Měl pocit, řekl, že se musí postarat o služebnictvo." Bylo divné hájit Morraye.

"A byli sloužící v pořádku?" zeptala se lady Mondegreenová.

"Všichni byli v pohodě, pokud můžu říci." Přisvědčil Kethol, "Někteří byli trochu rozklepaní, myslím -"

"Kdyby spadla střecha na mne, pravděpodobně by mě to rozrušilo jen trochu víc než žert," vložil se Viztria, "a je o mně známo, že nepanikařím."

Langahan posměšně odfrkl. Viztria ho sjel výhružným pohledem. Kethola zajímalo, jestli to bylo proto, aby oba baroni přesvědčili přihlízející, že jsou tady, aby hlídali jeden druhého, nebo jestli se prostě jen nesnášeli. Na druhou stranu to nevypadalo, že by je vyslal místokrál, aby společně špehovali lamutské barony. Anebo ano? Kethol se už dlouho snažil uvažovat jako Pirojil, i když si tímto úsilím jen způsoboval bolesti hlavy. Teď ho právě hlava bolet začínala.

"Pokračuj, prosím, Kethole," řekla lady Mondegreenová.

"Byly tam asi nějaké omrzliny, ale když jsme odcházeli z baronova sídla, bylo služebnictvo v pořádku usídleno v a tak to zůstane až do oblevy. Ve skutečnosti si myslím, že je možná v baronově hale dokonce o něco tepleji, než je tomu zde."

"Ano, o oblevě v La Mutu slyšíme neustále, ale zřejmě ji nikdy neuvidíme," řekl Viztria a teatrálně se oťrásl. "Já sám bych raději byl zpátky v Krondoru, kde si chlap může ulevit a nemusí se bát, že pak ten rampouch propíchne nějakého chudáka, co se dole snaží uklidit hromadu hoven - opět prosím za prominutí, má pani."

"Carla, prosím," řekla lady. "Myslím, že jsem tě už dneska snad tisíckrát žádala, abys mě oslovoval křestním jménem, Edwarde."

"Edwine."

"Hm, pokud nehodláš používat mé pravé jméno, můžeš jen stěží čekat, že si budu správně pamatovat to tvoje."

Laškovně se usmála.

Folson se upřeně zahleděl na Kethola. "Takže baron Morrayse popral s bouří jenom proto, aby se ujistil, že nikdo z jeho služebnictva není zraněn? Zajímavé."

"Zajímavé to je, ale co z toho usuzuješ?" zeptal se Viztria se stále stejným úšklebkem. "Jestli se zeptáš Luka Verheyena, sázím svých šest stříbrňáků proti tvému zlámanému měďáku, že ti řekne, že jediný důvod, proč baron Morray vyrazil do bouřky, je ten, aby všichni shromáždění slyšeli, že patří k mužům, kteří se vrhnou do bouře, aby se postarali o blaho svého služebnictva."

Langahan naklonil holou hlavu na jednu stranu. "Ty myslíš, že je to všechno jen divadlo?" řekl a hlas se mu roztěkal v úsměšku.

Viztria odfrkl. "Já nevěřím ničemu a nenechám se zatáhnout do sváru, jelikož mám dost svých vlastních problémů, abych ještě vyhledával další. Ale také nepovažuji historku vyprávěnou žoldákem vhodnou za vytesání do kamene."

Zadíval se Ketholovým směrem. "Ty jsi ještě tady?" zeptal se. "Neměl bys stát někde na stráži nebo se potit námahou nebo vykonávat nějaké jiné vojenské záležitosti?"

"Omluvte mě, prosím, moji pánové a paní." Kethol se uklonil a odkráčel.

Pirojil opatrně scházel po kamenných schodech, které byly namrzlé, a tudíž klouzaly. Občas se přitom posadil na bobek a postavil svítilnu na spodní schod, aby mohl použít obě ruce a nohy a překonat obzvlášť kluzké místo. Doufal, že cesta zpátky nahoru bude snazší.

V mihotavém světle ze svítilny, kterou nesl, bylo vidět, že holé kobky jsou prázdné. Pirojil neměl ani nejmenší tušení, k čemu jsou cely vlastně určeny, a proč by měl šlechtic vůbec někoho posílat do kobky, když mu může jednoduše nechat podříznout hrdlo. Přesto se zdálo být víc než podivné, když bylo vězení a pokladnice umístěné ve stejné části hradu.

Všechny olejové lampy visící z holých trámů hořely a jejich kouř se vznášel v mlhavém oblaku pod stropem, když Pirojil procházel kolem polic se sudy k zadní části sklopení. Zastavilo ho cupitání, Pirojil však usoudil, že to byla jen krysa, a kdyby mistr šermíř nebo Tom Garnett chtěli nechat zlikvidovat všechny krysy, můžou si na to objednat někoho jiného.

Pirojil hodlal tento den zlikvidovat Jen láhev vína, kterou cestou nahoru zachrání z bedny, jakmile sejde Kethol, aby ho vystřídal, tak jako Pirojil teď vystřídá Durina dole ve sklopení. Ne jednu z dobrých lahví na policích, které se táhly od jedné zdi ke druhé - ty byly pravděpodobně velmi dobře spočítány - a on nehodlal být přistižen, jak nese vzácnou láhev nějakého červeného vína, kterou hrabě očekává na svém stole po návratu z Yabonu. Pirojil si však nemyslel, že mu někdo bude bránit v krádeži láhve obyčejného moku z jedné z beden a v jejím vypití před usnutím.

Poznamenal si v duchu, aby si vzal nejteplejší ponožky - možná raději dva páry - a taky boty, než se opije do němoty.

Bude trvat minimálně celý den, než mu boty pořádně vyschnou, a pokud se nepostará, aby se natáhly ještě před vyschnutím, smrsknou se, a bylo jisté, že pár bolavých nohou je mnohem lacinější, než kolik by stál nový pár bot.

Pokračoval v cestě ke vzdálenému konci tmavého sklepe, kde se nacházely zavřené dveře k místnosti vedoucí k pokladnici, a když na dveře zabouchal, trvalo jen chvíli, než se rychle otevřela špehyrka, aniž by se v ní někdo objevil.

"Nazdar, Durine," řekl. "To jsem já."

V okně se ukázal široký Durinův obličej, aby rychle přehlédl situaci, než otevřel dveře a vpustil Pirojila dovnitř.

Vypadalo to, že si jich Morray nevšiml; byl pohroužen do nějakých papírů u svého stolu na vzdáleném konci místnosti, hned vedle kovových dveří vedoucích do vlastního trezoru. Málo jasná, z mědi vytepaná olejová lampa se mihotala na levé straně pracovního stolu, na Pirojilův vkus příliš blízko sloupci knih v kožené vazbě, a hrst per v celodřevěné krabici ležela těsně vedle skvrnitého zeleného kalamáře napravo. Po Morrayově pravici stál kouřící šálek čehosi, co vonělo spíš jako čaj než všudypřítomná káva.

Uprostřed stěny poblíž barona plál v krbu velký oheň. Durine se sehnul, aby do plamenů přiložil další poleno, a pak oheň prohrábl pohrabáčem.

"Je tu Pirojil, můj pane," řekl, když Morray nezvedl zrak.

"Kdo? Aha - dobře." Morray zamračeně vzhlédl. "Nuže, můžeš tedy zmizet." Klesl hlasem do těžko slyšitelného mumlání. "Jako by nějaký vrah hodlal sklouznout komínem a podříznout mě nad mými knihami." Pak sklonil hlavu ke své práci.

Pirojil předal Durinovi svítilnu. "Dávej pozor na schodech."

Durine přikývl a odešel. Pirojil za ním zavřel dveře na závoru. Potom si natáhl koženou rukavici, aby si nalil šálek horkého čaje z litinové konvice, která stála na kamenech před krbem.

Baron ho ignoroval, když očima klouzal z jedné ohromné knihy v kožené vazbě, v které zřejmě cosi hledal, na dlouhý kus pečlivě srolovaného pergamenu, na kterém dokončoval sloupec čísel, a pak zase zpátky. Pohled, zamyšlení, psaní, znovu a znovu - vypadalo to jako k smrti nudná práce, ale nebyla to nakonec Pirojilova práce.

Pirojil přesně nevěděl, co zahrnuje označení "účetnictví". Druhá stránka daní se mu zdála jednoduchá - baroni vybírali daně, něco posílali hraběti, který si část nechal a předal zbytek vévodovi, který pravděpodobně udělal totéž a poslal trochu králi Rodricovi nebo princovi Erlandovi.

Baron podrážděně vzhlédl. "Máš nějaký důvod, proč stojíš zrovna tam?" Mávl k velkému křeslu u krbu. "Když si sedneš, nebudu na tebe koukat koutkem oka a nebudeš mě rozptylovat. Rád bych toto dokončil před večeří, tak budu moci strávit aspoň trochu času vyvracením lži, které o mně šíří Verheyen." Zněl méně podrážděně, než by odpovídalo jeho slovům. "Jen si sedni, pij čaj a já brzy skončím."

Pirojil neměl nic jiného na práci, tak si sedl a pil čaj: byla to možná nezvyklá situace, když na stráži seděl a popíjel čaj, ale nebyla to situace špatná. Měl by se možná snažit pochytit něco z účetnictví, přestože jeho potřeby nebudou nikdy tak komplikované jako válečné výdaje hrabství. Pirojil dovedl připisovat sloupce číslic, pomalu počítat, a to s několika chybami - ačkoliv když to na dostatečný počet pokusů zkusil, nakonec mu to vyšlo - ale musel se hodně snažit, když to chtěl udělat dobře. Pokud si oni tři někdy našetří dostatek peněz na koupi hospody, bude to koneckonců Pirojil, s kterým se počítá, že bude hospodařit s penězi.

Čas od času o tom hovořili. Pirojil povede hospodářskou stránku krčmy. Vyjednával už s armádními pokladníky od Saladoru po Crydee; měl by být schopen vycházet s prodejci vína a piva, chovateli ovcí a dobytka, a nebude mu vadit posílat lehké holky nahoru do patra - a že budou určitě chtít mít prostitutky v patře; bylo vždy dobré umět prodat jednu věc, které bylo všude dost.

Bezpochyby se Pirojil bude muset naučit nějaké nové triky, ale tuhle stránku zvládne.

Durine bude udržovat pořádek, pokud nebude potřebovat malou výpomoc. Kdo bude dostatečně opilý, aby se postavil tomuto velkému muži, bude dost opilý na to, než aby si povšiml jeho a Kethola, jak zezadu přistupují s obuškem. Bude zřejmě nejlepší nechat samotného Durina zahájit několika ranami, aby si vytvořil reputaci a aby všichni věděli, že hospoda U tří mečů - to zní skutečně velmi dobře, že jo? - je druh místa, kde si člověk může dát pár piv, teplé jídlo a rychlou partičku karet, aniž by ho někdo rušil, a to vše, pokud se sám umí dobře chovat.

Tak by to mohlo být.

Možná by si mohli najít i ženy - stálé partnerky, nejen příležitostné prostitutky. Hlavně po válce. V období války se vždy vše jaksi pomíchá a může se stát, že potká dostatečně hezkou, dostatečně poslušnou ženu, která se rozhodne, že pravidelná strava a bezpečné místo ke spaní stojí za to, aby se s ním dala dohromady a dovolila mu na sebe vlézt v noci a snad i dokonce ve dne - může přece vždycky zavřít oči - nebo se dokonce dívat na jeho škaredý obličej každé ráno. Snad by jí i v něčem mohl trochu ustoupit, jako třeba, že by se mohla pravidelně koupat.

To by byl skutečně dobrý konec pro takové, jako jsou oni tři, byl to krásný sen a poskytoval jim něco, co mohli plánovat a na co mohli šetřit.

Samozřejmě, s velkou pravděpodobností budou mrtví, než se tento sen stane skutečností.

Uvědomil si, že hledí na těžké kovové dveře vedoucí do trezoru. Tam za těmi dveřmi bylo bezpochyby více než dost zlata na koupi stovky hospod, ale zřejmě ne zase dostatek, aby zaplatili těm, kdo po nich půjdou, pokud by se jim nějak se zlatem podařilo uniknout z města.

Přesto by to stálo za uvážení.

Všiml si, že se na něj Morray dívá a divně se usmívá.

"Zdá se, že se zájmem sleduješ ty dveře," řekl baron.

Pirojil zachoval kamennou tvář. "Jen se koukám a přemýšlím, můj pane. Nic jsem tím nezamýšlel."

Morray přikývl. "Dobrá, jen jdi - stačí otevřít dveře a vzít si, co chceš, pokud to svedeš."

V jeho hlase nebyla výhrůžka a on sám nesáhl po opasku s mečem, který visel na opěradle židle, ani po jiné zbraní, aspoň pokud Pirojil mohl vidět.

Pirojil zavrtěl hlavou. "Nemám v úmyslu hraběte oloupit," řekl. "Je to špatné pro moji práci a ještě horší pro mé zdraví." Morray se zachechtal. "Neměj obavy o svou práci nebo zdraví - ujišťuji tě, že je tam víc než dost pro celý regiment takových jako jsi ty, aby mohli odejít do důchodu. Něco ti řeknu. Jestli dokážeš otevřít dveře právě tady a teď, budeš smět odejít, zdrav a živý se vším zlatem, které uneseš. Máš na to mé slovo. Jen do toho. zkus otevřít ty dveře." Rysy v tváři mu ztuhly. "Nejsem příliš zvyklý rozkazovat dvakrát, člověče, a nerad bych rozkaz dával ještě potřetí."

Pirojil netušil, v čem spočívá baronova hra, ale asi šlo jen o to v ní pokračovat. Odložil šálek s čajem a přešel po měkkém koberci k zavřeným kovovým dveřím.

Byly z pevně vyhlížečícího kovu, s přinýtovaným pásem modře zbarveného, na prst silného železa po stranách. Na dveřích nebyl zámek, to Pirojil viděl; jen plná kovová klika. Položil na ni ruku, ale zaváhal, dokud Morray nekývl, aby mu dal najevo, že skutečně trvá na tom, aby dveře otevřel.

Pirojil kliku stiskl, nejprve jemně a pak silněji.

Ta se ani nehnu.

Pověsil se na ni celou svoji váhou, ale byla jako přivařená. Zabral víc a pomyslel si, že si s ním snad klika jen tak zahrává, ale ta se ani nepootočila.

Možná v tom byl nějaký trik s těmi nýty? Vypadaly solidně, a když po nich nahoru a dolů Pirojil přešel prsty, působily na dotek velmi masivně.

Co dělal špatně?

"Byla to poctivá nabídka," ozval se Morray, "ale nepochyboval jsem, že ty dveře neotevřeš." Morray se zvedl a zastrčil tlustou, v kůži vázanou knihu pod paži. Potom volnou rukou pokynul Pirojilovi, aby ustoupil.

"Přines světlo, budeš tak laskav?" zeptal se.

Pirojil zvedl lampu ze stolu, zatímco Morray položil ruku na kliku, zavřel na chvíli oči a jemně na ni zatlačil, aniž by se dotkl hlaviček nýtů či čehokoliv jiného.

Morray nezřetelně cosi zamumlal.

Klika se pohnula, potichu a lehce. Morray pod vousy zamumlal ještě něco a rozevřel těžké dveře na skrytých pantech. Převzal lampu od Pirojila a vstoupil dovnitř. Pirojil za ním nešel, ale dobře viděl, že malá místnost za baronem je vyplněná policemi prohýbajícími se pod váhou stovek vaků z mušelinu. Těch si Morray nevyšimal, přistoupil ke knihovně, přeplněné svazky v kožených vazbách různých velikostí, a zařadil knihu, kterou držel.

Pousmál se nad tím, jak Pirojil zírá na vaky. "Vyber jeden z nich," řekl Morray. "Podíváme se, co v něm je, ano?"

"Ale-"

"Prosím"

"Když na tom trváš, můj pane." Pokrčil Pirojil rameny. "Vyberu si řadu na pravé straně, druhou polici odspodu, vak za druhým zprava."

"Velmi dobře." Přisvědčil Morray. Vytáhl vak, který Pirojil označil, rozvázal uzel na tkanici, který vak uzavíral, a doširoka jej otevřel.

Ve světle lampy zazářily tučné zlaté mince; Morray do nich ponořil ruku a nechal je proudit mezi prsty zpátky do vaku, než vak uzavřel a dal zpátky na místo.

"Neukazují často jen tak každému vnitřek trezoru, ale když to udělám, vždy si dám záležet, abych mu předvedl nějaké zlato." Zašklebil se. "Nenechal bych nikoho, aby došel k závěru, že je trezor pod moji správou hraběcího měšce naplněný pytlí kamení, že?" Zavřel dveře a otočil klikou. "Měl bys zájem to zkusit ještě jednou?" zeptal se.

"Jen když na tom trváš."

V otvírání dveří byl zjevně nějaký trik a Pirojil ve skutečnosti nechtěl vědět, co je to za trik - nebo vlastně nechtěl, aby někdo věděl, jaký trik to je.

Pokud by se ukázalo, že nějaké zlato chybí, neznalost byla dobrou ochranou.

"O, není v tom nic zlého," řekl Morray. "Na zámku je kouzlo - otočí se jen tomu, kdo zná slova, která to kouzlo odemykají, a určitě si umíš představit, že ta slova nejsou známa široko daleko a že existuje určité kouzelnické... potrestání toho, kdo se dostane blízko, ale nevysloví je zcela správně."

Pirojil pokrčil rameny. Dovedl si představit, jak asi vypadá tohle kouzelnické potrestání, a pravda byla zřejmě ještě horší než jeho představy. Za ty roky se naučil jednu věc: pokud je v tom magie, je lepší být od ní spíše hodně daleko než těsně u ní.

Kromě toho, kdyby se Pirojil chtěl vloupat do trezoru, pravděpodobně by nešel hlavními dveřmi. Zauvažoval, a pak myšlenky zapudil - půl desítky hloupých plánů zahrnujících tunely, provrtání zdi, staré dělostřelecké prostředky, které jednou viděl u Dorginu, a možnost, že mu znudění bohové splní přání. Potom se rozhodl vrátit k holé realitě, kterou znal: nebyla příliš pohodlná, ale byla dobře známá.

Morray se zamračil na inkoust na svých prstech.

"Nuže, když jsme s tím hotoví, měl bych si z rukou umýt úřednické skvrny, převléknout se do něčeho slavnostnějšího a vrátit se do velkého sálu. První oficiální schůze sněmu baronů se koná dnes večer, ale předpokládám, že se záležitosti již rozeběhly samy."

Pozvedl obočí. "Jdeš se mnou nebo dáváš přednost tomu zůstat tady a dostat se přes dveře?" Usmál se. "Jestli jsi velmi pozorně poslouchal, možná jsi dokonce skoro dostatečně zaslechl kouzelnické zařikávání zámku."

Skoro. Pirojil se zachvěl nad důsledky tohoto "skoro".

"Jsem ti samozřejmě k službám, můj pane."

Když Kethol vkročil do kasáren, boj zrovna začal. Kethol shodil z pláště a vyklepal jej, přičemž zatoužil po zaslouženém spánku.

Šest nebo sedm mužů Verheyena obklíčilo Morrayovy muže u dveří do stáji a přetlačování a strkání právě přerostlo do ran a kopanců. Pokud mohl Kethol vidět, na zbraně ještě nedošlo. Aspoň předpokládal, že to všechno byli Verheyenovi a Morrayovi muži; kasárna měla jen dva malé krby, každý na jednom konci místnosti, takže většina mužů byla zachumlána do svých pláštěů. Jak je Kethol znal, pár tvrdých palic z jiného baronova oddílu se mohlo přidat jen tak pro zábavu. Opět se ocitl v praštěném boji, kdy nikdo nebyl placen za to, aby bojoval.

Vypadalo to spíš jako hospodská rvačka než skutečný boj, alespoň dosud, což zrovna stačilo. Kdyby někdo vytáhl čepel, mohlo se to zvrtnout rychleji, než by o jarmarku podvodník ulehčil chasníkovi ze statku od jeho měďáků. Jeden hubený Muťan šel k zemi, další na něj skočil a tlustou pěstí jej opakovaně mlátil víc do brady než do tváře. Přidal se další. Seržant s Verheyenovým znakem se snažil držet jednoho ze svých kamarádů zpátky, ale to jen jednomu z Morrayových poskytlo příležitost praštit jej zezadu do hlavy. Seržant okamžitě zapomněl na svoji roli mírotvůrce, otočil se a uštědřil útočníkovi tvrdý mocný úder, který poslal Morrayova muže sklouznutím zpátky po kamenné podlaze. To na Kethola učinilo dojem. Seržant nebyl tak velký, ale vydal takovou ránu, kterou by Kethol s hrдостí vydával za vlastní.

Vojáci obou baronů, bylo jich jen pár od Morraye a Verheyena, postávali mimo, a všichni žoldnéři buď leželi na svých palandách nebo seděli u stolů a sledovali se zájmem, aniž by zvedli hlas, natož ruku. Nebyla to jejich rvačka, tak jako nebyla ani Ketholova.

Jedinou výjimkou byl bláznivý trpaslík Mackin. Mackin byl považován za blázna ze tří důvodů. Prvním bylo, že upřednostňoval boj za peníze, což byla mezi příslušníky jeho druhu řídká věc, za druhé pro svoji náklonnost tahat do postele normální ženy, což jej činilo mimořádným mezi trpaslíky, a za poslední pro svůj sklon mluvit do vzduchu, jako když někdo stojí před ním a konverzuje s ním, což jej dle Ketholova mínění sotva činilo neobvyklým mezi žoldáky. Potrhlý trpaslík vyskočil ze své palandy a přistál neúměrně velkým bosým nohama na tvrdé kamenné podlaze. Povzbuzoval každý zápas a vykopával, jako by sledoval nějaký druh sportovního utkání.

Kethol se pochopitelně pozadu vytrácel zpátky ke dveřím. Jen těžko to vypadalo jako vhodný čas k připojení se k hráčům v kostky v rohu, kteří ani neudělali ve hře přestávku. Nyní byla rvačka - a že jich viděl dost, aby se považoval za odborníka - jen kousek od chvíle, kdy nastane celková vřava, ukončená rozbitými hlavami, nateklými čelistmi a chybějícími zuby. Málem se mu odchod podařil, když v tom nacouval do mistra šermíře, který právě vstoupil a otřepával si sníh z pláště.

Steven Argentěj bez rozpaků odstrčil stranou a důstojně vstoupil do kasáren.

"Dost!" zařval a pro zvýraznění toho slova popadl láhev a rozbil ji o podlahu.

V jeho hlase muselo být něco z rozkazu, usoudil Kethol, protože k jeho překvapení bitva okamžitě ustala. Muži, kteří před chvílí mlátili jeden druhého, od sebe pomalu odstupovali a zvedali se na nohy.

Steven Argent stál nekonečnou minutu uprostřed kasáren a přejížděl z jednoho obličeje na druhý.

Neozval se žádný zvuk, jen venku hučel vítr.

"Ty - a ty, a ty, ty a ty," řekl a ukazoval na muže, kteří se předtím rvali, a pak na dva seržanty, kteří stáli poblíž a přihlíželi. "Mám pro vás prácičku. Potřebujeme dovléci další soudek piva od Vyraženého zubu, dobrého trpasličího piva, když to chcete vědět - a já posílám vaši bandu do bouře, aby sem soudek dopravila."

Mlčky stál s rukama v bok, na tváři výraz hlubokého opovržení. Pak se obrátil a majestátně vyšel z místnosti.

Kethol pokrčil rameny a rozprostřel svůj plášť na postel. Odepnul meč a pověsil ho na blízký hák. Pak se natáhl, aby se trochu prospal. Spánek ho, jako obvykle, rychle přemohl.

Poslední věc, kterou zaslechl, než upadl do teplé tmy, byl příjemný známý zvuk padajících kostek a zvonění mincí o kámen.

Durine vysypal náruč dřeva do bedny vedle krbu a ometl se, než přihodil další poleno do ohně. Ne že by sloužící zcela ignorovali tento krb, ale vypadalo to, že přikládají větší význam tomu na protější straně velkého sálu, a bylo snazší prostě vyjít ven do mrazu a uzmout nějaké dřevo z hromady než kvůli tomu obtěžovat někoho ze služebnictva.

Se zimou to bylo tak - dokud bylo po ruce teplo, chvilka mrazu tak moc nevadila.

Poleno tiše zasyčelo a pak začalo kolem okrajů pomalu hořet.

Asi tak dvacítká šlechticů se shromáždila u velkého krbu na druhém konci velkého sálu s několika přívěsky v patách.

Pirojil stál u Morrayova lokte, hned za malým kruhem baronů a vznešených dam, kteří byli zabráněni do náruživé konverzace.

Vojáci - převážně kapitáni, až na několik drobných výjimek jako byl on - se zcela pochopitelně přemístili na protilehlou stranu sálu, takže stůl uprostřed tvořil jakousi sociální bariéru. Durine nevěděl, jestli shromáždění ve velkém sále bylo běžnou záležitostí pro kapitány, kteří nepatřili k místní posádce, nebo jen určitý způsob zvláštní odměny, která vyplynula z okolností. V každém případě se kapitáni prostě dostavili a žádnému ze šlechticů nestáli ani za pohled.

Kapitáni z nelamutských posádek byli obvykle ubytováni v jedné z kasárenských budov na vzdáleném konci nádvoří a kdyby byl Durine na jejich místě, zalezl by tam do tichého kouta a vyhýbal by se nadřizeným v pevnosti. To byl však asi jeden z mnoha důvodů, proč on sám nebyl důstojníkem.

Kromě toho teď nahoře v kasárnách určitě hráli v karty a kostky, pili a dělali bezpochyby další věci, jenž by se daly s určitostí považovat za škodlivé pro dobré mravy a disciplínu. Moudrý kapitán byl ten, kdo ani netoleroval příliš mnoho těchto přestupků a ani nevyvíjel velké úsilí, aby je potlačil. Příliš mnoho pořádku a disciplíny bylo přece pro pořádek a disciplínu špatné. K udržení morálky je zapotřebí rovnováhy a s kupou vojáků zavřených kvůli bouři se situace stávala každým dnem napjatější i bez dalšího dráždění.

V La Mutu to bylo dost špatné už předtím, v tom ve vzpomínkách už zapomenutém čase před několika málo dny, kdy zima jen vše měnila v chlad a bláto, místo aby do všeho kousala jako nějaké hladové zvíře.

Tom Garnett právě dovyprávěl historku o noci s Brouky. Pirojil nedával příliš pozor, takže se nedozvěděl, jestli kapitán líčil detaily správně, ale pravděpodobně by se to nedozvěděl, i kdyby poslouchal pozorněji, protože Pirojil a druzí dva byli tak zaneprázdnění svými malinkými bitvami, že nedávali pozor, co právě dělají druzí.

Jiný kapitán - asi jeden od Verheyena - s sebou pleskl do pěkně vypolstrované židle, opřel se o opěradlo a natáhl si nohy. "Jediná dobrá věc, kterou v tomto nacházím," řekl, zavřel oči a položil si přítom ruce přes tlusté břicho, "Je ta, že si nemusíme dělat hlavu ohledně útoku Tsuranů, aspoň pro tuto chvíli."

"Což," řekl Tom Garnett, "by mohl být skvělý okamžik pro právě takový útok."

"Okamžik?" Kapitán dal ruce podél těla a napřimil se, zjevně podrážděn. "Jasně. Příležitost?" Pokrčil rameny. "Myslím, že ne. Jestli jsou tam někde venku takoví velcí hlupáci, aby vyhledávali dobrodružství v bouře, vánice udělá práci za nás. Pokud jsme ještě nevyhnali všechny bastardy z La Mutu -"

"Což jsme nevyhnali, protože moji muži onehdy zabili celou skupinu neexistujících Tsuranů," řekl Tom Garnett.

Kapitán přisvědčil, uznal poznámku dobrým vychováním. "Ano, a ty ses proslavil, jak jsem slyšel, ale bylo to něco menšího než jednotka v plné síle, že?"

Garnett přikývl. "To je pravda."

"A kdyby o nich byly známky v okolí La Mutu, pevně doufám, že by mi to hlásili. Co můžu doteď říci, je to, že nejbližší Tsurané jsou někde východně od hranic Svobodných měst, východněji však už ne. Pár jich možná zbylo v provincii Yabon, to mohu s radostí potvrdit."

"Ano," Tom Garnett rychle přisvědčil. "Jsem šťastný, že jich nebylo víc. Kéž by jich bylo méně. Můžu vám říct, že jich bylo skutečně dost."

"No jasně." Kapitán usrkl kávu. "Ale kromě několika opozdílů, kteří jedou na vlastní pěst, si myslím, že je to za námi - pro tebe. Později? Někde jinde? O tom pochybuji - slyšel jsem zvěsti o horkých záležitostech kolem Crydee a ještě více klepů o Tsuranech vracejících se tam, odkud přišli." Ucukl ústy. "Pokud je to pravda, stejně bych o tom rád věděl, o tom, jestli, jak a také kam se vracejí."

"Ano, koluje spousta pověstí," řekl jiný kapitán s přitakáním. Byl to muž asi padesátiletý s jezatým knírem pod ostrým nosem, který při řeči usekával konce všech slov. Zahleděn do ohně upil vína a zachumlal se hlouběji do kabátce.

"Nedělám si příliš starosti s těmi, které jsem slyšel, vzhledem k tomu, co se děje v Krondoru."

Tom Garnett pohlédl na šlechtice na druhé straně místnosti, pak se zamračně podíval zpět na kapitána. "A jestliže nám šíření těchto klevet vyhovuje a poslouží nám, tak to pojďme činit a dělat promyšleně, abychom neztráceli další z těchto nádherných dnů, kapitáne Karrisí, že ano?"

Kams se naježil, opřel se však do opěradla a zvedl doširoka otevřenou ruku na důkaz kapitulace a omluvy. "Dobrá poznámka, Tome, vskutku velmi dobrá - a lichoťím si, že takovou bych učinil i já, kdyby se našel jiný hlupák, který promluvil tak, jak jsem to právě udělal já. Člověk se může neustále divit, ale druhá otázka je, umět udržet jazyk za zuby, že?"

Garnett kývl hlavou. "Vždy jsem si to myslel." Zkřivil ústa. "Nemůžeš celou válku vybojovat sám. Vždy jsem si snažil hlídat v ní své místečko, což stačilo mně i mému oddílu, a přenechával větší sousta mužům s tituly a odpovědností."

"Nu, pak to děláš lépe než já," řekl druhý kapitán. "Nemůžu si pomoci a myslím na spousta věci. Znepokojující časy; nevím, jak jste na tom, hoši, vy, ale já jsem tak dlouho neprospal celou noc, že ani nepamatuji."

"Prosťte celou noc?" Kams se hoře zasmál. "To je nějaký starověký mýtus, tak to aspoň zní. Já jsem strávil tak dlouhou dobu starostmi o tom, co je za dalším kopcem, že mi myšlenky nekontrolovatelně utíkají, když jsem mezi čtyřmi zdmi. Cítím se jako kůň, který si nemůže pomoci a cválá navzdory lonži přivázané ve středu - vše, co dělám, je běh v kruzích."

Zachrochtal, když vstával. "A protože nemám teď nic lepšího na práci, myslím, že se ubezpečím, že mí chlapi a vaši malí chlapi si pěkně hrají. Nepotřebuji, aby mistr šermíř opět vstoupil do děje, protože řada z nich jen cítí přitaženou uzdu tak jako já. Většina z nich nemá cit, který bohové udělují řepě, takže s největší pravděpodobností nebudou naslouchat jemným slovům moudrosti jako vy. Zřejmě potřebují přísnější slova. Jako například "vezmeš si zvláštní hlídku?". Rozzářil se. "Když o tom přemýšlím, stát jako samostatná hlídka na stráž na hradbách právě teď, by byl zrovna jeden z takových trestů, nebo ne?"

Venku zakvílel vítr, jako by s Karrisem souhlasil;

Tom Garnett zamlaskal. "To by byl."

Díval se, jak Karris kráčí směrem k předsíni, pak se nadzvedl na židli, aby zašátral v kapse po malé dýmce. Zlehka chvílku klepal na kapsy u kalhot a pak se natáhl pro kožený váček, který ležel na podlaze vedle něj, když mu druhý kapitán malý pytlík na tabák podal.

.Děkuji ti, Willeme," řekl Tom. Naplnil si dýmku tabákem, zapálil ji dlouhou svíčkou a zuřivě popotáhl, dokud nebyl uspokojen kouřem. "Když můžeš, vychutnej si pěkně co můžeš, ne?" Mávl nástavcem dýmky směrem k vedlejší místnosti. "To je to, co tam venku postrádám nejvíc. Získal jsem pocit, že Tsurané dokáží ucítit kouř na sto mil a nikdy jsem neviděl důvod, dát jim najevo, kde zrovna jsme, pokud jsem nemusel." Silně potáhl. "Dýmka mi opravdu chyběla." Druhý kapitán mlskl. "Mně chyběly... měkčí věci než dobrá fajfka," řekl. "A mám podezření, že je opět budu postrádat, jakmile přijde jaro. Jsem prostě rád, že jsem mimo bouři - a mimo bojovou linii v tuto chvíli."

V ten moment náhlý závan větru proletěl komínem a přinutil hrst jisker a popele vyletět z krbu. Kapitán zaplácl malý kousek doutnajícího popele, který ohrožoval vzplanutím jeho kalhoty.

"I když se jaro zdá daleko. Myslíš, že nás pošlou na západ, ke Crydee? Nebo na sever? Nebo zůstaneme tady, aby se Tsurané nepřesunuli ke Krondoru?"

Tom Garnett zabafal. "Možné je všechno a ještě víc. To je to, na čem právě teď pracují naši nadřízení v Yabonu. Ale nyní a zde, pokud můžu říci, kdyby byli venku nějakí tsuranští opozdílci, byli by příliš zaměstnáni mrznutím než

starostmi o to, na co mají záuhočit. Očekávám, že s příchodem jara najdeme několik roztroušených oddílů." Jiný kapitán podotkl. "Královna Zima, jak jsem slyšel vyprávět ve stepích Thunderhellu, dovede být mocný spojenec - a my můžeme využít všechny spojence, které seženeme." Podíval se na Durina s nechutí. "Dokonce i když některým z nich budeme muset zaplatit za tu poctu, že jsou našimi spojenci." Než odešel Karris, byl tento kapitán potichu a jeho odchod sledoval s těžce skrývaným nepřátelstvím.

Tom Garnett vyhledal očima Durina, který na něho bezmyšlenkovitě hleděl. "Durine," řekl Garnett, "měl jsi už tu čest setkat se s kapitánem Benem Kellym od barona Folsona?"

"Ne." Durine zavrtěl hlavou. "Ne, neměl."

Kelly se chladně přidal. "Ne, ještě jsme si nebyli představeni a zatím jsem to ani nevyhledával. Já sám mám jen malé využití pro žoldnéře, pokud můžu posoudit, ale předpokládám, že v těchto dobách musíme slevit."

Durine neřekl nic a Kelly to zjevně vzal spíš jako známku slabosti než zdrženlivosti. "Nemáš co říci, co? Máš pěknou sbírku jizev - ale tvůj jazyk, zdá se, pracuje, a -"

"Prosím, kapitáne," ozval se Tom Garnett. "Pokud máš nějaké stížnosti na tohoto muže, prober je se mnou, ne s ním - je v mém oddílu a jsem za něj zodpovědný."

"Promiň mi, kapitáne," Durine pohnul hlavou. "Ne, pane - neber to jako neuctivost. V tuto chvíli nejsem pod tvým velením...kapitáne."

Kethol by pravděpodobně pokračoval, jen aby se z toho nějak dostal, a Pirojil by našel nějaký způsob, jak změnit téma nebo sdělit kapitánovi tu zprávu nepřímou, ale na to Durine neměl povahu.

"Přímou teď nejsem v žádném oddílu," řekl. "My tři jsme dostali

úkol na rozkaz hraběte a nejsme pod velením nikoho kromě mistra šermíře," vyslovoval pomalu a pečlivě. Postavil se vzorně do pozoru a hleděl přímo před sebe vyhýbaje se očím Torna Garnetta. "Neber to jako neuctivost k tvému postavení či osobě, kapitáne."

To se Kellymu nelíbilo. "Proto se cítíte tak jistě ve společnosti důstojníků, že ano? A co je to vůbec za zvláštní úkol? Slyšel jsem nějaké řeči -"

"Myslel jsem, že jsme se dohodli, že se nebudeme podílet na šíření takových řečí," řekl Tom Garnett klidně.

"Nu, jedna věc je nehovořit o záležitostech u dvora, kde nikdo nezná pravdu. Druhá věc však je, když tady přímo před sebou máme muže - a žoldnéře k tomu - který si činí nároky na jakýsi zvláštní status. O co se tu vlastně jedná?"

Durine neodpověděl a po chvíli se pohnul Tom Garnett. "Byly tu určité obavy ohledně bezpečí barona Morraye a hrabě pokládal za nejlepší, když mu na nějaký čas opatříme osobní stráž. Není to tak, že by byl jediným baronem, který se dostavil na sněm se zvláštními bezpečnostními opatřeními, a já nemyslím -"

"Obavy?" Kelly svařtil čelo. "Ty myslíš, že útok Tsuranů v Mondegreenu měl za cíl přímo barona Morraye?"

"Ne, ne doopravdy." Tom Garnett zavrtěl hlavou. "To by nedávalo moc smysl. Nemám představu, jak by nějaký Tsuran mohl vědět, že baron Morraye pojede s touto hlídkou." Na chvíli se zahleděl do dáli. "Nevíme, jak oni myslí nebo jestli chápou, jaký dopad by to pro nás mělo, kdybychom ztratili armádního kvestora. Nebo jak by se dozvěděli, kdyby to udělali." Uvědomil si, že odbočil, a dodal: "A i kdyby rozuměli, jedna věc je ta, že jel s hlídkou na poslední chvíli na základě rozhodnutí hraběte, než hrabě odjel do Yabonu. A ta druhá je, že mi to tak nepřipadá. Můj názor je, že kdyby byl Morraye cílem, zabili by ho jako prvního, místo aby vyskočili ze zálohy tak brzy, jak to udělali. Věřil jsem Durinovi a jeho dvěma přátelům, že se postarají o barona, zatímco já budu honit Tsurany. Což se postarali, skutečně se postarali," řekl Tom. Pohlédl na Durina. "Připadalo ti, že jdou po krku právě baronovi?"

Durine pomalu zavrtěl hlavou. "Ne, i když jej ti bastardi napadli jako prvního - ale počítám, že to bylo prostě proto, že ho měli za důstojníka, než že by v tom bylo něco... osobního. Abych byl upřímný, kapitáne, příliš jsem o tom nepřemýšlel, tehdy aspoň zatím ne."

Zato později, ta záležitost - vypadalo to jako obyčejný, ba neohrabaný útok ze zálohy. Ale pokoušet se přijít na účel útoku během války připadalo Durinovi vždy jako pokoušet se přijít na to, která část těla se namočí, když se ponoříš do řeky.

Kromě toho, jak by se Tsurani dostali k informacím? Koho by se zeptali?

Kapitán Tsuranů nebo vůdce sil, či jak jej ti parchanti nazývali - Durine o něm přemýšlel prostě jako o tsuranském kapitánovi - byl v bitce zabit. Durine si byl jistý, že zajatí Tsurané byli pečlivě vyslechnuti, a navíc si byl jistý, že neřekli vůbec nic. Z toho, co věděli o Tsuranech od chvíle, kdy invaze začala, se obyčejní vojáci na nic neptali a jejich velitelé dobrovolně informace neposkytovali. Navíc jste většinu z nich mohli pomalu pálit nohy a oni na vás jen zírali s nenávistí v očích, dokud bez jediného slova nezemřeli. O Tsuranech se dá říci leccos, Durine musel přiznat, že to jsou pořádní zmetci. A jejich otroci věděli ještě méně užitečných věcí, bez ohledu na to, jak vychovaní a úslužní byli. Durine dobře věděl, jaké to je, když vám nikdo neřekne, co se přesně skrývá za právě vykonávanou požadovanou prací, jen teď o tom začal přemýšlet. Ne že by mu to vadilo, to ne; Durine měl rád jednoduché věci. Nebyl stratégem a logika i jí podobné záležitosti mu jen zamotávaly hlavu. Přenechával raději takové věci druhým a dělal jen jednu věc, ve které byl dobrý: zabíjel lidi.

"Ale ne," zavrtěl konečně hlavou, "tak to nevypadalo." To Kellyho neuspokojilo. "Proč tedy všechny ty klevety? A proč zvláštní stráž pro barona Morraye?"

Tom Garnett to přešel mávnutím ruky. "Jsem si jist, že se skutečně není čeho obávat. Pokud je však hrabě v Yabonu a dědičný kvestor nemocný, přemýšlím o několika tisících malých zlatých důvodů, proč je lepší přijmout zvláštní opatření ohledně zdraví armádního kvestora, ne?" Ukázal k předsáli. "La Mut je přeplněn baronovými vojáky, kteří v tuto chvíli nemají kolem sebe Tsurany, jež by jim připomněli, že jsme všichni na jedné lodi a že mají zapomenout na rozbroje mezi svými lenními pány. A když k tomu přidáte žoldáky, tak nejhorší věc, která se může přihodit, by byla neschopnost hraběte z La Mutu vyplatit na místě své dluhy, i kdyby jen částečně." Pohnul hlavou. "Zatracený všivý den, kdy se

budeš dožadovat útoku na Brouky a Tsurany, abys odvedl pozornost Morrayových a Verheyenových mužů od skutečnosti, že jedna skupina z nich se stane za pár let vojáky hraběte, kteří si budou užívat na vysoké noze v La Mutu, zatímco druzí se dříve či později vrátí zpět ke svým baronům."

"Hraběte?" Durinovi vylétlo to slovo z úst dřív, než je dokázal zastavit.

Tom Garnett přisvědčil. "Nemyslím, že je tajemstvím to, že hrabě Vandros si vezme Felinu a skončí jako vévoda, že ano? Nebo to nevíte?" Zašklebil se, když přejížděl od jednoho obličejě k druhému a od kývnutí ke kývnutí. "A nezávisle na tom, jak bouřlivá bude jejich svatební noc, pochybuji, že budou schopni zplodit potomka dostatečně rychle." Zavrtěl hlavou. "Jestli chcete slyšet můj názor, příští hrabě z La Mutu je možná na hradě právě teď - konverzuje pravděpodobně na druhé straně místnosti - a já se klidně vsadím, kdo to bude, ačkoliv kdybych si měl tipnout, hádal bych Morraye nebo Verheyena."

Kelly namítl. "Já bych hádal, že Mondegreen by sám byl jasnou volbou, zvláště když je bezdětný - by být ve funkci, dokud nebude mít Vandros syny - přestože by nebyl mým favoritem."

Na to se většina kapitánů zamračila, ale Tom Garnett se jen usmál. "Mám za to, že ty bys dával, řekněme, přednost baronu Eriku Folsonovi na místě hraběte?"

Kelly rozpráhl ruce. "No, samozřejmě že ano, vzdal bych se vlastního postavení, ale mohu čestně přísahat, že by volba mohla být daleko horší." Zahledl se do ohně a upil kávu. "Já si však, žel, myslím, že je to nepravděpodobné, když uvážím, že baron má dva dospělé syny, kteří se oba osvědčili v bitvě. To musím s hrdostí říci, protože jsem je sám vycvičil. Každý z nich by se mohl stát baronem, případně i hrabětem."

"A ty myslíš, že by to vyřadilo ze hry barona Folsona?" Tom Garnett svařstil obočí.

"Myslím si, že by mohlo. Pokud bude Vandros vévodou, bude chtít mít aspoň pár let na to, aby zplodil dědice vévodství a možná i mladšího bratříčka, který by jednou převzal hrabství, takže by mohl dosadit Mondegreenajako hraběte, něco na způsob místodržícího. To by tak snadno nemohl provést s mým baronem, což je škoda."

"To se nestane. Mondegreen nebude mít zájem na takovém uspořádání." Zavrtěl Tom Garnett hlavou. "I kdyby se v Yabonu konala svatba dnes, Brucal by abdikoval ve Vandrosův prospěch zítra a nějaký čaroděj by způsobil, že by Felina porodila dvojčata den na to, Mondegreen je ze hry venku. Což je škoda - je to dobrý chlap, jasné myslí, pevné ruky a klidné povahy. Připomíná mi starého hraběte víc než hrabě Vandros. Vzhledem k tomu, že jsou to bratřenci, tak to nepřekvapuje."

Kelly popotáhl z dýmky. "Připadá ještě někomu divné, že zde máme taky dvojici baronů ode dvora? Mohlo by to být tak, řekněme, že Viztriu připravuji pro hraběcí úděl?"

"Viztriu?" Jeden z kapitánů se uchichtnul. "Ne, pokud hlavní státní zbraní nového hraběte z La Mutu nebude neustále nabroušený jazyk."

Několik kapitánů včetně Torna Garnetta se zasmálo.

"Ostrý jazyk už přece začal nejednu válku." Tom se přestal smát a dodal: "Možná ne jeho jazyk, to ne, ale mělo by smysl, aby nový vévoda, jak se říká, vyčistil chlív a ustanovil hraběte, který je z Yabonu. Je pro to precedens."

Kelly se ozval. "Precedens snad, mně se však ten nápad vůbec nelíbí, obzvláště když si promítnu dvůr tamních baronů. Říká se, že Langahan je nastrčená figurka místokrále, a to je dostatečný důvod věřit tomu, že Guy du Bas-Tyra hledí na Západní říši Království jen jako na dojnou krávu a pak ji nechá, aby se starala sama o sebe, dokud nebude opět připravená k podojení."

"Ano, to je důvod." Přikývl Tom Garnett. "Vydojit úplně kvůli nakrmení Východu by mohla nakonec dojít krev. Ale Guy du Bas-Tyra nevládne v Yabonu -"

"Naštěstí."

"- a já znám hraběte Vandrose. Sloužil jsem pod ním, když byl služebně starší kapitán, i když na to nebyl dost starý tak jako jeho otec kdysi. Nedovedu si představit vévodu Vandrose, jak ustanovuje hraběte z Východu, bez ohledu na tlak místokrále. Dokud sídlí vévoda Borric v Crydee, bude mít Vandros mocného spojence, aby se postavil Guyovým pletichám."

To v podstatě dávalo smysl. Yabon byl svým způsobem sevřen nepřítelstvím Borrice conDoina, vévody z Crydee a Guye duBas-Tyry, a i když to obsahovalo nebezpečí, mohlo to přinést i malé potíže místokráli přes jeho možné nástupnictví po princovi Erlandovi - ačkoliv už princ dokonce ve skutečnosti vystřídal, i když ne podle zákona, když byl nazván místokrálem - a vyvolat větší tlak na vévodu z Yabonu, ať už by to byl Brucal nebo Vandros. Zatímco Guy byl oblíbeným poradcem krále, Borric mohl spoléhat na podporu většiny lordů ze Západu a některých z Východu, kteří nebyli laskavě k dispozici Guyovi nebo kteří hleděli na uzurpátorství vévodova neodvolatelného práva jako ohrožení své vlastní vlády. Král mohl vládnout, ale Sněm lordů byla síla, kterou ani nejbezohlednější král nemohl dlouho přehlížet. Ne, Guy může kout pikle, ale nakonec Vandros ustanoví svého vlastního následníka v La Mutu.

Tom Garnett zamyšleně popotáhl z dýmky. "Ale cizinec v La Mutu - spolehlivý cizinec ze Západu, ne nějaká zdegenerovaná loutka z Východu, která nedokáže mluvit bez toho, aby Guy du Bas-Tyra tahal za provázky - jako nový hrabě? To by mělo smysl a řeknu vám, že Vandros, hrabě či vévoda, se bude víc starat o to, co má smysl, než aby někomu lezl do zadku, a to včetně mistokrále. Možná druhorozený syn Alfrena z Tyr-Sogu...? Odpusťte mi, když si teď nevzpomenu na jeho jméno -"

"Elfred," řekl Kelly. "Kdysi jsem ho potkal. Příliš mě nepřesvědčil."

"- a volba cizince by měla výhodu v tom, že nový hrabě by nenastoupil do svého úřadu s dávnými nepřáteli a spory, přinejmenším ne zde."

Durine si nemyslel, že by Tom Garnett zapomněl na nehody, ale musel obdivovat, jak kapitán vtipně změnil téma, navzdory tomu, že zavedl ostatní do politického hovoru, od kterého se distancovali, ale který Durine vzhledem k situaci považoval za nezbytný. Zajímalo ho, jestli druzí byli opravdu uneseni debatou o politice a následnictví. Durine nebyl.

Jestli to skutečně byly nehody nebo jen nepovedené pokusy o vraždu Morraye, to byla další věc, ale měl za to, že tyto nehody přinutily hraběte, aby je tři pověřil ochranou Morraye. Politika snad zajímala ostatní, Durina však zajímal jen úkol, který dostal. Když se o tom však kapitán nehodlal zmínit, neudělal to ani Durine.

Stejně tu bylo něco k zamyšlení. Jediná událost, která se dala brát jako náhlá nehoda, když byli na cestě, bylo přečesuranské přepadení ze zálohy.

Pokud však, pomyslel si, usmívaje se pod vousy, by si ta služebná v Mondegreenu nezvolila ten nejméně pravděpodobný způsob, jak vysát z muže šťávu. Durinovi by vůbec nevadilo, kdyby mu o život opakovaně usilovala žena tak pěkně tvarovaná, pokud by měl dost času, aby si mezi jednotlivými pokusy mohl oddechnout.

"Ano, vidím, že zvláštní péče je nezbytná." Kelly bez mrknutí civěl na Durina. "Obzvláště, když jsou tu muži, kteří bojují jen za zlato... a nebojují zase tak dobře, jak mi bylo řečeno."

Durine čekal, že Tom Garnett bude oponovat druhému kapitánovi, ale Garnett se na Durina jen usmál přes okraj své dýmky, jako by chtěl říct: No tak, člověče, právě jsi řekl, že nejsi pod mým velením, takže já za tebe nejsem odpovědný, ne?

Což bylo v podstatě čestné. Durine všeobecně upřednostňoval čestnost, ale teď by ji s chutí odhodil a dohadoval se.

"Bojoval jsem dost dobře, kapitáne," řekl Durine. "Dokladem toho je, že jsem stále naživu, ne?"

"To dokazuje jen jedinou věc, že máš štěstí tak jako my všichni." Kelly se zvedl ze židle. "Ale ano, je to doklad. Neumím si však představit, že by ti mělo vadit, kdybys poskytl nějaký další, který by završil aktuální zkoušku - se cvičnými meči, řekněme, vedle kasáren?"

Cvičiště vedle kasáren bylo obvyklým místem, kde se vojáci učili bojovat, ale Durinovi nepřipadal nápad vyjít ven do bouře smysluplný, zvláště ne kvůli souboji s meči.

Tom Garnett si odkašlal. "Připadá mi, že venku je příliš živo, aby se dalo cvičiště nějakým způsobem použít, a nejsem si jistý, jestli výcvik po pás ve sněhu by přinesl něco víc než zmrzlé přirození."

"A kterou jeho část máš na mysli?" přidal se další kapitán s úsměvem.

"Vlastně obě."

"My nepotřebujeme cvičiště," řekl Kelly. Dal rychlý pokyn jednomu z přihlížejících kapitánů, který přikývl, zvedl se a odkráčel z místnosti. "Podívejme se, jak je na tom, tady a teď," otočil se zpátky k Tomu Garnettovi. "Ano?"

Garnett si to chvíli rozmýšlel a pak pohlédl na Durina. Přikývl a troubel dýmky stále svíral mezi zuby. "Nevidím důvod, proč bychom nemohli."

Tom Garnett se iniciativně vydal získat souhlas od shromážděných šlechticů. Zatímco baron Viztria učinil několik pochybovačných poznámek o chlapcích hrajících si s meči, ostatní většinou buď přikývli na znamení souhlasu nebo, v případě lady Mondegreenové, byli viditelně tímto nápadem nadšeni tak, jako by byl nadšen mistr šermíř, kdyby vyřídil hocha pro upevnění si svých vlastních praktických dovedností.

Nikdo pořádně neřekl proč, ale Durine uvažoval, jestli nadšení opravdu přinese rozptýlení od státních záležitostí, jednotvárnosti a nepohodlí, jakým byl nucený pobyt na velkém hradu, kde hrozně táhlo, a který působil stále přeplněnějším a stísněnějším dojmem. Durine si skutečně nebyl jistý, proč by někdo chtěl uniknout nudě -jako voják jí dával přednost před násilím - už však taky začínal mít pocit, že se hrad kolem něj pomalu scvrkává.

Durine si přetáhl bílé cvičební kalhoty přes své vlastní a nechal Kethola, aby mu je kolem kotníků zavázal. Navlékl si bílý plátěný kabátec a přepásal si jej těsně kolem tlustého břicha.

Kapitán Kelly rychle oblékl svoji cvičnou výstroj, postavil se s ochrannou maskou pod paží a podupával, zatímco další kapitán protahoval cvičné meče nad plamenem svíčky, aby zčernaly.

Durine pochybovačně koukal na neznámou drátěnou masku. Byl spíš zvyklý na běžnější dřevěné masky, jejichž uzoučký průzor chránil oči před širokým a tupým hrotem cvičného meče, a to, jak se drát prohýbal, ho znervózňovalo. Dloubl prstem do masky. Trochu se prohnula, ale ne moc. Zřejmě ho ochrání. Ať tupý, nebo ne, bodnutí cvičným mečem mohlo vypíchnout oko téměř tak snadno jako skutečná zbraň. Stejně jako dostatečně prudký úder mohl rozbít hlavu. Nejlepší by samozřejmě bylo zablokovat výpad na hlavu a nedělat si starosti s obranou, ale stejně tak dobrým by bylo nesetrvávat příliš dlouho chráněním jen jedné části těla. Durine už viděl víc než dost mužů ležících na zemi s nezjizvenými tvářemi, příliš mrtvých na to, aby se starali o nezasáhnuté oči nebo dokonce o žlutavé, krvi potřísněné střešní klíčky, které se špinily na zemi. Kromě toho, člověk nemohl očekávat, že vyjde ze cvičného boje bez modřin, stejně tak jako nemohl očekávat, že vyjde ze skutečného souboje bez jizev. Nejlepší bude nestarat se příliš ani o jedno ani o druhé a jít prostě na věc.

Durine odepjal svůj meč a předal opasek Ketholovi výměnou za cvičný meč.

Potěžkal napodobeninu meče. Pěkně mu seděla v ruce, mosazi obitý jílec ho studil do dlaně. Navzdory tomu, že se s ním nedalo sekát ani bodat, vypadal a působil jako skutečný meč a nejspíš ho vyrobil nějaký kovář-zbrojář z jarmarku. Šlechtici měli zjevně lepší cvičné zbraně než obyčejní vojáci. Čepel byla široká jako Durinův palec a dost těžká, aby prosekla svaly až na kost, pokud by bylo ostří nabroušené, teď však bylo pečlivě ztupené. Přesto, pokud by meč zasáhl, mohl způsobit pořádné podlitiny.

Durine sjel palcem po hladkém povrchu a ucítil lehké vrypy. Potom rychle zatahal za zvonovitý koš. Hrot byl tupý, krytý čepičkou z oceli, kterou ani Durine svými prsty nedokázal uvolnit. Čepička byla dokonale přivařena. Durine zadoufal, že se Kelly také ujistil o bezpečnosti své zbraně. Balancovala trochu příliš na jílci, ale byla mimo jen trochu. Durine měl proti sobě rapír už dříve, nikdy však v souboji. Sám dával přednost mečům, obouručním mečům nebo přinejhorším jedenapůlručnímu meči, které považoval za neobvykle všestranné. Rapír byl soubojovou zbraní, nebyl zcela účinný proti zbroji, zato jeho špička nesla smrt, což jej činilo obzvláště ošklivým v ruce někoho, kdo věděl co s ním. Špička širokého meče by se zachytila na malé ploše brnění tam, kde by špička rapíru dovedla vyhledat malou

mezeru a zbavit člověka obtěžujícího protivníka. Pokud jste však čelili obouručnímu meči, byl rapír stejně tak užitečný jako kuchyňské koště.

Pirojil se zaobíral leštěním cvičné dýky, kterou Durine hodlal použít. Vyměnil ji zameč a leštil ten, předal jej Durinovi a pak mu na hlavu nasadil přilbu.

Durine přešel do volného prostoru a skopl zapůjčené nazouváky. Byl by dal přednost svým botám, i když by ho určitě zpomalovaly, ty se však stále ještě sušily. Vyhledka na to, jak měkká kožená podrážka klouže po tmavém mramoru, Durina příliš nelákala.

Kameny pod jeho nohama byly nepřátelsky studené.

"Dýka také?" Kelly to spíš konstatoval, než že by se zeptal. Zaujal přitom postavení.

Durine přisvědčil. "Jsem na ni zvyklý," řekl. "Pokud nemáš námítky."

"Ne, vůbec ne. Jen zvol, čemu dáváš přednost, člověče. Těžko můžu posoudit, co v tobě je, když se budeš cítit jen napůl ozbrojen, že?"

Souboj byl jedna věc, Durine se však ještě nikdy neocitl ve skutečném boji, kde by nechtěl mít možnost volně se rozpřáhnout nebo se bránit více než jednomu protivníkovi. Štít byla dobrá věc, to ano, ale dle své vlastní filosofie Durine upřednostňoval cokoli v levé ruce, co dokázalo řezat, zatímco štíty byly nejužitečnější v plné bitevní linii, kde byli muži na obou stranách od tebe, kterým jsi mohl věřit, že se udrží, dokud nepadnou. Oni tři dávali přednost práci v šarvátkách právě z tohoto důvodu. Tak tomu byla navyklá i většina zoldnéřů, přinejmenším po většinu času.

Durine ustoupil do výchozí pozice. Jen mírně se pootočil od Kellyho, který zaujal konvenčnější postavení, a to téměř bokem k Durinovi, takže celé tělo měl vykryté mečem.

Pomalou se k sobě přibližovali. Kelly přitom zkusmo sekl mečem směrem na hlavu, což Durine vykryl. Pak udělali krok zpět, na výchozí místa se však už nevrátili.

Souboj byl odlišná záležitost a nezáleželo na tom, jak jste k němu přistupovali. Ve skutečném boji jste většinou nikdy neměli čas prověřit si obranu nepřítele. Museli jste toho před vámi vyřídit rychleji, než se vám někdo další dostal za záda, a kdykoliv jste couvli, třeba jen o krok, bylo více než jisté, že do někoho nacouváte nebo že přes něco klopýtnete. I při vzácných příležitostech, kdy to bylo jeden proti jednomu, to v reálném životě bylo tak, že jedna strana měla stěžejší čas se vzpamatovat - tak to taky Durine preferoval, pokud byl on tím, kdo překvapil druhého, než aby tomu bylo naopak.

Znovu se dostali k sobě. Tentokrát Durine zachytil čepel svoji dýkou a strhl ji stranou tak, aby měl dostatek času prudce srazit Kellyho hranou meče. Kelly však byl rychlejší, než se zdál. Rychlým krokem zpět se dostal dost daleko, aby otočil meč a odrazil dýku, když Durine opatrně postoupil o půl kroku.

Odrazit ránu a čelit jí, učinit výpad a odrazit jej. Souboj zkusmým a nepřirozeným způsobem pokračoval.

Durine měl silnější zápěstí, Kelly měl však lepší cit pro čepel. Proto si také Durine dával pozor, aby si ho nepustil příliš k tělu a Kelly tak nemohl vycítit jeho pohyby a poznat, co hodlá udělat vzápětí, podle nepatrného tlaku a pohybu mečů, zaklesnutých o sebe těsně před výpadem nebo těsně po něm. Místo toho na každý útok reagoval odražením nebo vykrytím a poté se ihned odpoutal. Durine vedl souboj proti mužům s mečem, kteří předtím hodně trénovali s rapírem. V tom, aby přes čepel vycítili, k čemu se chystá, se jim dalo snadno zabránit tím, že se vyhýbal delšímu kontaktu. Některým dalším problémům se však nedalo čelit stejně snadno.

Kelly byl trochu rychlejší a jeho natočený postoj mu asi umožňoval dosáhnout centimetr navíc, Durine však byl dost rychlý, takže zde neustále hrozilo nebezpečí, že se dostane přes Kellyho meč, a pokud by se mu podařil dobrý zásah dýkou, ukončil by souboj okamžitě, ať už to byl boj cvičný nebo skutečný.

Durine sklonil špičku meče o trochu víc, a když Kelly švihl rapírem nahoru, ustoupil o půl kroku a přitom jej odrazil.

Kelly zkrátil vzdálenost náhlým výpadem, který mířil zespodu nahoru. Durine jej vykryl, srazil Kellyho meč stranou, potom sekl prudce dolů na zranitelnější paži. Sek byl tak prudký, že Kelly upustil meč.

Durine bezděčně zasáhl vzduch nalevo dýkou, pak Kellyho ještě jednou sekl přes břicho, než udělal dva kroky zpět. To nebylo zrovna podle pravidel souboje - Durine byl kdysi dvakrát pořezán muži, kteří si ještě zcela neuvědomili, že jsou mrtví, takže to nehodlal opakovat, a to dokonce ani při cvičení.

Kelly zvedl meč...

"Stop!" ozval se silný hlas.

Mistr šermíř mezi ně vstoupil. Steven Argent přes sebe přehodil cvičnou tuniku, nestihl si však ještě natáhnout kalhoty a svůj vlastní cvičný meč měl zastrčený pod paži, přičemž se nestaral, jestli si začerní tuniku, jako by neměl pochyby, že vyjde z každého zápasu bez škrábnutí.

"To bylo pěkné," řekl Steven s jemným úsměvem, "Projděte tu poslední sekvenci ještě jednou, prosím. A jestli můžete, tak pomalu."

Durine a Kelly znovu zaujali pozici. Prošli výměnu ještě jednou s Argentovým komentářem, jako by učil dva studenty. Nyní bylo zřejmé, že je fascinován Durinovým stylem, který nebral zřetel na tradici soubojů a bojoval v zápase, jako kdyby to byla skutečná bojová situace. Když se Durine dostal k bodu, ve kterém označil kapitánovu tuniku, Argent vykřikl: "Zůstaňte stát!"

Pak se obrátil ke Kellymu a řekl: "Tady jsi udělal chybu, kapitáne. On se už pohyboval dopředu, když jsi učinil prudký výpad, a ve chvíli, kdy ses na něj soustředil, byl připraven tě zasáhnout při průchodu a rozpárat tě od chřtánu po rozkrok." Zamračil se. "Ani ryba, ani rak, jak říkají v Rillanonu - jste oba napůl mezi soubojem a bitkou."

Baron Viztria posměšně zafuněl. "Je dost snadné napíchnout se na čepel toho nemehla, pokud jeho zručnost neodpovídá tomu, co si o sobě myslí. Široký meč je jinak bezcenný."

Mistr šermíř se k němu otočil se stisknutými rty. "Cvičné zápasy a etiketa soubojů jsou jedna věc, zatímco skutečná bitva je něco jiného."

Viztria učinil odmítavý posunek krajkovým kapesníkem a zamumlal o něco slaběji: "Když to říkáš ty, mistře šermíři." "Pokud si, barone, myslíš, že v tom není rozdíl, běž a najdi pět dalších, kteří s tebou souhlasí. Já se můžu postavit s pěti svými vojáky a s těmi širokými meči, kterým se ty vysmíváš, proti tvoji skupině s vašimi rapíry. Brzy uvidíme, jak neohrabaný a bezcenný je těžký meč, když nemáš dostatek času ani prostoru pro delikátní zkržení mečů a ripostu, pane."

Vydržel po dlouhou dobu baronův pohled, dokud se Viztria neusmál a nepokrčil omluvně rameny.

"Já se, samozřejmě, klaním tvým ohromným znalostem v těchto věcech, mistře šermíři," řekl baron a způsob, kterým si přejel prstem po jizvě na levé tváři, jež byla následkem souboje, byl jen neurčitě drzý. "Nabízím svou nejuctívější omluvu, pokud jsem nějakým způsobem urazil někoho z přítomné vznešené společnosti."

Steven Argent několikrát zamrkal, potom přikývl a uvolnil zaťaté čelisti. "Pak tedy o tom už více nemluvm... můj pane," řekl a obrátil se přítom zpátky k Durinovi a Kellymu. Zašel v setření barona na veřejnosti tak daleko, jak mu to jen jeho hodnost dovolila, a oba to věděli. Ještě jedna poznámka a Argent by musel čelit rozladěnému Vandrosovi po jeho návratu, jelikož by Viztria bezpochyby přednesl stížnost ohledně špatných způsobů mistra šermíře na veřejnosti. Baronovo chování ukazovalo, že i on si uvědomil, že jde o situaci, jež se může jeho dalšími řečmi jen zhoršit, takže udělal smířlivé gesto ozdobené pohybem kapesníku, lehký ukloň hlavy, poté provedl otočku a majestátně odkračel, jasně ukazuje záda mistru šermíři, když přecházel ke křeslu, do něhož se pomalu usadil.

Argent jej celou cestu upřeně sledoval, pak se obrátil ke Kellymu a Durinovi. "Jak jsem řekl, to, co jste prováděli, nebyl ani souboj ani boj. Pojdme to zkusit, tentokrát malinko jinak. Ustupte, oba dva -ještě, ještě, uvolněte si trochu prostor. Dobrá."

Mezi oběma muži byla vzdálenost poctivých dvou stop. Nebylo to přesně to, co by Durine označil jako cvičný dosah. Argent jim oběma poručil, aby zaujali útočný postoj jakoby v jedné linii.

Nyní to bylo Durinovi známější, navzdory tomu, že upřednostňoval vyhýbání se linii proti linii. Vyzrazil v pomalém pohybu s mečem přes pravé rameno, jako by Kethol byl na svém obvyklém místě po jeho levici a Pirojil na svém místě po pravici.

Podstata triku spočívala v tom, že jste se na konci na chvíli zastavili a nechali zbytek linie se srazit jako první - a trik to byl tak zřejmý, že útok v linii vyžadoval důvěru mužů na obou stranách, protože ten pohyb pravděpodobně zachránil život muže, který to zkusí, ale bude stát životy mužů vedle něj, stejně jako když to všichni tři udělají zároveň, což ve skutečnosti stálo životy mužů po Pirojilově levici a Durinově pravici potřikrát, co jim dal Tom Garnett povel vpřed. Když se přiblížili, Durine švihl mečem dolů a zase nahoru, zachytil Kellyho čepel a odhodil ji z cesty. Málem - Kelly mu úder vrátil, zasáhl přítom Durina na pravé straně chvíli předtím, než Durine úspěšně udeřil kapitána do zad a zanechal tmavý pruh ze začerněného konce čepele.

Durine se udržel na nohou, zatímco Kelly se svalil na zem a rychle opět vyskočil do vyčkávací pozice.

"Stop!" zavelel Argent. Posunul se mezi oba zápasníky a pokynul jim, aby se přiblížili. "Velmi dobře," řekl mistr šermíř. "Nazval bych to remízou a považoval vás oba za zraněné. Což samozřejmě znamená, že obě strany ztratily užitečného vojáka - vítězná strana na nejméně několik týdnů, poražená strana na zbytek jeho života, což by trvalo do konce bitvy, kdoví jestli." Ukázal na pár nedalekých židlí. "Posaďte se, vy dva - a barone z Viztrie, prokázal byste mi tu čest na rychlý souboj?"

Viztria vypadal, jako by byla nejméně stovka jiných míst, kde by chtěl být v tomto okamžiku, ale nebylo jiné elegantní cesty, jak by mohl po svých vtipných poznámkách odmítnout. S předstíraným pobavením souhlasil a oblékl si cvičný kabátec.

Durine se vděčně sesul na židli, překvapený, že se třese. Okamžitě byl u něho Pirojil, nabídl mu pohár svařeného vína a Durine lačně pil, zatímco sledoval Stevena Argenta, jak dává rychlou lekci v šermu šavlí Viztriovi. Baron se nikdy nedostal tak blízko k mistru šermíři, aby na něj dosáhl zbraní. Pak přešli od cvičných šavlí ke cvičným rapírům a Argent odrazil každý baronův úder velmi rychle lehkou zbraní bez hran.

Když Viztria nepříliš elegantně opouštěl cvičný prostor, učinil chabý pokus o vtip, že je dnes trošku mimo. Pak měl Steven Argent jeden po druhém rychlý souboj se cvičnými rapíry se třemi dalšími barony, včetně Morraye.

Když se Morray vzdálil, řekl baron Verheyen: "Zkusím si to s tebou, mistře šermíři."

Argent zdvořile přikývl, Durine však mohl zahlédnout stín, který mistru šermíři přeletěl přes tvář. Verheyen byl dle všeobecného mínění nejlepší v ovládní meče v kraji, možná i v celém Západním království.

Výraz klidné jistoty, který byl na Argentovi vidět v průběhu předcházejících čtyř soubojů, byl vystřídán soustředěným napětím, když si Verheyen rychle navlékal cvičnou tuniku a přílbu.

Zaujali svá místa a v místnosti nastalo ticho. Všichni přítomní kapitáni a baroni vycítili, že tento zápas bude daleko vážnější než ty předchozí. Po pokynu k zahájení se Verheyen vrhl do zuřivého útoku. Snažil se dostat unaveného mistra šermíře, než bude schopen postavit se k obraně. Argent možná nebyl Verheyenovi rovnocenným soupeřem v rychlosti, ale byl stejně zdatným v ovládní meče jako jiní v království a odpověděl s naučenou zručností.

Durine bedlivě se zájmem přihlížel. Jen zřídka vídal tento způsob práce s mečem - většina jeho zkušeností zahrnovala propíchování někoho tak rychle, jak to jen bylo možné, a to jakýmkoliv prostředky, které zahrnovaly vydlobávání očí, kopání do genitálií nebo házení prachu do očí. Způsob souboje mu byl neznámý, přestože umění práce s čepelemi bylo lákavé. Oba muži byli mistři v ovládní rapíru a oba znali každý úhyb a cvik, které je naučili nejlepší učitelé od císařské školy ve Velké Keshi po dvůr mistrů v Roldemu.

Je to otázka krásy, pomyslel si Durine. Verheyen vedl v rychlosti a práci nohou, ale Argent znal více kombinací a otáček, takže na tom byli skoro stejně. Minuty se nudně vlekly, jako náhradou vítězství bylo pro přihlížející studium každého pohybu, obrany a předstíraného útoku. V místnosti setrvalo ticho, jen dřevo v křbu praskalo a zvuk šoupání nohou a ocele o ocel.

Zpět a vpřed, souboj pokračoval a žádný z mužů nezískával jasnou převahu. Durine považoval za pravděpodobné, že Verheyen by mohl vyhrát; jeho meč byl hbitější a na rozdíl od Argenta byl svěží.

Přesto nebyl připraven na konec. Verheyen zahájil zuřivý útok, který jej odkryl pro Argentův protiútok, ale když se mistr šermíř pohnul k protiútku, Verheyen přehodil čepel a udeřil nízko, čímž zasáhl Argenta přes koleno.

Steven Argent si s úšklebkem strhl soubojovou masku. "Zápas je tvůj, můj pane."

Verheyen se otočil a odstranil svoji masku. "Dobrý boj, mistře šermíři. Takový jsem nevyzkoušel roky. Děláš čest svému úřadu."

Argent s díky přikývl. Pak přešel, aby se posadil vedle Durina a kývl na něho. Obličej mistra šermíře zářil v mihotání světla z ohně a černé vlasy měl potem přilepené k hlavě, ale usmíval se.

Durine s ním cítil. Vždyť bezpochyby "dělej, co děláš dobře" nebylo špatným pravidlem k žití, a mistr šermíř byl vskutku mistrem v šermování. Durine si pomyslel, že v rovnocenném zápase, kdyby byl Steven Argent svěží nebo Verheyen unavený, by měl Argent velikou šanci vyhrát.

Kolem Durina hučel hovor a venku kvílela vichřice. Po chvíli mistr šermíř svlékl cvičnou tuniku, postavil se a šel si promluvit se šlechtici. Zanechal žoldnéře o samotě. Durine se opřel, zavřel oči a nechal teplo z krbu, aby se přes něj přelévalo, zatímco vino mu zahřívalo žaludek a duši.

Když se to tak vezme, zažil horší dny.

Kapitola šestá

NÁSLEDKY

Bouře skončila.

Obloha nad hradem byla jasná a blankytně modrá, jen vzdálené stopy šedých mraků těsně nad východním obzorem a jeden chomáč připomínající bílou bavlnu daleko na západě kazily výhled. Bezprostředně za bouří, jako kdyby utratil veškerou svoji energii při bičování La Mutu, přikrýval zemi studený vzduch, vyčerpaný a stěží schopný pohybu.

Po celém městě stoupaly ze stovek komínů tmavé sloupy dýmu, vinoucí se vzduchem, pošťuchované vánkem, který byl jemnější než dech dítěte, zato však určitě studenější než srdce vojenského pokladníka. Vánek Ketholovi vysával z těla teplo, jak tam stál na cimbuří a potlačoval smích, když pod ním funící vojáci na stezce prohrnovali sních ostrými farmářskými rýči, jež byly při nejlepší vůli pro takový úkol nevhodné. K účelnému odstraňování hlubokého sněhu existovaly pochopitelně lepší nástroje, ale nevypadalo to, že by je někdo v La Mutu měl. Kethol zaslechl několik poznámek mužstva, že taková vichřice se vidí jen jednou za život. Pro jeho život to tedy bylo více než dost.

Setrvalé řinčení z kovářny u protější zdi nejspíš vypovídalo o potřebě oprav většího množství lopat, odhadoval Kethol. Vykování několika plochých lopat by hradnímu kováři nemělo trvat dlouho, i když zároveň musel překovat další a další oře zvláštními lamutskými podkovami s hřeby, které Kethol nikde jinde neviděl a doufal, že je už nikdy neuvidí.

Dole pod ním se v pláštích třásli zimou muži z oddílu Torna Garnetta, když nasedali na ranní obhlídku. Koním z nozder stoupala pára, když si řeháním stěžovali, že jsou nuceni vyjízdet do sněhu, který jim běžně sahal až po kolena. Nohy a kopyta rychle udusaly hluboký sních do čehosi solidnějšího a velká sněhová odklízeči operace na nádvoří tvrze byla završena tím, že kolem hlavní brány odstranili tolik sněhu, aby se brána dala otevřít a umožnila hlídce vyjet ven. Nikoho nepřekvapilo, že přípravy trvaly déle než obvykle.

Jezdci pracovali ve dvojicích, aby dostatečně dlouho udrželi koně v klidu při sedláni. Jeden muž držel pevně otěže tvrdohlavého stvoření, zatímco druhý přitáhl podbřišník a připevnil zbytek výstroje pečlivěji než obvykle.

Pravděpodobně to bude obtížná hlídka, ačkoliv Kethol hádal, že riziko bitky je mizivé - i kdyby se jim podařilo dostat se až dolů za město, což bylo samo o sobě problematické. Pod měkce vyhlížejícím sněhem se ukrýval led a mohla na něm sklouznout dokonce i podkova s hřeby. I když by si padající kůň nemusel vždy zlámat nohu, Tith-Onaka, bůh vojáků, měl krutý smysl pro humor. Kethol se rozhodl, že to vysvětluje přítomnost dvacítky neosedlaných koní vyvedených ze stájí. Obvykle se na hlídku další koně nebrali, pokud jste neočekávali, že budete pryč dlouho, případně že by kůň mohl zehromnout nebo jste ho museli rovnou utratit.

Také to vysvětlovalo tiché klení Benjamina Devena, zavalitého vrchního podkoního, jemuž Kethol tak úplně nerozuměl, ale pravděpodobně jezdec ještě napomínal, i když to za dané situace bylo zcela zbytečné, aby byli opatrní, jako by koně byli jeho vlastní děti a vojáci jen jejich nespolehlivé vychovatelky.

Kethol věděl, že přípravě na hlídku předcházela hádka mezi Stevenem Argentem a hlavním podkoním. Kethol se totiž vydal k Hnízdu, aby si promluvil s mistrem šermířem a taky aby zaskočil za Fantusem - ohnivým dráčkem, který ho měl z nějakého důvodu zřejmě v oblibě - a rychle ustoupil, když zevnitř uslyšel hlasy, které překvapivě hlasitě prodebatovávaly otázku, jestli vyslat hlídku právě teď.

Naštěstí to nebyl Ketholův problém, viděl však obě strany sporu.

Kethol si pomyslel, že jedinou dobrou věcí na celé situaci je, že cokoliv by nepřítel podnikl, bylo by ve sněhu nesmazatelně patrné. I kdyby Tsurané znali starý trik s oddílem krácejícím v zástupu v jedné stopě a táhnoucím za sebou větve na její zahlazení - a oni jej zřejmě znali - nebyli hloupí a toto byla už čtvrtá zima: vše tam venku bylo tak neposkvrněné a panensky bílé, že bylo nemožné pohybovat se bez povšimnutí v dosahu desítek mil kolem La Mutu. Jakkoli velká jednotka by zanechala stopu, které by si všiml i člověk z města.

A zatímco Kethol pochyboval o tom, že je nějaký Tsuran blíž než na hranicích Svobodných měst, v duchu trochu doufal, že jsou tam venku ve skutečnosti celé regimenty Tsuranů a Brouků...

... a že jejich shnilé mrtvolky budou nalezeny při oblevě.

Ne že by on sám chtěl být někde poblíž, aby je viděl. Na chvíli si představil útulnou hospůdku někde... někde v teple. Z chvilkového zasnění jej vytrhl zvuk měkkých kroků, při nichž křupal ušlapaný sníh. Kethol se otočil.

Grodan, vůdce natalských zálesáků, krácel nahoru s šedým pláštěm těsně ovinutým kolem dlouhé hubené postavy.

"Zdar a dobré ráno, Kethole z "at' už se ti poštěstilo pocházet odkudkoliv"" pozdravil.

"Zdar a dobré ráno také tobě, Grodane z Natalu," odpověděl mu Kethol. "Neviděl jsem během bouře ani tebe, ani další dva zálesáky. Nebyli jste snad venku, že ne?"

"Sotva." Grodan se ušklíbl. "Slyšel jsem, že vy jste se do bouře vydali, abyste zachránili barona Morraye."

Kethol pokrčil rameny. "Nebyla to ve skutečnosti žádná záchrana." Kethol ani nevěděl, proč začal Morraye bránit, ale bylo by nezdvořilé na poznámku zálesáka neodpovědět, nehledě na fakt, že Kethol sám považoval Morraye za hlupáka, když dobrovolně vyrazil ven do samotného chřtánu bouře.

Grodan upřeně sledoval město pod nimi, když nějaký muž, zachumlaný v plášti, vyšplhal z okna v prvním poschodí pobožené střechy domu ve Vysoké ulici, právě naproti severní braně. Muž se pustil okenní římsy a sklouzl dolů do hromady sněhu, kutáleje se a převaluje k jejímu úpatí.

Kethol si dovedl představit kletby, které ten muž utrousil, když se stavěl na nohy a oprašoval ze sebe sníh, ale byl příliš daleko, aby se k němu donesl zvuk, i když bylo bezvětří.

Zálesák se zasmál. "No, to je rychlejší než se vykopávat, ne?" Vystřízlivěl, když sledoval lidi pohybující se dole v ulicích, jak se prodírají hlubokým sněhem. "Doufám, že je ve městě dostatek zásob masa. Potrvá týdny, než se na trh dostanou nějaká zvířata."

Kethol jeho obavy nesdílel. Každý hrad musel mít dost konzervovaných potravin ve skladištích, nejen aby přečkal zimu, ale aby vydržel obléhání, a obléhání Královny zimy snad nebude tak dlouhé, aby Kethol přišel o nějaké jídlo, i když by se mu mohla rychle přejít dieta tvořená naloženým hovězím masem, pokud by stádům dobytka trvalo příliš dlouho, než dorazí z okolních vesnic a statků do La Mutu. A vzhledem ke krutosti té poslední bouře to pravděpodobně nějakou chvilku potrvá.

"Tak kde jsi byl? Myslím během bouře. Pokud ti nevádí, že se ptám," pokračoval v hovoru Kethol.

Bylo nepravděpodobné, že zálesák Kethola vyhledal, jen aby si s ním popovídal. Kethol však chtěl vyčkat, dokud Grodan sám nezačne. Baron byl už vzhůru s Pirojilem v patách a Kethol až do oběda nemusel přebírat povinnosti stráže.

"Nevádí." Zálesák pokrčil rameny. "Můj otec mi říkával, když není nic na práci, je nejlepší nedělat nic. Beldan, Malý Sam a já jsme byli prostě zalezlí v pokojích ve společnosti jídla a vína a taky jsme doháněli něco z tolik potřebného spánku." Lehce se usmál a pak zešíroka zív. "A všichni tři jsme toho měli ve skutečnosti tolik, že nás ten spánek přestal bavit a dokonce jsme přestali toužit po dalším odpočinku, jestli ti to dává nějaký smysl."

"Tomu rozumím." Přisvědčil Kethol. "Cítím to stejně, i když mi nevádí, že nemusím na denní hlídku -" sjel pohledem po bílých sněhových čepicích pod sebou, když hlídka nasedla a koně zadupali kopyty "- pokud mám říct pravdu, ani trochu mi nevádí, že mě mé vlastní povinnosti drží zrovna tady."

Grodan se ušklíbl. "Snad by se to mohlo změnit?"

"Hm?"

"Kapitán Garnett oněhdy vychvaloval tvoje stopařské schopnosti. Chtěl jsem tě pozvat, jestli bys mě nedoprovázel na mé vlastní výpravě na sever. Uvítal bych společnost." Grodan se zamračil na shromážděnou hlídku pod nimi. "Někdo by měl jít a podívat se, co se tam děje. Ten spolek bude mít štěstí, když ujede jednu míli." Grodanův výraz zůstal nezměněn, Kethol však rozpoznal lehký pohyb kolem úst, o kterém usoudil, že naznačuje pohrdání.

"Přemýšlel jsem o tomtěz. Pochybuji, že se někdo dostane daleko."

"S tím nesouhlasím." Grodan vytáhl kousek sušeného masa a zamyšleně si ukousl. "Myslel jsem, že se podívám, jestli se něco zajímavého nepohybuje mezi La Mutem a Mondegreenem - třeba pár těch Tsuranů, na které jste narazili minulý týden." Pozoroval nedotčený sníh. "Ne že by stopování bylo takovým uměním, jako je v této chvíli pohyb."

"Ty myslíš, že vaši poníci se dokážou pohybovat rychleji než tyto koně?"

Grodan zavrtěl hlavou. "Ne, na koních bych to nezkoušel. Říkal jsem si, že bychom šli po svých."

"Pěšky?"

Z hradebních zdi mohl Kethol vidět hromady sněhu, jež dosahovaly až k prvnímu poschodí některých domů ve Vysoké ulici, a malé tmavé tunely skrz návěje, které obyvatelé jako trpaslíci vykopali, aby se dostali ze sněhového vězení.

Do ještě většího sněhového vězení.

Nezdálo se, že pěšky by se zálesák dostal dál než skupina Torna Garnetta v koňských sedlech, a Kethola nepřekvapí, až hlídka zjistí, že se nedokáže dostat ven z La Mutu, natož vyrazit do okolní krajiny.

"Ano, pěšky." Přisvědčil Grodan. "Zálesáci mají své způsoby, Kethole."

Kethol slýchal legendy o natalských zálesácích, o jejich téměř nadpřirozené schopnosti pohybovat se lesem rychle a tiše beze stop. Slyšel totéž i o královských stopařích z Krondoru dole na jihu a o císařských keshanských průvodcích

ještě více na jihu. Nesly se zvěsti, že tihle všichni jsou nějak spřízněni, krví, magií či něčím takovým. Ale Kethol byl ohledně legend od přírody a dispozic podezřívavý a byl si vědom toho, že jeho vlastní schopnosti se zdají magické těm, kteří nevyrostli v divočině.

"Dobrá," řekl Kethol, "jestli se hodláš dostat do Mondegree-nu, předpokládám, že musíš mít vskutku svůj způsob."

"Mluvíš, jako bys pochyboval."

"Trochu možná." Přikývl Kethol. "Neměj mi to za zlé, ale nevím, jak bys mohl dokázat víc než ostatní, ne v tomto. Neumím si představit, že ses někdy předtím pokusil dostat pryč přes takovou krajinu."

"Mýlíš se." Grodan se mime usmál. "S příchodem zimy to u Šedých věží vypadá zajímavě, zvláště na horských loukách." Pokrčil rameny. "A pro naše lidi je to věc jisté hrdosti, být schopný ve volné přírodě vystopovat cokoli a za jakýchkoliv podmínek. Ne že bych si přál přebývat venku v bouři minulou noc. Ale zvládl bych to."

Označit zálesáka za lháře nebo chvastouna nebylo zrovna vhodné, proto se Kethol jen zeptal: "Tak jak to tedy děláš? Myslím tím pohyb ve sněhu. Jsou to nějaké čáry, že jo?"

"Žádné čáry." Vypadalo to, že Grodana ten návrh lehce pobavil. Zálesák chvíli přemýšlel. "No, hádám, že se nic nestane, když ti to řeknu, protože to stejně uvidíš, budeš-li chtít."

Cestování hlubokým sněhem je jen záležitostí přenášení váhy na právě tolik sněhu, kolik tě unese. Vyrábíme pomůcky pro chůzi na sněhu tak, že ohneme březové houžve a rám vypleteme koženými pásky a potom je přivazujeme k botám. Říkáme tomu brezeneden, je to odvozeno ze slov "neobratná chůze" ve starém jazyce. Chce to trochu cviku. Může to být pěkná zábava sledovat někoho, kdo na nich jde poprvé." Grodan vyhlédl přes hradební zeď. "Vyrobil pár brezeneden je záležitost asi tak hodinky práce a Malý Sam snad už několik párů dohotovil - má rychlejší prsty než Beldan nebo já, proto jsem to nechal na něm."

Kethol přikývl. Vypadalo to jako zajímavý nápad, který by se mohl hodit, kdyby někdy uvízl ve sněhovém pekle, jako bylo tohle. "Březový rám?"

"Vhodné je jakékoliv pružné dřevo," pokrčil rameny Grodan. "Chůze na těchto sněžnicích je pomalá, ale měl bych být schopen dokončit svůj okruh na sever během několika dní. Beldan a Malý Sam zvládnou stejně tak svoji oblast."

Narovnal hlavu. "Jsi si jistý, že mě nedoprovodíš?"

Kethol zavrtěl hlavou. "Jak jsem řekl, moje vlastní povinnosti mi v tom brání."

"Ale doprovodil bys mne, kdyby ti v tom povinnosti nebránily?"

"Samozřejmě." Kethol přisvědčil a pak se přinutil k úsměvu. "Udělal bych to s hrotem meče mezi lopatkami - a musel by to být velice ostrý meč."

Grodan se zasmál a poklepal si na plášť v místech, kde se ukrýval jeho meč, z něhož byl vidět jen jílec ovinutý dračí kůží. "Naštěstí mám velmi ostrý meč, ale nepoužil bych ho, abych ti vnucoval svoji společnost," řekl stále se usmívaje.

"Pak ti přeji hodně štěstí," odpověděl Kethol. "A jestli máš k dispozici jeden pár brezeneden navíc, ocenil bych, kdybys mi jej přenechal k vyzkoušení." I když Kethol netoužil prošlapávat si cestu sněhem - vlastně ne, po sněhu - bylo by zajímavé vidět, jak dobře tyto věci fungují. Jen další trik, další, který pravděpodobně nebude k užítku. Jeden však nikdy neví.

Grodan přikývl. "Nevidím v tom žádný problém."

Poplácal přátelsky Kethola po rameni, pak se narovnal. "Pak tedy, Kethole z "ať už se ti poštěstilo pocházet odkudkoliv" ti popřeji dobrý den a těším se na další příležitost, kdy třeba uvidím tvé vystoupení v divočině. Nashledanou."

"Nashledanou, Grodane z Natalu." Kethol sledoval, jak zálesák odchází. Bylo by pěkné vědět, co to všechno mělo znamenat, i když to možná bylo jen to, co se zrovna zdálo, že je.

Možná.

Durine zahnul za roh těsně kolem tvrze. Přechýlající podsebití nad ním částečně ochránilo závětnou stranu pevnosti před mohutnými hromadami sněhu, které na jiných místech takřka znemožňovaly pohyb. Přešel podél celé jedné strany tvrze a snažil se, aby se mu sníh nedostal do bot, rozhodnutý dosáhnout kasáren nejkratší možnou cestou, aniž by se musel prokopávat až po ramena vysokými závějemi.

Právě hodlal zahnout za roh, čímž by se mu otevřel pohled na cvičiště a kasárna, když mu do cesty vstoupil svalnatý voják v těžkém plášti se třemi dalšími v zástupu za ním. Jelikož tu nebylo dost místa na to, aby prošel jeden muž, znamenalo to, že někdo bude muset couvnout.

Voják se zastavil a řekl: "Uhni z cesty, žoldáku."

Durine věděl, co bude následovat, ale myslel si, že by se mohl aspoň pokusit tu záležitost vyřešit, aniž by musel rozbít muži hlavu nebo sobě klouby na ruce. "Jste jen pár kroků od výpadní branky, právě jste kolem ní prošli. Pro mě by bylo mnohem jednodušší, kdybyste couvli a nechali mě projít."

"Tak pro tebe by to bylo jednodušší, jo?" opáčil voják a podrbal se v zrzavých vousích na bradě, jako by chtěl tu žádost posoudit. "Mě ale vůbec nezajímá, co je pro tebe jednodušší nebo obtížnější. My jsme čtyři a ty jsi sám. Bylo by pro tebe lepší, kdyby ses otočil a uvolnil nám cestu."

Durine se podíval na zbylé tři muže, kteří jej a mohutného vojáka pobaveně sledovali. "Aha," řekl Durine, jako by věc zvažoval. Pak na člověka tak velkého nečekaně rychle přikročil a praštil muže do hlavy. Rána byla tak silná, že se mohutný voják otočil, Durine jej zachytil v podpaží a hodil si jej přes ramena stejným způsobem, jakým by Kethol zvedl uloveného jelena. Udělal krok, až se díval svrchu na dalšího vojáka v řadě, a zavrčel: "Myslím, že bychom vašeho přítele měli vzít dovnitř, že ano?"

Malý voják zbledl a přikývl. Pak se prodral kolem svých dvou společníků, kteří rychle pochopili, že je moudré obrovskému žoldněři ustoupit. Všichni tři se vydali zpět k výpadní brance a jeden z nich otevřel dvířka. Durine bez

obřadnosti shodil vojáka na prahu a převrátil jej. Prohledal mu měšec u pasu a vytáhl pár stříbrných mincí. Jeden z vojáků se zeptal: "Co si myslíš, že děláš?" Durine se na něj podíval se svráštělým obočím a prohlásil: "Nebojuji zadarmo!" Strčil mince do kapsy a otočil se k mužům zády. Pak se začal soustředěně prodírat sněhem přes cvičiště ke kasárnám.

Pirojil spal v kasárnách už od začátku bouře a byl teď na řadě, aby hlídal barona Moryaye. S baronem byl zatím Kethol, který zamíří do kuchyně na jídlo, jakmile ho Pirojil vystřídá. Durine potichu proklínal své štěstí, že se zrovna on musí prodírat těžkým a nyní již mokrým sněhem. Možná se pro tento úkol hodil nejlépe, ale rozhodně se mu to nezamlouvalo. Na půli cesty mezi tvrzí a kasárnami potkal dva vojáky, kteří lopatami odklízeli sníh. Durina potěšilo, že mu ušetřili námahu, přešel cvičiště a vstoupil do kasáren.

Tam našel Pirojila, jak se obléká a připravuje na blížící se službu, přičemž na půl ucha poslouchá nějakou historku praštěného trpaslíka Mackina. "A potom řekla: "Dost dlouhý tam, kde je třeba!" A vybuchl smíchy.

Durine viděl, jak Pirojilovi zakmitalo obočí, a uvědomil si, že osklivého muže trpaslíkova historka pobavila. "Jsi na řadě s baronem," utrousil Durine a zamířil ke své palandě.

Pirojil přikývl a postavil se. "Nějaké potíže?"

"Nic, co by stálo za řeč," odpověděl Durine, stahuje si boty.

Pirojil kývl a bez komentáře odešel.

Mackin se zeptal: "Už uklidili sníh dole ve městě?"

"Ještě ne."

"To je špatné. Mohl jsem si dát pivo a ženskou."

Durine přehlédl místnost a viděl spoustu mužů, jak sedí na palandách a civí do stropu nebo do zdí, každý ztracený v myšlenkách. V místnosti bylo cítit napětí. Trpaslíkovi řekl: "Nejsi sám."

Jakmile šlechtici ve velkém sále zaujali svá místa kolem stolu, do jehož čela se posadil mistr šermíř, Pirojil se zády opřel o zeď. Lady Mondegreenová seděla kupodivu na čestném místě po pravici Stevena Argenta. Zjevně to nepřekvapilo jenom Pirojila, protože Folson rychle něco poznamenal k Langahanovi a poznámku doprovodil malým gestem směrem k čelu stolu.

Zbytek baronů a šlechticů byl rozesazen kolem stolu podle nějakého plánu, na který Pirojil nedokázal přijít. Byl si však jistý, že zasedací pořádek není náhodný už z toho důvodu, že Verheyen seděl na konci stolu, zatímco Moryay, zřejmě díky svému postavení válečného kvestora, byl po levici mistra šermíře.

Dlouhý stůl byl pokrytý čistými lněnými ubrusy, které se místy překrývaly, a jedinými předměty na jeho neposkvřněném bílém povrchu byly meče a dýky shromážděných šlechticů, vytažené z pochev, jako by - i když to nebylo příliš pravděpodobné - všichni očekávali, že je budou muset použít.

Pirojil doufal, že na to nedojde. Byl od Moryaye příliš daleko a těžko by se k němu dostal včas, kdyby se baron Viztria náhle rozhodl popadnout meč před sebou a propíchnout Moryaye. Pokud by tato nepravděpodobná událost nastala, nejlepší, co mohl Pirojil udělat, bylo pomoci odnést tělo. Samozřejmě až poté, co by zabil Viztriu. Pochopitelně za předpokladu, že by ho Steven Argent nepředběhl. Pirojil se tvářil nezúčastněně, ale v duchu se usmíval při vzpomínce, jak mistr šermíř nabubřelého baronka přede všemi ostatními uzennil.

Dav sloužících roznášel podnosy s jídlem, šálky kávy a sklenice na víno ze servírovacích stolů u stěn místnosti, což Pirojilovi naznačovalo, že sněm bude pravděpodobně trvat několik hodin, přestože nikdo dosud nic přesného neřekl, aspoň ne před Pirojilem.

"Z příkazu hraběte z La Mutu," pronesl mistr šermíř a povstal, zatímco ostatní zůstali sedět, "byl nyní svolán sněm baronů hrabství La Mutu. Ať nyní ten ze shromáždění, kdo nemůže svobodně odpřisáhnout svoji oddanost hraběti Vandrosovi, vévodu Brucalovi, princovi Erlandovi a Království samotnému, odejde beze strachu z odplaty či trestu anebo uspokojivě vysvětlí této vznešené společnosti, proč nemůže přísahat."

Pirojila udivilo, že vynechal krále a místoprávního krále Východního království, Guye du Bas-Tyru - ať už jménem či hodností, i když Steven Argent zmínil Království nejmilhavěji možným způsobem - nevěděl však, co to znamená, i když to očividně bylo něco nepříjemného pro barona Langahana a barona Viztriu. Oba muži z Kondoru se totiž mračili.

No, možná Langahanovo mračení něco znamenalo. Co se týče Viztrie, malý baron ode dvora s lišším obličejem vždy vypadal, že se mračí nebo ušklíbá, což ale ještě nemuselo znamenat nic zvláštního.

Několik párů očí se obrátilo k Berrelu Langahanovi, neuvěřitelně opálenému a neuvěřitelně obyčejně vyhlížejícímu kulaťoučkému baronovi, který se zamračil a rychle se vyhrabal na nohy. Než promluvil, počkal, až se Steven Argent posadí.

"Jak všichni víte," začal Langahan, "pocházím ze dvora v Krondoru a nejsem vázán přísahou k lamutskému hrabství ani k yabonskému vévodství. Totéž platí i pro mého přítele, barona Viztriu. Přestože si vysoce vážím vévodu Brucala z Yabonu a hraběte Vandrose z La Mutu, nemohu složit přísahu věrnosti ani hrabství ani vévodství." Výraz mu zpřísněl. "I když mohu a taky svobodně odpřisáhnout svoji věrnost králi a poslušnost jím zvolenému místoprávnímu králi, ať mu bozi dají pevně zdraví a hlubokou moudrost v těchto nanejvýš těžkých časech."

Asi to nebyla zrovna nejdiplomatičtější poznámka, vzhledem k dlouhotrvající zášti mezi Guyem du Bas-Tyrou a Borricem z Crydee. Vévoda Brucal z Yabonu byl zřejmě příliš blízkým Borricovým spojencem, aby to bylo po chuti stoupencům Guye du Bas-Tyry - což v podstatě zahrnovalo všechny barony u dvora, kteří směli opustit Krondor bez dozoru, a zvláště ty, již byli vysláni na kterýkoliv sněm v Yabonu.

"Zdraví a moudrost místoprávního krále - a princů," řekl Steven Argent, jako by souhlasil. Nasadil přátelskou masku, ale v očích měl temný výraz, jaký by Pirojil obzvlášť nerad viděl, kdyby se týkal něj.

"Zdraví a moudrost princů!" opakovali ostatní, někteří rychleji než jiní.

"Zdraví a moudrost princí," zopakoval Verheyen jako poslední z baronů hlasem, který byl jen o trošku hlasitější, než bylo zapotřebí.

"Ano, samozřejmě - zdraví a moudrost princí," řekl téměř vzápětí Langahan a zbytek stolu to po něm opakoval jako ozvěna.

Langahan se dlouze podíval na Verheyena, pak zamrkal a pokračoval: "Jak už jsem řekl, při dobrém svědomí nemohu slovem ani mlčky slíbit věrnost hraběti nebo hrabství, pokud by nebyli považováni za součást této říše, tohoto království." Přejel pohledem okolní tváře. "Podle mého je nejlepší říci si to na začátku zcela otevřeně, a jestli je tu mezi vámi někdo, kdo má pocit, že bych kvůli tomu měl odejít z této porady, žádám jej - nebo ji -" pokračoval a uklonil se směrem k lady Mondegreenové, když se opravil, "aby to řekl hned, a já, ač nerad, toto shromáždění opustím a přísahám, že kvůli tomu nebudu cítit zášť vůči nikomu z přítomných."

A nejspíš se spolehne na barona Viztriu, že podá hlášení o každém slově jemu nebo aspoň Guyi z Bas-Tyry.

U stolu nastalo ticho. Poté, co se Steven Argent porozhlédl po ostatních, přikývl. "Tvá přítomnost zde je vítána, barone Langahane."

Langahan se uklonil, elegantněji, než by Pirojil u takového zavalitého muže předpokládal, a posadil se.

Viztria se zvedl. "Nejsem člověk, kterému by se nedostávalo slov," zafuněl, "Jako je můj přítel baron Langahan, ale pokusím se udělat výjimku. Plně potvrzuji, že jsem oddán říši jako celku a tím i Království, a ne nějaké blátivé díře -" Zarazil se a předvedl bolestný úsměv, když pokračoval. "Nějaké důležité baronii, která je sama částí stejně důležitého vévodství. Pokud má někdo námitky proti mé přítomnosti zde, nechť on - nebo ona, má pani - promluví hned a já se stáhnu do svých komnat a dám se do vyřizování korespondence."

Stejně tak dobře mohl říci, že kdyby jej vyloučili, posel by už uháněl ke Guyovi du Bas-Tyry, Steven Argent však lehce přikývl, jako by bral jeho slova smrtelně vážně.

Prohlášení, odpovídající nesmělému spojenectví, když už ne úplné oddanosti, bylo ostatními přijato s tichým souhlasem.

Pirojil to považoval za dobré znamení. Odcizení, když už ne otevřené nepřátelství mezi Východem a Západem, zde představované barony z La Mutu najedno straně a těmito dvěma barony ode dvora na straně druhé, se nezlepší, ale prozatím bude ignorováno, alespoň na veřejnosti.

Steven Argent se posadil. "Velmi dobře. Máme toho hodně co probírat, počínaje výběrem daní a jejich rozdělením, po znovuvybudování toho, co bylo ve válce zanedbáno, a navíc je tu žádost od hraběte, že máme přijít s doporučením ohledně všech záležitostí hrabství, kromě vedení války, což je věc schůze nejvyššího velení, které je nyní shromážděno v Yabonu." Lehce se usmál. "Jsem si jistý, že hraběti a vévodům by se naše rady v těchto věcech líbily, ale dle mého názoru nemá význam, aby tato vznešená společnost ztrácela čas a namáhala se s něčím, o čem právě rozhodují jiní s většími znalostmi a zodpovědností."

"A vůbec nevdá," dodal baron Viztria se svým obvyklým úšklebkem pod tenkým knírem, "že dávat dobrou radu, která přichází příliš pozdě, než aby byla brána v úvahu, má význam jako platit poplatky za připuštění valachovi, že?" Mistr šermíř se široce, zato však chladně usmál. "Správně," přitakal a uklonil se. "Za normálních okolností by sněmu předsedal hrabě. Za jeho nepřítomnosti zvyk velí, že bude určen starší baron, který jej zastoupí - nejlepší volbou by byl baron Mondegreen, jelikož diskuse zde se bude zajisté týkat záležitostí, které jsou mu blízké jako dědičnému kvestorovi hrabství."

Až doteď jej Pirojil dokázal sledovat. Mondegreen byl už dlouhou dobu příliš slabý na časté výlety do La Mutu, zvláště během války, a z toho důvodu otec hraběte ustanovil Morraye válečným kvestorem a hrabě Vandros ho v této funkci potvrdil. Pirojil z toho pochopil, že na Morraye prakticky přešly i všechny Mondegreenovy obecné povinnosti pokladníka v rozsahu celého hrabství. Ale jestli měly být hlavním tématem dne dobré vztahy, což opravdu byly, nahradit Mondegreena ve funkci předsedy sněmu Morrayem zaručovalo potíže a potíží bylo už tak dost. Hradní kasárna byla přeplněná vojáky, kterým chyběli buď Tsurané k zabíjení, nebo svoboda pohybu. I za nejlepších okolností se vojáci navzájem dokázali vystát jen stěží, a když navíc kvůli bouři nemohli několik dní ven, okolnosti rozhodně nebyly nejlepší.

Takže se Pirojil jen opřel o zed' a čekal, až Steven Argent ohlásí, že bude pokračovat v předsedání sněmu baronů.

"Nehodlám předsedat tomuto sněmu," řekl mistr šermíř.

Cože?

"Neuniklo mé pozornosti, že někteří lidé mě ze zvyku označují jako "mistra šermíře z Východu" nebo "bývalého kapitána z Rillanonu", navzdory tomu, že jsem poslední desítku let strávil ve službách hraběte z La Mutu.

Kromě toho jsem voják a mistr šermíř a to je vše, čím chci být. Je potřeba, aby zde přijatá doporučení byla ustanovena sněmem, a ne aby byla ovlivněna někým, jako jsem já."

Morray měl celou dobu co dělat, aby zůstal klidně sedět, jen se usmíval a vypínal hrud'. Verheyen nebyl jediný baron, který se na něj mračil.

"Proto jsem," pokračoval mistr šermíř a povstal, "požádal lady Mondegreenovou, aby usedla v čele, já se omluvím a zanechám vás, pánové a dámo, vašemu rozvažování, pokud ovšem neuslyším námitky." Zvedl rázně ruku, "Dovolte mi však nejprve říci, že jakoukoliv námitku proti mému výběru lady Mondegreenové budu brát jako urážku nejenom Mondegreenova rodu, ale i jako urážku své cti, a že šlechtic z Rillanonu ví velice dobře, jak si s takovou urážkou poradit, stejně jako mistr šermíř z La Mutu," dodal s určitou výhrůzkou v hlase.

První zareagoval Verheyen. Přikývl a usmál se. "Myslím, že lady Mondegreenova je dobrá volba, a neumím si představit nikoho lepšího, zato mnoho horších, včetně sebe. Ty snad nesouhlasíš, barone Morrayi?"

Morray byl v pasti, a to pěkně. Jediné, co mohl dělat, bylo souhlasit. "Samozřejmě, jsem šťastný, že naše rozpravy povede lady, jejíž moudrost je snad ještě větší než je její krása."

"Slyšte, slyšte," vykřikli někteří z baronů a Steven Argent odkráčel z místnosti, přičemž pokynul Pirojilovi, aby jej následoval.

Kapitola sedmá

POVÝŠENÍ

Mistr šermíř otevřel dveře.

Pirojil usoudil, že Argent nad něčím přemýšlí, jelikož dle protokolu nevyčkal a nenechal Pirojila, aby dveře otevřel on. Steven Argent si cestou ze zasedání sněmu do svých komnat zřejmě hodlal nechat své myšlenky pro sebe. Přece jen se však zmínil, že těsně před zahájením sněmu poslal pro Durina a Kethola, aby na ně počkali.

Podle poslových pokynů už Durine s Ketholem čekali v Hnízdě, když Pirojil a mistr šermíř vešli dovnitř. Ti působili jako dvojice starých přátel, pokud se člověk nepodíval zblízka do Pirojilova zamračeného obličeje.

Kethol, který předtím popoháněl Durina do Hnízda, usedl do křesla vedle krbu a právě se plně soustředil na ohnivého dráčka, kterého jílcem nože škrábal nad očima. Nevypadalo to příliš něžně, aspoň Durinovi to tak připadalo, Fantus však prohýbal hřbet a protahoval se jako nějaká ještěří kočka. Křídla měl roztažená buď jako výraz blaha, nebo prostě proto, aby vstřebal teplo z ohně.

Mohutný Durine ztěžka dosedl na dřevěnou lavici u ohně a sledoval Kethola, jak si hraje s dráčkem, jako by si nebyl jistý, co si o tom má myslet.

"Myslím, že mě má rád," prohlásil Kethol.

"Ach."

Jakmile Pirojil a mistr šermíř vešli, Steven Argent jim pokynul, aby se posadili, a Pirojilovi ukázal na židli, než se sám usadil naproti Ketholovi. Pak si natáhl dlouhé nohy a založil si ruce za hlavu. Vypadal nesnesitelně spokojený sám se sebou. "No, šlo to lépe, než jsem očekával, co?"

Co?

Pirojil se obrátil k Durinovi. "Mistr šermíř uvedl lady Mondegreenovou do čela sněmu baronů." Durine přikývl.

"Vsadím se, že pro některé to bylo dost velké překvapení."

Mistr šermíř se zašklebil. "To tedy bylo." Pokrčil rameny a zatvářil se naprosto nevinně. "A abych řekl pravdu, myslím, že je to obranný manévr, a jsem připraven se za to zodpovídat hraběti Vandrosovi - koneckonců to byl baron Mondegreen, kdo poslal svoji paní, aby jej zastupovala, a Mondegreen byl přece jasným kandidátem." Zvázněl. "Jak to půjde dál, nedovedu říci - mají hodně práce a hrabě bude muset posoudit, jak dobře si stanovili priority a rozpočet." Potřásl hlavou. "Mým životem jsou zbraně a bojová umění, potloukám se však dost dlouho kolem, abych věděl, že můžeme s příchodem jara vyprázdnit hraběcí pokladnici a půjčit baronům na opravy a stejně neopravíme všechny škody způsobené válkou." Potlačil zívnutí. "Nepochybuji o tom, že možnost rychlého výdělku a víc práce, než kolik bude rukou, přivede na sever z provincie Kronдор záplavu malířů, tesařů a kameníků."

Pirojil se téměř usmál. Pouze člověk z Východu by nazval knížectví "provincií Kronдор". I po dvanácti letech byl mistr šermíř stále tím "bývalým kapitánem z Rillanonu". Měl pravdu, když sám odešel z čela sněmu.

Argent unaveně svěsil hlavu, jako by jej otázky financí a vlády unavovaly daleko více než nějaký boj. "Je jisté, že to vyžene nahoru všechny ceny, a to od kuřat na trhu až po látky ve skladu." Odzátkoval láhev na stole a nalil si sklenici vína. "To však naštěstí není můj problém a já se můžu vrátit k záležitostem, pro které mám větší cit." Argent si usrkl vína. "Proto jsem taky poslal pro vás." Podíval se tázavě na Kethola. "Vyprávěl jsi svým společníkům o té nepatřičnosti v kasárnách - o tom boji mezi Morrayovými a Verheyenovými muži, do kterého jsme ty a já vstoupili?"

"Vlastně ne," zavrtěl Kethol hlavou. "Připomínalo to víc rvačku než boj a nestálo to ani za zmínku."

Argent zafuněl.

Kethol pokrčil rameny. "Nebyli žádní mrtví, jen pár zlomených kostí a ani žádné bodné zranění -"

"Máme tu v La Mutu chycené jako v pasti stovky vojáků od dvacítky soupeřivých baronů, všichni jsou unavení válkou, podráždění, zrudnutí a hledají něco, čím by se zabavili, a ty si myslíš, že boj nestál za zmínku?"

Dvacítka soupeřivých baronů byla lehce přehnaná, ale podstata problému je, jak naznačil i mistr šermíř, zřejmě horší, pomyslel si Kethol.

Naštěstí pro osobní strážce baronů byla větší část oddílů ubytována odděleně po okolních městech a vesnicích a jakékoli problémy, které mohly vyvstat mezi muži barona Folsona a, řekněme, muži barona Benteena, byly čistě akademické. Bouře družiny izolovala.

Ve městě však bylo více než dost Verheyenových a Morrayových mužů, kteří vyvolávali potíže - a nebyl to jediný příklad.

Mistr šermíř potřásl hlavou. "Kapitáni mi říkali, že už taky museli přerušit několik jiných rvaček -"

To se dalo čekat. Byl to také jeden z důvodů, proč byl Durine rád, že je jejich povinnosti drží na hradě a že se nemusí mačkat v kasárnách se zbytkem vojska. V malicherných hádkách bylo obtížné zůstat neutrální. Lidé s nelibostí přijímali člověka, který se odmítal přidat na některou stranu - nebo spíše nesnášeli člověka, který se nepřidal na jejich stranu.

"- a kapitán Kelly s několika seržanty museli odnést jednoho vojáka k otci Rileymu - voják měl ránu nožem v boku. Byl to neobvyklý druh zranění nožem, které zjevně nikdo, pokud se dá věřit vojákům v kasárnách, ani nezpůsobil, ani neviděl, jak k němu došlo."

"O tom jsem neslyšel," řekl Pirojil. Durine taky zavrtěl hlavou.

"Uslyšíš, tak či tak," řekl Argent. "A pokud ano, tak doufám, že se jistě zmíníš, že dotyčný voják - jeden z Verheyenových - byl zraněn jen velmi lehce. Plně se uzdraví a bude se moci pochlubit akorát jízvou, vzpomínkami a několika dny strávenými v posteli."

Všichni tři přitakali.

"Mezitím jsem nařídil kapitánům, aby vyslali své muže, kteří nejsou ve službě, ven z kasáren do města, aby si aspoň protáhli nohy. Dá se to řešit takto, nebo můžeme určit kapitány, aby hlídali v každé místnosti v kasárnách, a doufat, že všechno bude klapat, a já jsem -" zarazil se, pak pokrčil rameny a pokračoval "- a i když já můžu svým kapitánům důvěřovat, nejsem si jistý, jestli někteří z důstojníků ve službách baronů nepředstavují stejný problém jako jejich podřízení. Tyto baronské sváry často trvají celé generace a týkají se všech, až k odvedeným vojákům, jejichž dědečka urazil dědeček nějakého jiného obyčejného vojína."

Steven Argent se všem zadíval do očí, jako by je vyzýval k souhlasu či k odmítnutí, a Durine se ani nemusel podívat na své společníky, aby věděl, že se tváří pořád naprosto bezvýrazně a nezúčastněně stejně jako on sám.

Steven Argent pokračoval: "Nastanou však potíže, tím jsem si jistý, a vedle městské hlídky chci někoho, kdo by se pro mě kolem trochu porozhlédl. Velitel pevnosti mi mnohem raději sdělí, že je všechno v pořádku, než něco jiného - nehledě na to, že není vybaven k tomu, aby se svou malou skupinou mužů zvládl vycvičené vojáky - a i když jsem poslal svůj oddíl na pomoc městské hlídce a v kapitána Stirlinga mám stejnou důvěru jako v Torna Garnetta, kdyby došlo k otevřenému boji, moje muže by jedna nebo druhá strana stejně vyřídila bez větší námahy. Většina mých oddílů je nahoře v Yabonu s hrabětem nebo ještě venku v zákopech." Zatvářil se, jako by si přál, aby tito muži byli zpátky ve městě, a to nejen proto, aby udrželi věci v klidu. Přejel pohledem z Durina na Kethola a pak na Pirojila, než řekl: "Rád bych měl dnes venku ve městě další tři páry očí a uší. A nejenom oči a uši - i ústa."

Durine pomalu a lítostivě přikývl. "A kvůli tomu jsme zde, můj pane?"

"Dost těch nesmyslů s "můj pane", prosím - a ano, kvůli tomu jste tady." Potřásl hlavou. "Raději bych tu měl Torna Garnetta a některé z jeho nejvyšších seržantů, ti se však vyznají v blízkém okolí nejlépe a já je potřebuji na hlídce. Mohl jsem vyslat oddíl Verheyenových vojáků, což by je aspoň drželo dál od těch Morrayových, ale ti by se možná vydali příliš daleko, jen aby dokázali, že jsou stejní nebo dokonce lepší než kdokoliv jiný, a ztratili by se." Zkrivil rty. "Možná budu do smrti litovat, že jsem je nevyslal." Povzděchl si. "Bylo by krásné mít za průvodce zálesáky, ale ti si, zřejmě oprávněně, myslí, že se lépe uplatní jako zvědové v divočině." Zamračil se. "Ne že by vůbec přijímali moje rozkazy - to by bylo příliš snadné, že?"

"Takže mám pro hlídku k dispozici všechny řadové vojáky, kteří zůstali ve městě, a to znamená, že potřebuji vás tři."

Zvedl se ze židle a prohledával svůj stůl. "Vytáhněte ze zásobovacího důstojníka nějaké tabardy lamutských řadových oddílů a noste je pod svými plášti. Když se dostanete do potíží, které bude třeba řešit, ukažte tabard a bude to - bude-li se schylovat k boji, bude to považováno za vzpouru proti vládě hraběte. Ale hlavně vás chci mít večer zpátky u stolu a budete schopni podat mi čerstvé zprávy ohledně toho, jak se věci vyvíjejí, jasné?"

"Jasně, pane," přisvědčil Pirojil.

"Každý sám, tak to bude." Zamračil se mistr meče. "Vy tři se rádi držíte pohromadě, a i když je to dobré v bitvě, není to to, co mám na mysli teď. Rozdělte se, mějte oči otevřené, snažte se udržet klid a podat hlášení. Jasné?"

"Rozumím, pane," řekl Pirojil. "A co se týká otevřených očí, nevidím v tom problém. Ohledně zamezení potíží si nejsem jistý, jestli to půjde, můj pa - ehm, mistře šermíři." Zavrtěl hlavou. "Bez ohledu na to, jaký tabard se nám poštěstí nosit, nemyslím, že nějaká banda baronových vojáků bude brát ohledy na rozkazy od někoho z nás, ne pokud..."

"Pokud to nebudou vojáci ale přinejmenším seržanti. A i to je přinejlepším nejisté, když to nebudou jejich vlastní seržanti," ukončil mistr šermíř a přikývl, jako by byl sám se sebou spokojen. Potom sáhl do zásuvky stolu a vytáhl balíček důstojnických frček. "Proto jste od teď povýšeni na kapitány, a to všichni tři. Už jsem o tom informoval ostatní kapitány a městskou hlídku - vytáhněte ze zásobovacího důstojníka taky nějaké píšťalky a nebojte se jimi přivolat hlídku. Nebuďte teď přespříliš horliví. Vráťte se ke své práci, jakmile bude po sněmu, cesty budou volné a budeme na ně moci z města vyslat pár oddílů a držet je tam." Podíval se na ně zpřímá. "Pokud ne dřív."

Pirojil zvedl obočí. "Opět to nemyslím jako urážku, pane, ale je to výhrůžka, nebo příslib?"

Steven Argent se nenuceně zasmál. "Je to něco z obojího."

Pirojil pohlédl na Durina a pak na Kethola. "Jakmile budou cesty volné, budeme v každém případě na cestě k jihu s čerstvým žoldem v měšcích."

"Ano, ano, ano - takže na co čekáte?"

Pirojil si odkašlal. "Jsem si jistý, že povýšení na kapitány znamená plný kapitánský plat - a -"

"Ano, ano, dostanete kapitánský plat, dám vědět pokladníkovi. Je to všechno, nebo máte ještě něco, s čím mě hodláte obtěžovat?"

Všichni tři vstali, Pirojil se však zastavil u dveří a otočil se.

"No?" vzhlédl k němu mistr šermíř podrážděně zrak. "Co ještě?"

"No, je tady ta záležitost s baronem Morrayem."

"Vy tři jste se při tom úkolu flákali už dost dlouho." Mistr šermíř zafuněl. "Nemyslím, že se něco stane, když bude sedět u sněmovního stolu, ne dokud budou všichni zavřeni ve tvrzí - ale budu na to myslet. Dnes mi můžete starosti ohledně barona přenechat. Vy se jen vydejte ven do města a dělejte, co můžete, abyste udrželi klid."

Durine řekl. "Uděláme, co budeme moci."

Mistr šermíř přikývl. "To děláme všichni, ne?"

"Ano, pane," řekl Durine.

Připadalo mu to jako vhodná odpověď.

Durine krácel po úzké, vyšlapané pěšince uprostřed ulice směrem ke kovárně. Kdysi slyšel, že ulice se úředně jmenuje Ulice pojmenovaná na počest krále Rodrica, ale každý ji vždy označoval za Psí ulici. Netušil, jestli to je proto, že se tak ulice dřív jmenovala, nebo jestli to mělo vyjadřovat nepřátelství mezi Východem a Západem.

La Mut se probíral ze zimního spánku způsobeného bouří, vlastně spíš vyhrabával.

I když bylo vidět jen několik hlubokých otisků koňských kopyt - no, spíš to byly otisky celých nohou než jen kopyt - stopy bot křížovaly úzkou ulici ve velkém počtu, jako by to byl otisk obrovské sítě, kterou tu v noci upletl nějaký obrovský neviditelný pavouk, a která s ránem zmizela.

Durine zavětral. Možná bylo maličko tepleji, i když ne dost teplo, aby se přestal třást zimou nebo aby roztál sníh. Zima byla zřejmě méně lezává díky nehybnému vzduchu. Nic menšího než zázrak, který by přivolal horké letní větry, vanoucí přes poušť Jal-Pur, by nedokázalo rozpustit sníh dost rychle, aby se město La Mut vysvobodilo z ledového sevření a věci se přestaly hroutit.

Zázrak by se hodil.

Kde byla bohyně Killian, když ji člověk potřeboval? Zřejmě natažená na osušce na teplém písku na nějaké pláži u Durbinu, kde ucucává studený koktejl z vysoké sklenice a z dálky se baví tím, co udělala s La Mutem. Tith-Onaka je pravděpodobně na osušce hned vedle ní a Durine se neodvažoval hádat, jestli se směje s ní, nebo jestli se na ni mračí. Bůh vojáků byl dost zlomyslný.

Shluk lidí na ulici před kovárnou přinutil Durina přidat do kroku. Téměř půl tuctu různých tabardů - včetně, jak si povšiml s úlevou, šedých tabardů lamutských vojáků - se střídavě objevovalo v mezerách mezi plášti vojáků nakupených kolem otevřených dveří. Vypadalo to na menší tlačenicí a strkání, zatím však nic násilného.

Snahu vojáků dostat se dovnitř dovedl Durine pochopit. Pokud jste prostě museli být venku ve městě v takovém chladném počasí a snažili jste se vyhnout krčmě, kde byste se museli tlačit s davem vojáků, kteří už mají hodně upito, jedním ze zaručeně teplých míst, kam jste se mohli uchýlit, byla kovárna. Voják si vždycky dovedl vymyslet nějaký důvod proč navštívit kováře; opravit opasek, nabrousit dýku, nově oplést jilec meče. Hodilo se vše, co udrželo člověka v teple u kovářského ohně na půlhodinku i déle.

Boj uvnitř kovárny by však byl asi horší než v danglingsko-keshanské hospodě vedle. Majitelé hospody byli na takové bitky zvyklí a navíc v krčmě nemohli rváči získat těžké kovové předměty, které se daly snadno použít jako improvizované palice. Kováři od svých zákazníků čekali něco jiného a upřednostňovali něco jiného.

Durine si rozhalil plášť, aby bylo vidět jeho fičky, a jemně si probojovával cestu davem vojáků a dveřmi dovnitř. Zatraceně. Karris, kapitán s jezatým knírem, který sloužil u barona Benteena, stál proti kapitánu Kellymu z Folsonova oddílu. Za pracovním stolem, jenž v kovárně sloužil zároveň jako prodejní pult, stál kovář. Pozorně vše sledoval, paže s vypracovanými svaly ohnuté, a čekal, jak se věci vyvinou. Vlasy a volnou halenu měl nasáklé potem a na velké kovadlině měl odložené kladivo. Oba pomocníci pokračovali v práci s kovářskými měchy a s každým pohybem měchů vylétávaly z výhně jiskry na zpola udusanou podlahu dílny. Pomocníci přestávali jen na chvíli, aby do kamenné formy napůl zanořené v uhlí přidali další kus syrového železa. Práce musí pokračovat - ať hodlal kovář ve formě, čekající hned vedle výhně, odlit cokoliv - zatímco se kapitáni hádali. Durine zkušeným zrakem odhadl, že kovář zvedne kladivo a vrátí se k práci, jakmile bude kov připravený. Možná kladivo použije na toho z kapitánů, který se mu připleče ke kovadlině, ale jinak do hádky zasahovat nebude. Na rozdíl od průměrné hospody či obchodu s keramikou a porcelánem nebylo v kovárně co rozbít. A navíc v tuto chvíli spolu oba kapitáni začali normálně hovořit.

Předchozího večera Durinovi neuniklo, že se tito dva kapitáni zrovna nemilují. Durine však netušil, jestli jde o osobní problém nebo o projev soupeření mezi barony, v jejichž službách byli.

Mohlo to být samozřejmě obojí.

"Prosím," říkal zrovna Kelly s nepřírozeným úsměvem, který málo používané lícní svaly hnal na hranici křeče, "rozhodně mě potěší, když moje objednávka bude vyřízena až po té tvé, můj dobrý příteli, kapitáne Karris." Hlas měl dost silný, ale ještě úplně nekřičel.

"Jen pokud na tom trváš, kapitáne Kelly," odpověděl Kams, s každým slovem jeho hlas sílil, "i když doufám, že ne."

Pohládl si knír. "Potřebuji jen překovat zlomený třmen, a třebaže ho potřebuji do příští hlídky - a sedlák bude potřebovat asi hodinu, aby ho připevnil zpátky na místo - moje hlídka bude muset stejně počkat, dokud nebudou cesty volné, takže si myslím, že pohrabáč pro krb v kasárnách číslo jedna má v tuto chvíli přednost před mým třmenem."

Zmíněný téměř dvojitě ohnutý pohrabáč ležel na pultě vedle zlomeného mosazného třmene, Durina však víc zajímalo, jak jednotliví vojáci v kovárně na spor obou kapitánů reagují, i když na rozmluvě bylo něco více než divného.

Za prvé, diskuse se odehrávala v kovárně dole ve městě a ne v kovárně na hradním nádvoří, kde byly požadavky jak důstojníků, tak prostých vojáků obvykle vyřizovány. Možná byl hradní kovář příliš zaneprázdňen jinými věcmi, Durine si však nedokázal představit, jaké věci by to mohly být.

Za druhé, tato "hádky, která vypadala jako předehra" se konala před zraky davu vojáků. Durine by na prstech jedné ruky spočítal, kolikrát slyšel důstojníky, jak se vědomě pokoušejí dostat na veřejnost i nejmenší rozpory. Jeden důstojník by mohl vyzvat druhého k souboji za úsvitu a přizvat si k tomu jiného důstojníka jako sekundanta a svědka,

ale většina z nich by se raději nechala ušlapat nadrženým dobyt看em, než by porušila disciplínu před zraky svých mužů. Kelly si všiml Durina a rychle a chladně mu pokynul hlavou, než se s trpitelným úsměvem obrátil zpět ke Karrisovi. "Můj příteli, pokud ti nedám přednost, nejsem si jistý, jestli dokážu sám sobě odpustit." Karris pokrčil velmi dramaticky rameny. "Ne, prosím. Až po tobě, můj drahý Bene." Kelly zvedl ukazováček. "Víš, půjdu-li první, někteří si budou možná myslet, že ty jsi chtěl jít druhý prostě proto, že ti činí potěšení pobývat v příjemně teplé kovárně." Kams na to kývl. "Ano, někteří lidé možná budou tak hloupi, aby si to mysleli." Něco ho napadlo. "Možná," dodal, "bychom měli my dva udělat to, že se odebereme K pověšenému Keshanovi a pohovoříme o starých dobrých časech nad jedním nebo dvěma džbánky dobrého trpasličího piva, než budou obě naše objednávky vyřízeny." Otočil se k jednomu z přihlížejících vojáků. "Silbacku, zůstaň zde, prosím, spolu s..." "Haas," řekl Kelly a ukázal na jednoho z Folsonových vojáků. "Haas tu počká s tebou." "... zůstaň zde s vojínem Haasem, než budou třmeny a pohrabáč opraveny, a potom nás přijdete vyzvednout ke Keshanovi." "Pane." Silback se postavil do pozoru s dokonale neutrálním výrazem ve tváři. Kelly se obrátil na Durina. "Ach. Kapitán Durine. Gratuluji k tvému opravdu zaslouženému povýšení," řekl. Karris se s kývnutím připojil. Najednou byli velcí kamarádi. "Ano, ano, skutečně gratulujeme. Nechtěl by ses k nám přidat?" Durine přikývl a dav vojáků se rozestoupil, když všichni tři procházeli ven do zimy. "Nuže," zabručel Kelly ke Karrisovi se žoviálním úsměvem zamrzlým na tváři, "myslím, že cíle bylo dosaženo, ty proradný synu neznámého otce." Kams přisvědčil a poklepal - jen trochu silněji, než by bylo přátelské - Kellymu na rameno. "Můžu v to jenom doufat," odpovéděl mírně, "ty slizoune. Ukončeme tuhle šarádu; já vím, že se jen třeseš, abys spustil kalhoty a nastavil zadek každému, kdo vkládá slovo "pane" před své jméno." Stále s úsměvem poklepal druhou rukou na rameno Durinovi. "A co myslíš ty, ty smradlavá hromado hnoje?" Durine se přinutil k úsměvu. "Já myslím, že to všichni pochopili," řekl. "Další věc je, jak dlouho jim to vydrží." Oba kapitáni přikývli jako jeden muž a Ben Kelly si vzápětí povzdychl. "Děláme, co můžeme, ne?" Všichni tři mířili ulicí pryč od všech vojáků, kteří by je mohli zaslechnout. Kelly pokračoval: "Jestli jeho baron skončí jako hrabě, poohlédnu se po službě v nějakém jiném hrabství nebo se dám k žoldnérům, všechno, jenom ne sloužit jediný den pod tímhle parchantem, když by se stal mistrem šermířem -" "Nápodobně," řekl Kelly. "A nejen proto, že levé křídlo vojska se v bitvě u lesa zhroutilo, protože ty jsi trval na tom, že budeš držet oddíl v záloze." Stále mluvil klidně, ale vespod doutnal žár. "Ale teď, rozkaz je rozkaz a my máme příliš mnoho mužů se spoustou důvodů se vzájemně nenávidět, takže uděláme, co můžeme, abychom je udrželi od sebe. I kdybych se kvůli tomu měl v krčmě otočit ke Kellymu zády, třebaže vím, že mi pak plivne do piva." Kelly přikývl. "Jenom když nebudu mít dost času, abych si stihl rozepnout kalhoty," opáčil s neveselým úsměvem. Předešel ostatní a po zasněžených schodech vyšel ke dveřím do hospody, přičemž se málem praštil hlavou o vývěsní štít s namalovaným obrázkem Keshana houpajícího se na šibenici. "Až po tobě, můj milý kapitáne Karris." "Ne, až po tobě, můj příteli, kapitáne Kelly." Durine jednoduše prošel dveřmi a nechal ty dva, aby si vyjasnili, kdo ho bude následovat. Právě teď šlo všechno hladce a vydrží to dost dlouho, aby si kapitáni stihli dát džbánek piva a počkat na kovářské opravy. Někteřým vojákům však bude jistě připadat ještě podivnější než jemu, že se pohrabáč mohl skoro dvakrát ohnout nebo že se mosazný třmen zlomil zrovna ve chvíli, kdy se jeho vlastník ani nepřiblížil ke svému koni. Durine mohl aspoň doufat, že prozatím si z té malé šarády vezmou příklad a budou se chovat jako jejich kapitáni. A potom? Durine zavrtěl hlavou. Kapitáni nemohou být pořád všude, i když se ostatní budou chovat stejně rozumně jako tito dva. Je to jen otázka času, usoudil Durine.

Kapitola osmá

KONFLIKT

V hospodě to bylo cítit.

Pirojil nedokázal přesně říci jak. Z obecného hlediska to však určitě nebylo cítit špatně; spíše naopak: jehněčí kýta, která se zároveň rozmrazovala i opékala na rožni v krbu, naplňovala hospodu lákavou vůni, až se sliny sbíhaly. Vůně se

zvýrazňovala pokaždé, když podsaditá žena u ohně otočila rožněm a vzápětí polila vršek masa několika lžicemi směsi vlna s kořením a česnekem z dřevěné nádoby, jež stála na stole hned vedle ní.

Občas se nervózně ohlédla na skupinku vojáků, ale jinak při zběžném pohledu vypadalo vše mírumilovně. Stejně to však bylo cítit.

Skupina Morrayových vojáků shromážděná kolem tří stolů na jednom konci hospody U vyraženého zubu s přehledem ignorovala Verheyenovy vojáky na opačném konci a dokonce se ani nepodívala a tiše nekomentovala, když se Verheyenovi vojáci přesunuli blíže k teplu krbu.

Půl tuctu žoldněrů pochopilo rozkaz "běžte rovnou do města" jako "běžte do nejbližší hospody, kde je jídlo a pití", takže Milo s odulými tvářemi a praštěný trpaslík Mackin trávili v hospodě už několik hodin, což se dalo usoudit z hromady obraných kuřecích kosti na stole před nimi a potížemi, které měl Mackin při zaostřování.

Pirojil si vybral prázdný stůl v okázale neobsazeném středu místnosti. Když ho Milo pozdravil kývnutím, Pirojil jej vybidl, aby si i s Mackinem přisedl. Nerovný pár vstal a zavravoral, Mackin přitom rozlil víc piva na podlahu, než kolik ho zůstalo v obrovském džbánu vyrobeném na Východě, který svíral v mohutné pěsti.

"Nazdar, Pirojile," řekl Milo. "Přidáš se k nám prostým vojákům na jedno pivo?"

"Jasně." Mackin se zasmál a spíš se na židli sesul, než dosedl. "Nemám pocit, že by vás tři bylo teď moc vidět, když jste dostali tak prvotřídní ubytování." Mackin chtivě roztáhl svá nemožně velká ústa. "Vypadá to, že trávíš stejně tak čas s lady Mondegreenovou jako s baronem, co?"

Nu, nebyla to pravda, ale proč by to mělo vadit Mackinovi, o tom se Pirojil nechtěl dovědět víc, než musel, i když Mackinův častý dozor nad lidskými prostitutkami v patře byl předmětem některých škaredých žertů mezi ostatními žoldněři v kasárnách - pokud ovšem trpaslík nebyl v doslechu. Většinu času jste se mohli spolehnout, že se žoldněři nezamíchají do boje, pokud za to nedostanou zapláceno, ale byly tu vždy výjimky, přičemž jednou z nich byl určitě Mackin: všichni věděli, že se cítí velice dotčený, když se jeho neobvyklé preference stanou předmětem žertů. Byl to zřejmě jediný trpaslík mezi Dorginem a Kamennou horou, který dával přednost životu žoldněře před svými vlastními druhy, a byl asi taky jediným trpaslíkem v celé Midkemii, který považoval lidské ženy za přitažlivější na pohled a ještě více v posteli. Pirojil si znovu uvědomil, že jej nenazývají "Síleným" Mackinem pro nic za nic.

"Ano, chvíli jsem se kolem ní motal, i když to byla jen věc rozkazu a povinnosti."

"Přesto stojí za pohled."

Pirojil pokrčil rameny, ačkoliv si na okamžik zkusil představit, jaké by to bylo být trpaslíkem. A ještě na kratší okamžik se pokusil představit sám sebe s trpasličí ženou. Jakmile se mu však začal zvedat žaludek, představy zahnal. Jako většina mužů dával přednost ženám vlastního druhu. Začal se právě podívat, jestli se té představy ještě někdy zbaví, když ze zadní místnosti vystrčil lysou hlavu hospodský. Pirojil mu dal očima znamení, že chce pivo. Jestli to bude ta příšerná místní brečka nebo mnohem lepší trpasličí pivo, tím se nechá překvapit.

Mackin řekl: "Tvé nové povinnosti tě určitě zaměstnávají. Neviděl jsem tě, cos dostal vyšší hodnost."

"Měl jsem dost práce, to je fakt," odpověděl Pirojil.

Chvilí o tom přemýšlel a rozhodl se nejít do detailů. Nic jim do toho nebylo a stejně by to znělo jako chvástání, nehledě na skutečnost, že jeho vlastním přáním právě teď bylo, aby sníl venku roztál a aby se oni tři konečně dostali ven z města.

"Zdá se, že je tu klid," pronesl Pirojil.

Milo se nad pivem usmál. "Až příliš velký klid." Vystrčil bradu směrem ke schodišti k pokojíkům v horním patře.

"Neslyším žádné vrzání podlahy a neviděl jsem, že by někdo šel nahoru vypustit trochu přebytečné páry. Prostě jen popíjejí," pokračoval, pohodlně se opřel a ztišil hlas, "a nejsem tak opilý, abych si nevšiml, že pár Verheyenových mužů stále sleduje dveře."

"Jako by snad někoho čekali?" přidal se trpaslík.

Ta možnost Pirojila nenapadla a přitom měla. Skutečnost, že na takové věci není zvyklý, byla sice vysvětlením, ne však omluvou, a Steven Argent byl typem člověka, kterého víc zajímaly výsledky než vysvětlování či omluvy. Pirojil se s tázavě zvednutým obočím podíval na trpaslíka.

"Jasně." Mackin se zašklebil a odhalil přitom chybějící zub.

"Máš pravdu!"

Pirojil byl rád, že trpaslík porozuměl významu zvednutého obočí, takže mu to teď snad vysvětlí. Byly doby, kdy Mackin považoval poškrábání se na zadku za signál nebo kýchnutí za zprávu, tak jako byly doby, kdy začínal mluvit sám se sebou.

Trpaslík řekl s úsměvem: "Patrně čekají na ostatní, až jich bude dost, aby mohli rozjet zábavu s malou výhodou - řekněme tak dva či tři na jednoho." Dopil džbán, postavil jej na stůl a hlasitě si zavolal o další. S ďábelským úsměvem zašeptal: "Bude to pěkné představení." Pak mu úsměv z tváře zmizel, když ukázal na několik dalších žoldněrů ve vzdáleném konci místnosti. "Přinejmenším to bude pěkná podívaná od tamhletoho stolu, kde sedí Filt a jeho kumpáni, jsou totiž dost blízko k zadním dveřím, aby se dostali ven, kdyby to začalo být zajímavější, lepší než přímo odsud ze středu, kde nás pravděpodobně zašlapou do země."

Milo souhlasně přikývl. "Je čas najít si stůl, pod který zapadneme."

Za normálních okolností by s ním Pirojil souhlasil, ale teď byl důstojníkem u dvora hraběte a okolnosti byly všechno možné, jen ne normální. Musel přijít na to, jak zabránit rvačce dřív, než vypukne. Nejlepší by bylo donutit jednu ze stran odejít, aby si našla nějaké jiné místo, kde se dá pít. Dole ve městě přece bylo nejméně devět dalších hospod...

Pirojila začala bolet hlava. Při přemýšlení o čemkoliv jiném než o sobě a jeho dvou společnicích se mu námahou roztácel mozek do plných obrátek. Ano, bylo tu devět dalších hospod a každá z nich byla určitě zaplněná až po střechu stejně trhlými vojáky od všech možných baronů. Pirojil nebyl takový idiot, aby si myslel, že zášť mezi Verheyenem a

Morrayem je jediná v širém okolí, i když detaily ohledně sporů mezi Folsonem a Benteem nebo Morrayem a Mondegreenem nebo mezi kterýmkoli v dalším párem baronů, jejichž jména si můžete dosadit, neznal. Na důvodech nezáleželo, jakmile se někdo rozhodl, že chce tasit meč a prolít krev, nějakou záminku si našel vždycky, a jediné, co Pirojil věděl, bylo, že se spory nemůže nic udělat, očekávalo se však od něj, že lidem ve vzájemném krveprolívání zabrání.

Než se věci uklidnily, všechny tyto rozepře odsouval do pozadí neodkladný boj s Tsurany a Brouky; kromě toho trávila většina oddílů skoro celý čas v poli daleko od sebe a nemačkaly se v jednom městě nebo dokonce ve stejných kasárenských budovách.

Najít nějaké řešení bylo na důstojnících, a pokud by důstojníci měli lepší představu, jak uvolnit napětí, než poslat záložní oddíly do města, patrně by to udělali, spíše než -

Ach. On byl teď důstojníkem, aspoň teoreticky, jeho plášť v tuto chvíli potvrzoval jeho novou hodnost.

Zatraceně.

Pirojil chvíli přemýšlel. "Zůstaňte tady."

"Ty teď dáváš rozkazy?" zeptal se Milo. "Jen to udělej, Milo, hádat se budeme později." Holohlavý muž zamrkal, pak přikývl a natáhl se po džbánku. "To určitě uděláme, Pirojile. To určitě uděláme."

Pirojil vstal a přešel ke stolu, kde seděli Morrayovi muži. Dva z nich kývli a jeden se zamračil.

"Nejsi jeden z těch žoldnéřů-vojnů, kteří by měli hlídat barona, aby ho ten pitomec Verheyen nezabil?" zeptal se jeden z mužů. Měl sudovitý hrudník a navzdory husté černé bradce málo vlasů, ačkoliv krk a předloktí mu pokrýval hustý porost. Seržantské prýmky na tabardu měl omšelé a vybledlé.

"Ano, jsem jedním z těch žoldnéřů," odpověděl Pirojil. Ukázal na židli s nevyslovenou otázkou a posadil se, když seržant kývl.

"Jmenuji se Pirojil."

"Gardell," představil se seržant. "Glennen, Damell, Roland, Garden a Spotteswold," vyjmenovával jednotlivé muže a postupně na ně ukazoval. "Ale ty jsi zcela nezodpověděl moji otázku, Pirojile - neměl bys hlídat záda našemu pánovi?"

Pirojil rozhodl rukama. "Nevím, co jste slyšeli, ale jestli je tu nějaký důvod, proč by se měl baron Verheyen pokoušet zabít vašeho barona, ke mně se tahle informace nedostala."

Gardell na to zachrochtal. "Pak jsi tedy moc dobře neposlouchal, že ne?"

Když chcete přesvědčit muže, kteří se nechtějí nechat přesvědčit, nedá se toho dělat moc, a Pirojil měl chuť to nechat být. Nicméně...

"Dnes ráno jsem byl na sněmu baronů a oba baroni - a všichni ostatní - dali najevo, že si myslí, že tu nyní máme jiné, naléhavější záležitosti než nějaké neshody -"

"Neshody, blbost." Roland odplivl na podlahu vedle sebe.

Byl to velký muž, možná o palec vyšší než Durine a stejně silný, hlas však měl překvapivě vysoký - tak vysoký, až Pirojila napadlo, jestli ho snad v nějaké bitvě nezranili na choulostivém místě. Taková otázka by se však pokládala velice těžko.

"Ano, neshody." Pirojil zvedl prst. "Neshody, které se neurovnají, jestliže, řekněme, se vaše banda vrhne na Verheyenovu, co sedí támhle. A v tuto chvíli vůbec nezáleží na tom, že podle mě čekají na příchod vlastních lidí, aby jich bylo víc."

Gardell lehce přikývl a vypadalo to, že se na židli uvolnil. "Nuže," řekl, "potom bychom tedy měli přejít k nim a... popovídat si s nimi, dokud je jich jen šest na pět, ne?" Začal odsunovat židli a nezastavil se, ani když Pirojil zvedl ruku. Ostatní se začali zvedat také, čehož si Verheyenovi chlapi na druhé straně místnosti nemohli nevšimnout. Však také Pirojil za sebou hned slyšel skřípění odsouvaných židlí.

"Sedni si," řekl Pirojil a rozhalil plášť, aby mu byly na pravém rameni vidět kapitánské frčky. "Hned."

Gardell si to delší dobu promýšlel - a to dost dlouhou dobu - pak se náhle posadil a viditelně sebou trhl, když z druhé strany místnosti vzápětí zazněl výbuch smíchu. "Kapitán, jo? Není možné, že by ty tvoje frčky byly padělek?"

Pirojil se přinutil k úsměvu. "Můžeš se na to zeptat mistra šermíře sám, jestli chceš," řekl.

Gardell zabručel. "Připomeň mi, že s tebou nikdy nemám hrát pakir... kapitáne. Neumím říct, jestli blafuješ nebo ne."

Zamyslel se nad tím a dodal: "Určitě dobře víš, že v Království je za to, když se někdo vydává za důstojníka, šibenice, takže říct mi to takhle do očí je očividně vyšší karta, než nechat si vynadat od mistra šermíře. Věřím tvému slovu.

Kapitáne."

Pirojil řekl: "Mám návrh: jakmile se dostaneš zpátky na hrad, budeš se možná chtít zeptat svého kapitána, co si myslí o rvačkách s Verheyenovými muži -"

"Můžu odpřísáhnout, že kapitán Martin má Verheyena a jeho bandu stejně málo rád jako kdokoli z nás," zavrčel Gardell. "Jediný důvod, proč minulou noc přerušil bitku v kasárnách číslo tři, byl ten, že nám ji chtěl schovat na jindy -jako třeba na teď."

Gardellova slova zněla přesvědčivě a Pirojil se nemohl honem rozhodnout, jestli je kapitán Martin naprostý hlupák, když zavrhl nápad bojovat v soukromí kasáren, nebo jestli je skutečný génius, když našel lék, který rychle ukončil bitku přinejmenším na jednu noc bez ohledu na to, co hrozilo v nejbližší budoucnosti.

Pirojil se obrátil na Rolanda.

"Tak tedy dobrá, udělám z návrhu rozkaz: zeptej se ho na jeho mínění o bitkách ve městě. A řekni tomu vašemu kapitánu Martinovi, že mistr šermíř se ho později odpoledne zeptá, jestli rozuměl, nebo nerozuměl tomu, že nebudou vůbec žádné pranice, a jaké povinnosti mají kapitáni oddaní hraběti z La Mutu při prosazování jeho rozkazů."

Na to nikdo z nich neodpověděl. Což Pirojil nemohl nechat jen tak.

Nebyl příliš zvyklý dávat rozkazy - ať se mu zamlouvaly, nebo ne - ale už v životě uposlechl více rozkazů, které se mu

nelíbily, než aby je zkoušel nějak hodnotit nebo dokonce počítat. Pamatoval si, jak to baron Morray zcela nedávno vyjádřil.

"Nejsem příliš zvyklý dávat rozkaz dvakrát, vojine Rolande," prohlásil Pirojil, "a nerad bych to dělal potřetí."

Upřeně se Rolandovi zadíval do očí, dokud velký muž nekývl. Pirojil se pečlivě snažil nevšímat si toho, že dřív než Roland přikývl Gardell - nebyl důvod lpět na detailech. Roland vstal a zapnul si plášť.

"Ano, pane," postavil se do pozoru, aniž by se však přestal mračit. Potom se vydal směrem k venkovním dveřím. Jakmile tak učinil, tři z Verheyenových mužů odsunuli židle od stolu.

"Hej, proč ten spěch?" zeptal se jeden z nich.

"Venku je nějak zima," přidal se druhý.

"Určitě se chvíli nezdržíš a nezahraješ si?" zeptal se třetí, když se jeho dva kolegové vydali blokovat vchodové dveře.

"Ani se nehněte - to je další rozkaz," přikázal Pirojil tiše Morrayovým mužům.

Vzápětí už byl na nohou. Vymotal se ze svého pláště a hodil jej na podlahu, přičemž odhalil své nové frčky, a pak vykročil směrem k Verheyenovým mužům. Spiš doufal, než věřil, že Gardell udrží své muže na místě.

"Je tu nějaký problém?" zeptal se nejhlasitěji, jak mohl, aniž by to, jak doufal, vypadalo, že křičí.

Verheyenovci si ho nevšíмали, oči se jim však rozšířily, jakmile zahlédli označení hodnosti.

"Pane," vyhrkl jeden z nich a druzí jej následovali.

Šest Verheyenových mužů se zdráhavě postavilo do pozoru. Pirojil se na ně dlouze zadíval, což učinili i dva chlapi, kteří stáli Rolandovi v cestě a teď nevěnovali pozornost tomu, jak si mezi nimi nešetrně razí cestu.

"Potřebuji šest dobrovolníků, kteří by dovlekli pivo nahoru do věže," oznámil Pirojil. "Budete to vy."

"Kapitáne, my -"

"Je snad disciplína v oddílech barona Luka Verheyena tak špatná, že nedokážete uposlechnout jednoduchý rozkaz?" zařval.

Pirojil nevěděl přesně, co se stane - byl si jistý, jak by se to zvtlo, kdyby měl na rukávu jen seržantské prýmky místo kapitánské frčky na rameni - ale jestli to selže, vykopne stůl na ty tři, složí pěstí čtvrtého a bude doufat, že se mu podaří uniknout po rozpoutání velké rvačky, které se snažil zabránit.

Jak by to pak vysvětlil mistru šermíři, to byl problém, který by řešil později.

"Ne, pane. Víme, jak plnit rozkazy, pane," řekl jeden z vojinů s očima upřenými na Pirojila, i když zamračený výraz ve tvářích ostatních mužů velmi dobře odrážel, jak se Gardell a ostatní Morrayovi muži kření.

Někteří lidé asi nevědí, kdy si mají nechat úsměv pro sebe.

"Tak dobrá," pravil Pirojil a nechal to být. "Hospodský - hospodský! Přijď sem, okamžitě, jestli můžeš."

Hospodský vyběhl z kuchyňských dveří do šenku tak rychle, až si byl Pirojil jistý, že celou scénu musel sledovat za korálkovým závěsem.

"Ano - kapitáne Pirojile," řekl s pouze malým zdůrazněním Pirojilovy nové hodnosti. "Můžu pro tebe něco udělat?"

"Hrabě se dožaduje tří sudů s pivem. Tito muži je odnesou na hrad a tento - jak se jmenuješ, vojáku?"

"Garrick, pane."

" - a vojín Garrick zaneše tvůj účet svému kapitánovi, kapitánovi...?" "Kapitánovi Benu Everetovi, pane."

"Kapitánovi Benu Everetovi, který jej předloží pokladníkovi. Doufám, že se s kapitánem Benem Everetem setkám za hodinu v kasárnách číslo jedna; prosím, vyříd' mu mou žádost, vojine Garricku."

"Ano, pane."

Hospodský prostě přikývl a úspěšně potlačil úsměv. Sudy budou pravděpodobně obsahovat místní, lidmi vařené pomyje, zatímco účet bude vystaven na dražší trpasličí pivo. Pověřený zásobovací důstojník by objednávku specifikoval, Pirojil však ani neměl představu, co sud lidského či trpasličího piva normálně stojí, a také ho v této chvíli daleko víc tlačily okolnosti než rozpočet hraběcí kuchyně překročený o pár měďáků.

Těžkopádně, předstírajíce, že si nevšímají úsměšků Morrayových mužů, se Verheyenovi muži sunuli ke kuchyni a ke schodům do sklepa za ní.

Pirojil zvedl svůj plášť z podlahy a pečlivě jej složil na židli, než se posadil zpátky k Mackinovi a Milovi.

"Kapitán Pirojil, co?" Mílo se mu nepodíval do očí; spíš se zdálo, že se soustředí na špičku svého ukazováčku, kterým kreslil v loužičce rozlitého piva.

Pirojil pokrčil rameny. "Jak jsi řekl, mé nynější ubytování poskytuje koneckonců určité výhody." Nemluvě o nevýhodách, kdy byl zodpovědný za věci, které nemohl kontrolovat, nebyl však důvod to rozvádět, ne v této chvíli.

"Udílění rozkazů ti, zdá se, svědčí," řekl Mílo.

Mackin se zahihňal. "Jo, svědčí, tentokrát." Zamračil se. "A stojí mě pár měďáků: vsadil jsem se s Milém, že Verheyenovi chlapi na tebe skočí, a ne že pokorně sejdou po schodech ven do zimy, jen protože jsi je požádal, hm, poručil jim, aby to udělali."

Pečlivě odpočítal šest měděných mincí a posunul je po stole k Milovi, který chvíli vypadal, jako že chce něco říct. Místo toho však jen pokrčil rameny a strčil mince do kapsy.

"Mám za to, že vy a ti ostatní v rohu byste si měli najít nějaké jiné pěkné místo," řekl Pirojil.

"To bych měl." Kývl Mílo. "A to tak rychle, jak mě mé malé vyběravé nohy dokážou k němu donést."

"Pokud jde o mě, já bych zůstal a díval se," řekl Mackin a zamyšleně upil piva. "Ale nebyl by to můj boj, kapitáne."

Pirojil mu to nevyčítal, ale bylo to poprvé po dlouhé době, kdy ho napadlo, že dát se dohromady s někým jiným než s Ketholem a Durinem by mělo i jisté výhody, které by určitě převyšovaly zřejmé nevýhody. Potíž s lidmi byla v tom, že když jste od nich očekávali, že se zapletou do vašich problémů, museli jste také mít náladu zaobírat se jejich problémy. Pirojil by ve rvačce možná získal Mackina a Mila na svou stranu, čímž by se zmenšila šance, že ho zabijí, ale stejně by to nebylo k ničemu. Když už by jednou nějaká rvačka začala, zapojili by se do ní všichni vojáci v hospodě. I kdyby

hlídka dorazila včas, aby boj ukončila, jakmile by jednou začala téci krev, vojáci těchto dvou baronů by se pak prali na potkání. A jelikož byli všichni pěkně pohromadě v malé části města, potkávali by se docela často.

Pirojil vydoloval ze svého vaku píšťalku hlídky a podržel ji v dlani. "Máš potíže s přijímáním rozkazů?" zeptal se.

Mílo nezměnil výraz v tváři: "Obvykle ne. Myslím, že jsi to už viděl, čas od času. Hádám, že záleží, jaké ty rozkazy jsou."

Pirojil posunul píšťalku po stole k Milovi. "Považuj tuto hospodu za svoje stanoviště. Udrž tu pořádek - zahvízdej na píšťalku, když se objeví nějaký problém."

Mílo a Mackin si rychle vyměnili pohledy a Pirojilovi to připomnělo, jak měl Milo snahu zmizet vždy, když byla poblíž stráž. Pirojil nevěděl, o co tady jde - nebyla to ani jeho starost - a teď skutečně nebyl vhodný čas zabývat se detaily. Na podlaze zazněly těžké kroky a tři dvojice Verheyenových mužů prošly závěsem z dřevěných korálků z kuchyně. Každá dvojice nesla sud.

Murrayovi muži se přestali pošklebovat, než se Pirojil stihl otočit ke Gardellovi, i když úsměvy na tvářích přetrvávaly. Někteří je zakrývali džbánky piva zvednutými k výsměšnému pozdravu na počest odcházejících Verheyenovců.

Do háje. Asi to nestačilo.

Pirojil zřejmě věci na delší časové období zhoršil, přestože zrovna úspěšně zabránil vypuknutí boje právě tady a teď. Murrayovi muži se nyní sice dokázali ovládnout, ale co později? Opuští si posměšky tady nebo v kasárnách? Taký hrozilo, že se přesunou do jiné hospody, kde se budou před každým, kdo je bude poslouchat, chvástat, že se nově povýšený šeredný kapitán přidal na jejich stranu ve Verheyen-Murrayově sváru a bez námahy poslal zbabělý Verheyenovce ven do zimy?

Zatraceně nepravděpodobné. Vše, co právě Pirojil udělal, bylo, že přiložil další dříví na vršek už tak doutnajících hromady. Možná to bude chvíli trvat, než hranice vzplane, oheň však bude později hořet o to jasněji a žhavěji.

"Stát," zavolal na Verheyenovce, když se první pár mužů právě chystal vyjít do předsíně. "Jen tam chvilku počkejte."

"Vy všichni," řekl, obrací se na celou místnost. Nepřekvapilo ho, že všichni upírají zrak na něj. "Poslouchejte."

Vypadá to, že jsem udělal chybu - hrabě bude potřebovat další tři sudy piva a vy jste určitě právě slyšeli muže barona Morraye, jak se hlásí, že nahoru na hrad přestěhují další tři sudy, a to hned, jakmile se Verheyenovi chlapci vrátí po práci zpátky."

Přešel k Verheyenovým mužům a mírně pronesl: "Takže jsem si jistý, že si budete chtít dát na čas. Vždy po pár krocích složte svůj náklad a odpočiňte si, pokud budete chtít, a dejte si pozor, abyste se cestou na hrad neunavili, takže pak vaši přátelé od Morraye budou mít spoustu času si odpočinout a posilnit se jídlem a pitím, než bude řada na nich, aby vyrazili do zimy. Můžete -" zarazil se. "Ne; jen tu chvíli počkejte. Chci ještě říct jednu věc a ta je pro vás pro všechny."

Pirojil se vrátil do středu místnosti mezi obě skupiny. "I když vím, že mistr šermíř se před kapitány jasně vyjádřil a že kapitáni to dali vědět každému, kdo má obě uši a dovede poslouchat, zopakuj vám rozkaz, jen pro případ, že by ho někdo z přítomných nepochopil," řekl. "Nebudou žádné problémy. Nebudou žádné boje. Nezáleží na tom, kdo nebo proč začne. Každá výtržnost pro zúčastněné skončí v městské šatlavě. Každé krve-prolití je pošle na nucené práce do dolů. Každé zabití je zavede na šibenici. Takže se to prostě nestane. Rozuměli?"

V místnosti bylo ticho. "Rozumíte tomu?"

Jako ozvěna se místností neslo mumlání ano pane. Pirojil dal pokyn Verheyenovým mužům, že mohou jít.

Verheyenovci prošli předsíní a ven z hlavních dveří hospody U vyraženého zubu skoro tak rychle, jako kdyby kráčeli bez nákladu. Pirojil se vrátil na své místo vedle Míla a trpaslíka. Pohledů Gardella a jeho společníků si nevšímal.

Ano, nebylo to spravedlivé - z pohledu Morrayových mužů. Byli to koneckonců Verheyenovci, kteří na ně nachystali léčku, a bitka by byla chybou Verheyenovců, ne jejich - ačkoliv klidně mohli vyjít ven, když Verheyenovci nakráčeli dovnitř.

Kdyby to Pirojil nechat být, což původně zamýšlel, vysloužil by si jen nepřátelství jedné strany.

Teď ho nenáviděly oba tábory. Dobré na tom však nespíš bude, že to odvede pozornost některých horkých hlav od toho, že se vzájemně nenávidí daleko víc, a to přinejmenším na několik hodin, možná dokonce na den, a to vše za cenu, že Pirojil získal další asi tucet mužů, které by nechtěl mít za svými zády o temné noci.

Plat kapitána ve srovnání s tím začal vypadat dost uboze.

"No, asi se to dalo zvládnout lépe," podotkl tiše Mackin. "To jsem si myslel, ještě než ses rozhodl promluvit."

"Proč jsi tedy nic neřekl?" Pirojil svých slov zalitoval ve chvíli, kdy je vypustil z úst.

"Není to má práce." Trpaslík pokrčil rameny. "Jak jsem řekl, kapitáne Pirojile, není to má starost, jak si vedou mí nadřízení. Možná si ten pocit pamatuješ z doby, kdy jsi byl jen prostým vojákem... kdy to bylo? Včera, ne?"

"Bud' zticha, Mackine," zamračil se Milo. "Člověk dělá to nejlepší, co umí."

"Přesto se nás to netýká."

"Možná ne. Možná ano." Obrátil se k Pirojilovi. "Tak jo, Pirojile - udělám, co půjde," řekl Milo. "Ale neslibuju, že to bude k něčemu dobré."

"Bude to k něčemu," pronesl důrazně Pirojil, jako by rozkaz způsobil, že se to tak skutečně stane. To bylo něco, čím vždy pohrdal, když to dělali důstojníci jemu. Ať už se vykládalo cokoliv, když důstojník řekl: "skoč", tak ptát se ho: "jak vysoko" při výskoku nemělo smysl.

Mílo se zašklebil. Pravděpodobně myslel na totéž.

"Dík," dodal Pirojil. To se hodilo říci, ať už byl důstojníkem nebo ne.

Mílo přikývl. "Udělám, co půjde. Takže dokdy?"

O tom Pirojil nepřemýšlel, kdyby však stál na druhé straně rozkazu, určitě by ho to taky napadlo.

"Dokud tě nevystřídají, do tehdy," řekl nakonec. Pokoušel se vymyslet, koho přesně by mohl sehnat na jejich vystřídání. Ukázal hlavou na další žoldnéře vzadu v rohu, kteří je tři na Pirojilův vkus až příliš napjatě sledovali. "Sežeň si nějakou pomoc nebo náhradu, když budeš potřebovat. Najdi někoho spolehlivého a já se postarám, aby dostal

zaplaceno stejně jako ty."

Ale jak by měla skupinka žoldněů udržet klid mezi znesvářenými frakcemi, byť jen v omezeném prostoru hospody U vyraženého zubu, to byla jiná věc. Budou muset improvizovat tak jako Pirojil.

"To se snáz řekne, než udělá," namítl Milo. "Snad kdybych byl seržantem?"

Pirojil se musel zasmát. "Ty chceš, abych to probral se Stevenem Argentem?"

"Asi ne." Milo zavrtěl hlavou a lítostivě se usmál. "Ne, když o tom tak přemýšlím, rozhodně ne. Přijmu povýšení a vzápětí ze mě bude důstojník, který bude muset udržovat pořádek po celém La Mutu a zverbovat bandu dalších pitomců, aby mu pomohli zadržet moře za pomocí vidličky."

Posunul píšťalku k Mackinovi, který kývl a schoval si ji do tuniky.

Mackin s úsměvem vzhlédl k Pirojilovi. "Neměl by ses ujistit, že se tihle Verheyenovci cestou na hrad neztratili?"

Pirojil nepředpokládal, že by ztráceli čas, a ve skutečnosti mu ani nezáleželo na tom, jestli šli přímo na hrad, nebo jestli se potulují po městě unavení taháním těžkých sudů - bude si muset jít pohovořit s tím kapitánem od Verheyena. Ne že by jeho slova k něčemu byla, když i mistr šermíř selhal. Věděl, že Steven Argent mluvil ke kapitánům, a jak znal mistra šermíře, nepochyboval, že se Argent vyjádřil naprosto jasně.

Což objasňovalo, proč mistr šermíř zašel tak daleko, že naverboval je tři - dokonce přiznal, že si nejen není jistý spolehlivostí některých baronských kapitánů, ale vlastně si je jistý jejich nespolehlivostí, alespoň zatím, kdy jsou všichni zavření ve městě, a on se nemohl spolehnout na to, že ti, kterým může věřit, udrtí vše pod kontrolou.

Pirojil došel k závěru, že si Argent starosti dělá oprávněně. I kdyby byli všichni kapitáni naprosto spolehliví, neuvěřitelně schopní a měli přehled o situaci kolem sebe, La Mut byl příliš velký i příliš malý současně.

Usoudil, že dnes byl rozhodně všivý den.

A zvlášť všivý, když člověk nosil pár nových kapitánských frček těžkých jako olovo, které mu někdo připíchl na ramena.

Všivý den, když jste se podívali zpátky na rušnější období války, kdy hradní kasárna byla téměř prázdná a ne nacpaná lidmi od přízemí až po střechu a kdy i vojáky baronů ve službách hraběte daleko víc zajímalo, kde jsou nejbližší Modří a Brouci, než jak moc nenávidí své obvyklé místní nepřátele.

Pirojil vstal, přitáhl si plášť k tělu a vyšel z hospody U vyraženého zubu do ztuhlého, zmrzlého a bílého všivého dne.

Vskutku to byl všivý den, když se najednou člověk cítil venku v zimě šťastný.

Kapitola devátá

SPIKNUTÍ

Kethol zůstal stát.

Rozhlédl se po krajině přikryté sněhem a slyšel jen jediný zvuk, a to svůj vlastní dech. Staré zvyky se tak lehce nezapomínají, a Kethol se mezi nádechy zaposlouchal do zvuků stromů. Uvědomoval si, jak je daná situace nesmyslná, a když uslyšel lámání ledů v dálce a slabý zvuk vánku v holých větvích bříz, borovic, dubů a jilmů, zapřemýšlel o minulosti.

Kdysi dávno se, ač to nebyvalo jeho zvykem, spřátelil s jedním kejkliřem.

Kejkliř byl sice potulný umělec, ale během jednoho období válek s Keshany a místními povstalci ho přinutili vstoupit do služby ve vojsku lorda Sutherlanda. Tyto války v Údolí snů byly nekonečné. Byly také jedním z důvodů, proč Kethol, Durine a Pirojil považovali údolí za výchozí bod; dalo se tam vždy najít zaměstnání, ačkoliv kdyby se Kethol už nikdy neocítl tvář v tvář zástupu bitvou poblázněných keshanských Psích vojáků, ani trochu by mu to nevadilo.

Kejkliře přivlekla tlupa verbířů lorda Sutherlanda během několikátýdenní přestávky mezi útoky povstalců - Království účinně zrušilo otroctví před desítkou let, ale nucené práce na keshanské frontě byly stále běžnou záležitostí; opevnění se musela znovu vybudovat a muži, kteří nedokázali dost přesvědčivě vysvětlit, proč se pokoušejí překročit hranici, byli považováni za odpadlíky. Někteří z nich měli prostě smůlu a pár z nich možná přišlo o krk, když seržant nebo kapitán jednotky nabyt přesvědčení, že jako dělníci nejsou k ničemu. Kethol vždy považoval tento systém za podivný; kdyby byl keshanským špehem, byl by v zaměstnání tím nejpracovitějším a s každým by byl zadobře. Nakonec by ho propustili, aby si dělal, co sám chce. Ti, kteří se pokoušeli utéct a byli při tom zabití, byli hlupáci a zároveň to byl pevný důkaz, že nemohou být keshanskými agenty. Byli příliš hloupí.

Tentokrát však náhončí nehledali dělníky, ale vyzvědače.

Kejkliř zcela zjevně nebyl špeh, neměl však přesvědčivý důvod, proč se potuluje na prašné cestě při úpatí hor v údolí, místo aby cestoval s karavanou nebo aspoň se skupinou sobě podobných. Tak se dostal do pracovní čety. Po měsíci jej velící seržant propustil a navzdory jakékoliv logice se kejkliř rozhodl setrvat. Možná si zamiloval zdejší stravu.

V té době se Ketholova setnina chystala k obraně, což znamenalo hlídat dělníky a zároveň vyhlížet Psi vojáky. Kethol se seznámil s kejklířem, a když Kami po propuštění z pracovní čety zůstal, vzal mladíka pod svá křídla, aniž by si dovedl zcela vysvětlit proč. Jeden nespolehlivý seržant, který Ketholovi dlužil laskavost, přiřadil Kamiho k žoldnéřské setnině, ve které Kethol sloužil. Mezi lekcemi, kdy si Kethol hrál na mistra šermíře před ubohým, navenek přitroublým nemeblem - člověk by si myslel, že někdo tak obratný při žonglování nemůže být tak neohrabaný s mečem - mu mladík objasnil svou osobní filosofii, která obnášela "když nevíš, co dělat, dělej to, co umíš."

Což na první pohled znělo smysluplně.

Dokud nezjistil, že pro Kamiho to znamená, že když se cítí frustrovaný tím, že nedokáže používat meč a štít, najde si chvíli, aby si zažongloval s tím, co má po ruce - s kameny a oblázky, pokud zrovna neměl svoji výbavu - a všechno si v klidu promysli.

Vždy se vracel uvolněný a připravený dostat ze sebe to nejlepší při další lekcí, a i když nikdy zcela neovládl dokonce ani ty nejjednodušší základy šermu, aspoň zcela přirozeně věnoval mnoho hodin tomu, že na tom pracoval. Kethol se přistihl, že tu jeho "víš-co-dělat filosofie obdivuje, přestože pochyboval o její praktičnosti.

Pravda, nakonec u ubohého Kamiho příliš dobře nefungovala, protože první Psi voják, na kterého Kami narazil, předstíral nejprve úder dolů a pak sekl nahoru. Kejklíři vypadl meč z ruky a jeho useknutá hlava letěla vzduchem, dokud nesmyslně nepřistála na zemi s překvapeným výrazem v mrtvé tváři...

Alespoň mu to však dodalo nějakou útěchu a potěšení v mezidobí. Jestliže člověk dělal, co umí - nebo se snažil, co umí, dělat trochu lépe - mohl si chvíli nevíšmat toho, že ztratil hlavu.

Možná proto měl teď Kethol na nohou brezeneden a na zádech plátěný vak a snažil se dostat - díky patří Grodanovi, ať jeho rod vzrůstá! - raději po povrchu sněhu, než aby se do něj bořil, na sever od La Mutu.

Pohyb na brezeneden byl pro Kethola něčím novým, sledovat však stopy v krajině bylo cosi známého, i když byly hluboké tak jako stopy koní odjíždějící hlídky Torna Gametta, které by dokázal sledovat doslova i slepec po hmatu. Kethol zanechal svůj plášť s penězi v uzamykatelné skříňce v kasárnách a doufal, že si zloděj najde jinou, lákavější příležitost než jeho skříňku. Do rohu skříňky nepříliš dobře schoval malý kožený váček s reály v naději, že případný zloděj prostě vezme jen ten a nebude pátrat dál; a pak si oblékl silný, bílý zimní plášť.

Kdyby se přikřčil s kápí přes hlavu a kdyby ještě navíc přes sebe a tmavý plátěný vak, který byl zabalený do sněhobílého plátna, přetáhl plášť - vypadal by jako sněhová návěj zakrývající kámen, pařez stromu či kůl.

Možná to bylo díky času strávenému s Grodanem nebo tím, jak se slunce na sněhu jasně odráželo, ale pomalu docházelo k závěru, že ty šedé pláště, kterým zálesáci dávali přednost, měly v této krajině určitý smysl. V zimě většinou sníh nejiskřil tak jasně jako dnes, nýbrž bylo pošmoumo, šedivo, zamračeno nebo padal sníh, a krajina se jen zřídka nacházela v tak ostrém kontrastu bělí a černých stínů pod stromy. Neutrální šedá by byla dobrým maskováním za všech možných okolností. Napadlo ho, jestli by si neměl takový plášť opatřit, ale pak usoudil, že vláčet se s třetím pláštěm bylo až příliš. Kromě toho vysvětlovat Durinovi a Pirojilovi, proč přešel k této nové módě, by mohlo znamenat více řečí, než na jaké by měl trpělivost.

Když se ocitl za prvními větrolamy, které získaly mamutí závěs s několika zelenými proužky borového jehličí na závětrné straně, rozprostřel plášť na sníh a natáhl se na něj, aby si na několik minut odpočinul - pohybovat se až po stehna hlubokým sněhem byla těžká práce - a když konečně popadl dech, přivázal si brezeneden k botám a znovu vykročil. Nyní už rozuměl původu označení pro brezeneden: "neobratné nohy".

Dávalo to smysl.

Po několika prvních krocích - během nichž si pečlivě hlídal nohy - získal jistotu a domýšlivě zrychlil tempo. Vzpětí si přišlápl špičku pravé brezeneden levou, a když zvedl pravou nohu, uvolnila se mu bota z koženého vázání a on spadl obličejem přímo do sněhu. I když se zvedl na nohy a postavil se zase na brezeneden - což byl zápas sám o sobě - trvalo mu několik dlouhých, chladných minut, než si svlékl tlusté rukavice, znovu přivázal pravou botu k brezeneden a rukama opět vklouzl do pozeňnaného tepla rukavic a pokračoval v pohybu.

Pak to šlo lépe - až do chvíle, kdy si znovu přišlápl vlastní, najednou širší nohu, a i když tentokrát vázání vydrželo, stejně skončil ve sněhu. Po chvíli však usoudil, že na ten figl přišel, ačkoliv měl podezření, že v používání brezeneden jsou nějaké záludnosti, které Grodan určitě znal, a přál si, aby se s ním zálesák o ně podělil.

Napadlo ho, jestli má toto opomenutí připisovat zlomyslnosti nebo hlouposti, a došel k závěru, že zálesák hloupý není. Přitom mu však nepřipadal ani zvlášť zlomyslný. Muselo to být tím, že během jednoho rychlého rozhovoru prostě nemohl vysvětlit všechno. Nebo měl zálesák vskutku výstřední smysl pro humor. Kethol poznal muže, které pobavily ještě daleko podivnější věci.

Kethol se nicméně po chvíli naučil, jak klást nohy jednu před druhou, a dokázal se pohybovat celkem rychle, tedy za daných okolností. Stopy zanechané brezeneden zahladil pravděpodobně první pořádný vítr, ale i když nebude foukat, větev, kterou táhl za sebou, zakryje stopy přede všemi, kdo nemají stopařské dovednosti natalského zálesáka.

V ohybu cesty narazil Kethol na mrtvého koně. Krev z dlouhé sečné rány na jeho krku zbarvila sníh do tmavě červená. Z otisků na sněhu bylo jasné, co se stalo: kůň uklouzl na sněhem zasypaném kousku ledu. Jezdec spadl po hlavě do závěje.

Kethol se zachvěl. V duchu slyšel hlasité křupání kostí, a souhlasně přikývl, když ze stop vyčetl, že se jezdec obratně vyhnul koňským kopytům a zoufale se zmítajícímu zvířeti podřízl krk, čímž rychle ukončil jeho utrpení. Sundávat sedlo muselo, soudě podle otisků nohou, nejméně deset mužů - podbřišní se zřejmě zachytil pod koněm a bylo zapotřebí více mužů, aby trup koně dostatečně nadzvedli a řemen vytáhli.

Za celou dobu je však nic nevyrušilo.

Kouř, jenž v dálce líně stoupal k nebi, naznačoval, že nejbližší usedlost bude více než míli vzdálená, a nebylo příliš pravděpodobné, že by nějaký vesničan cokoliv zaslechl, natož aby byl takový hlupák, aby se v touze po dobrodružství

zašel podívat, co se stalo.

Což Ketholovi vyhovovalo.

Vytáhl nůž, odložil výstroj a poklekl do udupaného sněhu vedle mrtvého zvířete. Na koně bylo malé, což znamenalo, že vážilo sotva šestkrát víc než největší jelen, jakého kdy Kethol ulovil, a pravděpodobně bylo poloviční než ten obrovský los, kterým se po celý týden živila nahoře v Thunderhellu celá setnina.

Úplně zvíře rozčtvrtit by jeden člověk rozhodně nezvládl: jen s velkým úsilím dokázal Kethol rozlomit hrudní kost, ale na roztažení hrudního koše by bylo zapotřebí nejméně dvou mužů.

Kůň však ještě nebyl zcela zmrzlý. Přestože Kethol funěl a potil se námahou, když skončil, dokázal rychle proříznout kůži i maso a odhalit levou stehenní kost. Kéž by si byl s sebou vzal malou polní sekyrku na uvolnění kosti z kloubu. Netrvalo však dlouho a už se s námahou brodil po pás hlubokým sněhem a táhl nohu za sebou ke skupince bříz, které dokázaly v bouři zůstat téměř nezasněžené.

Bouře se vyřádila kolem skupinky stromů a zanechala na východní straně malou jámu s necelou stopou sněhu na dně, kde si Kethol rychle kousek vyčistil až na zmrzlou půdu. Z jednoho padlého stromu olámával větve a s pomocí tupého nože i nařezal kusy dřeva a rychle si připravil hranici.

Zapálit oheň trvalo jen chvilku - nemusel použít kousky březové kůry, které měl v batohu, protože blízké břízy mu poskytly dostatek materiálu. Kethol z širokého kmene odloupl velký pruh a několika údery křesadla zažehl čadící oheň. Pak si pospíšil zpátky k mrtvému koni, aby si přinesl zbytek věcí a současně zanechal více otisků.

Odsekl velký kus koňského masa z nohy, kterou získal, a opékal si jej na špičce nože nad ohněm. Postupně maso okusoval, protože se mu nechtělo čekat, až se celý kus důkladně propeče, ale spíš z nedočkavosti, než že by ho tlačil čas.

I kdyby hlídka nedokázala dokončit celý okruh kolem města, vítr odváno kouř pryč, a i kdyby se museli vracet po vlastních stopách - což předpokládal - uslyšel by je dávno předtím, než by oni zahlédli narychlo rozbouraného koně, a dokázal by zmizet díky mohutnému větrolamu mezi ním a hlídkou.

Nebylo to špatné, ačkoliv Kethol nikdy koňské maso nemiloval. Člověk, který se příliš zajímal o to, co jí, by si měl asi zvolit lepší profesi než být žoldněrem, Kethola však překvapilo, že má docela chuť k jídlu. Rychle snědl aspoň dvě libry masa. Zbytek hodil do ohně.

Přihodil do plamenů další dřevo, potom se vrátil ke koni, odřízl z něj tolik masa, kolik v rychlosti zvládl, a kousky zahrabal do sněhu na druhém konci jámy. Pak se na několika místech vymočil do sněhu.

Otevřel plátěný vak a vytáhl kousky tsuranské zbroje, které ukradl ze skladiště v přízemí pevnosti - v začátcích války se Muťané, stejně jako všichni ostatní, o tuto zvláštní zbroj očividně hodně zajímali - a rozházel je po mýtině.

Vytáhl z černé pochvy tsuranský meč, opřel jej špičkou o zem a dupl na čepel, takže meč zlomil. Jílec odhodil stranou, popadl několik palců dlouhou špičku a strčil si ji za pás.

Vyhlédl z jámy a pozorně naslouchal.

Nic. Nic kromě mírného vánku a cvrlikání nějakého ptáka, opeřeného chvastouna, který zřejmě chtěl dát celému světu najevo, že on taky přežil bouři.

Kethol pokračoval v cestě na brezeneden, táhl za sebou větev a zastavil se, jen aby pohodil špičku meče vedle koňského těla. Potom se rychle vydal přes hřeben zpátky k městu. Bylo by asi dobré, kdyby mimo město vyčkal do setmění. Plášť noci mu dobře poslouží, až se bude potácet zpátky.

I když bude muset zahrabat brezeneden ve sněhu venku před městem. Škoda. Ale teď, když znal ten trik, bude moci znovu vyrazit, kdykoliv je bude zase někdy potřebovat. Vroucně doufal, že už na to nikdy nedojde.

Děláš, co umíš, říkával dávno mrtvý Kami.

Když zcela nevíš, co máš dělat, děláš to, co dělat umíš.

Není to špatná filosofie.

Kethol nevěděl, jak zabránit vypuknutí bojů, a ještě méně, jak boj ukončit, aniž by na druhé straně nebyli všichni mrtví nebo smrtelně zranění - aspoň ti, kteří neutekli. A rozkaz mistra šermíře, aby tomu bránil, mu tuto schopnost žádným zázrakem nepropůjčil.

Mohl se vydat do města jako Pirojil a Durine, dívat se a snažit se, ale i jeden pár očí stačil na to, aby zjistili, kde je problém a že se záležitosti jen zhoršují, když desítka frakcí plných zástě je ve městě jako v pasti.

Kethol netušil, co by se s tím dalo dělat.

Šlechta v Království však neměla zábrany a klidně oškubávala méně schopné šlechtice. A při tom nezáleželo, jak vznešeného jsou postavení, jako to Guy du Bas-Tyra klidně udělal princovi Erlandovi v Krondoru, využívaje jako záminky princova údajně chatrného zdraví.

Kdyby tu byl hrabě, jednoduše by řevnivým baronům vysvětlil, že podle něj je současná situace zkouškou jejich velitelských schopností a že odvolá každého, kdo v ní selže. A mohl by taky projednat otázku, kdo se stane příštím hrabětem z La Mutu.

Ale kdyby tento přístup použil mistr šermíř, mohl by snadno zažehnout právě tu situaci, které se pokoušel zabránit. Jak neustále poukazoval, nebyl koneckonců hrabětem. Šlechtici často něco vyslechnou a souhlasí s tím, pokud to pochází od někoho výše postaveného, a přitom hvízdají, pokud to řekne někdo podřízený, i kdyby šlo o tutéž věc.

Historii, jako obvykle, napíší vítězové a dějiny říkají, že boj začali ti druzí, které pak porazily spojené oddíly oddaných baronů a několika řádných setnin, a každý, kdo by tvrdil opak, by shnil někde v zemi, aniž by ho někdo vyslyšel.

Za všechno by mohla válka, jako obvykle; kdyby ji nebylo, dav lamutských vojáků by se nevydal bojovat s Tsurany: byli by tady v La Mutu a baroni na sněhu v La Mutu by měli pouze svou osobní stráž, takže jakékoliv nepřátelství mezi jednotlivými frakcemi by bylo maličkostí a ne vážnou hrozbou. Přinejhorším by mohlo dojít k souboji, ale nejspíš by to

skončilo tím, že by se pár lokajů pohádalo na dvoře před stáji.

Nyní by z toho mohla být pořádná pranice, nebo ještě hůř, město plné bojujících ozbrojených mužů s roky válečných zkušeností a méně rozumu, než bohové dali mlokovi. V tuto chvíli to vypadalo, jako kdyby i šarvátky mezi lokaji mohly spustit bitvu mezi barony.

Kethol nevěděl, co si s tím počít

Věděl však, jak udělat pár věcí.

Věděl, jak se dostat přes krajinu, aniž by upoutal pozornost. Věděl, jak v polních podmínkách rozčtvrtit zvíře - nebo jak rychle odříznout končetinu, když chybí čas k odvedení pořádné práce - a věděl, jak zabavit ostatní hráče při hře, zatímco on čekal na svoji velkou příležitost.

Pro všechny to bude vypadat, jako že se v lesním porostu skrýval nějaký tsuranský špeh a pozoroval lamutskou hlídku, která za sebou zanechala mrtvého koně. Tsuran nedokázal při svých skrovných dávkách odolat čerstvému koňskému masu, potom utekl. Své stopy skryl mezi otisky jízdní hlídky. Kdo ví: ten muž by mohl být i vyzvědač pro oddíl nájezdníků. Tsurané byli chytří, když došlo na válku, a mohli být chytří natolik, aby zaútočili tehdy, kdy to Království nejméně očekává, na sklonku zimy. Možná to nebude fungovat, ale myšlenka, že se kolem potulují nějací Tsurané, by mohla vojáky baronů přimět k tomu, aby mysleli na něco jiného než na to, jak se vzájemně pozabíjet. Naděje umírá poslední.

Kapitola desátá

KLEPY

Stevenu Argentovi se to nelíbilo.

Seděl v křesle v Hnízdě a nevšímal si sklenice vína na servírovacím stolku u svého lokte. Raději zíral na stěp z modré keramiky v dlani - jen aby se vyhnul pohledu na Torna Garnetta, který seděl naproti, mazlil se s Fantusem a čekal, až mistr šermíř zareaguje na jeho hlášení.

Mistra šermíře neustále poněkud rozčilovalo, že ohnivý dráček všechny ostatní - dokonce i toho žoldáka Kethola - tolik přitahuje. Steven Argent těžce nesl, že Fantuse nedokáže udržet mimo Hnízdo, ale občas byl rád, že mu toto menší rozčilování poskytne vítané rozptýlení od důležitějších a více rozčilujících záležitostí. Jako třeba kousek jasně modré keramiky, který držel v ruce, přičemž zbytek zbroje se kupil na hromadě vedle křesla, a hlášení Torna Garnetta, jak a kde to vše našli.

Stevena Argenta nepřekvapilo, že kvůli sněhovým závějím nemohla Garnettova hlídka dokončit okruh kolem města, a to ani po cestách těsně kolem hradeb. To se dalo čekat, bylo však třeba vyjet ven, i kdyby jen proto, aby se potvrdilo, jak důkladně je sníh zasypal. Jediným překvapením pro mistra šermíře bylo, že hlídka ztratila pouze dva koně - jeden uklouzl na ledě a druhý začal cestou zpátky kulhat-předpokládal, že ztratí aspoň čtyři. A jakékoliv překvapení ho dráždilo. Kdysi dávno se naučil jedno pravidlo vojáků a válečníků: všechna překvapení jsou nepříjemná.

Další pravidlo: všechna pravidla občas přestávají platit. Dokázal by však spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát se setkal s příjemným překvapením během této války s Tsurany a za více než desítku let válčení před ní. Překvapení byla vždy spíš taková, že podpurný oddíl se o den zpozdil a byl poloviční, než s čím jste počítali, místo aby se dostavil o den dříve či byl dvojnásobně velký. Nebo že za dalším hřebem bylo nepřátelské vojsko místo setniny, rozhodně ne hlídka.

Všichni věděli, že od samého začátku války se Tsurané s příchodem zimy stahovali za své linie, aby vyčkali příchodu jara a opětného zahájení války, a z toho, co si Steven Argent myslel, že ví o počtech a kvalitě jejich vojáků, které měli v zákopech, pouze jejich strach či neochota bojovat během zimy byly důvodem, proč se nepřevalili přes Midkemii až na sever k Velkému severnímu pohoří a na jih k Hořkému moři. Všechna hlášení ukazovala, že domovský svět Tsuranů poskytuje útočiště armádě mnohonásobně větší, než jakou poslali na Království. Hlášení prince Aruthy z Crydee hraběti o tom, co jim řekl tsuranský zajatec, naznačovalo, že tato válka je jen důsledkem mohutných politických rozbrojů v tsuranském světě.

Politika Argenta rozčilovala ještě víc než překvapení.

Nikdy neslyšel o tom, že by Tsurané během zimního ústupu zanechali za liniemi Království zvědy nebo že by tam nějaký Tsuran uvízl a pak se z něj vyklubal zvěd, naopak, všichni vždycky stáhli ocas mezi nohy a prchali ke svým. Kdyby se tak stalo teď, bylo by to překvapení. A ne zrovna příjemné. A kdyby se to stalo kvůli tsuranské politice, šlo by o dvojnásobně nepříjemné překvapení.

"Tak?" zeptal se. "Co si myslíš? Ještě jeden opozdilec?"

"Ne." Tom Garnett zavrtěl hlavou. "Nepravděpodobné. Ne že by to bylo nemožné - ale rozhodně bych nečekal, že se

Tsurané dokážou uživit ve volné krajině a přežít zimu, a těch pár zoufalců, co na nás skočilo minulý týden, bylo v horším stavu, než jsem kdy u některého z nich viděl.

Tento byl zjevně v docela dobré kondici, a to i poté, co přečkal bouři venku - vybral si velmi dobré místo a to, že vůbec přežil, když víme, jak náhle a tvrdě vichřice udeřila, mi říká, že byl jak dobrý, tak měl i štěstí. Pravděpodobně se schovával v té skupince stromů a sledoval, kdo do města přichází a kdo z něj odchází. Sledoval a čekal mezi stromy, pak rychle využil situace nejen k tomu, aby se najedl, ale vzal s sebou i tolik masa, kolik mohl unést - to mluví víc o obratnosti než o zoufalství. A byl dost chytrý, aby se na to místo nevrátil."

Mistr šermíř napůl vážně věřil, že výška inteligence se prokáže hlavně tím, jak moc se názory dotyčného shodují s názory jistého Stevena Argenta. Torna Garnetta vždy považoval za zvlášť inteligentního, a ačkoliv se s ním Tom určitě neshodoval zcela ve všem, nechával si námitky pro sebe. Dle Argentova mínění byly oddanost a patolízalství dvě naprosto odlišné věci.

"Ano," řekl konečně. "Představa, že tsuranští špehové pomáhají připravovat cestu pro jarní útok, je dost špatná, ale pokud to znamená, že Tsurané změnili názor na boj přes zimu, je to velmi zlé znamení."

Tom Garnett přisvědčil. "Nebylo by to poprvé, co se naučili nový trik."

"Je však pár triků, které nemají chuť se učit," podotkl Argent.

"Vojenská jízda," přikývl Tom Garnett na znamení souhlasu. "Podle všech hlášení se zdá, že mají určitý divný smysl pro čest, který jim ukládá nejezdit na koni, za což jsem vděčný. Už určitě zajali dost našich koní, aby jim to stačilo, pokud by k tomu měli sklony. A já si nedovedu představit mnoho věcí, na které by Tsuran neměl dostatek odvahy, aby je vyzkoušel."

Argent souhlasně kývl. Žádný muž, který stál tváří v tvář Tsuranům, by jim neupíral odvalu.

"Ale přece jen to vypadá, že se od nás naučili několik věcí. Ale i když uvážíme, že si přisvojili zimní výzvědy před dalším jarním střetnutím, z jedné takové epizody se toho nedá příliš vyčíst a nemuselo by to nezbytně znamenat, že -"

"Jak k čertu víš, že je to pouhá epizoda?" vyštěkl Argent, potom zvedl dlaň, aby se okamžitě omluvil za svou hrubost.

"Omlouvám se, Torne. Z toho, jak se snažím udržet křeslo hraběte i za těchto absurdních podmínek, jsem napnutý jako luk." Steven Argent nikdy nevěřil ve staré úsloví "nikdy se neomlouvej, nikdy nevysvětluj". Když jsi udělal chybu, omluvil ses, aby si muži, kteří pod tebou sloužili, nemysleli, že jsi idiot, který nikdy nepostřehne, že se zmýlil.

Tom Garnett kývnutím přijal jak opravu, tak i omluvu. "Já nevím, jestli je to jen jedna epizoda. Jak rychle můžeme poslat zprávu do Yabonu?"

Spoléhat na inteligenci jejich nadřízeného se přímo nabízelo, Steven Argent však zavrtěl hlavou. "Ověřím si to u ptáčníka, ale pochybuji, že máme nějakého poštovního holuba z Yabonu - hrabě má nějaké přivést s sebou." Pokrčil rameny. "Přece jen jsem před několika dny jednoho dostal, přinesl zprávu, že hrabě bezpečně dorazil, ale holubovi mohu těžko přikázat, aby se otočil a letěl zpátky, že?"

Hrabě Vandros se vždy trochu posmíval jeho obavám ohledně malého počtu poštovních holubů v La Mutu a Stevenu Argentovi nedělalo vůbec žádnou radost, když se ukázalo, že měl pravdu on. Zásoby holubů byly na jeho vkus příliš malé, vzhledem k desítkám zpráv, které před zahájením schůzky nejvyššího velení v Yabonu a sněmu baronů v La Mutu doslova létaly tam a zpět.

"Tak, co uděláme?" Tom Garnett se zamračil a postavil se do pozoru. "Omlouvám se, pane - chtěl jsem říct: jaké jsou tvé rozkazy?"

Steven Argent se přinutil k úsměvu. "Nuže, můj první rozkaz zní, abys mi dal večer na rozmyšlenou, co dělat dál, a že si necháme tuto záležitost pro sebe, aby -"

"Ehm." Tom Garnett zamrkal. "Obávám se, že na to je příliš pozdě. Jediný způsob, jak bych mohl svým mužům zabránit, aby o tom hovořili, by byl zavřít je všechny v kasárnách, venku postavit stráž, a ani pak bych si nebyl jistý, že se tajemství zachová."

A nemusel dodávat: neměl jsem žádné rozkazy, abych zavřel právě ty muže, které potřebuješ mít venku mezi ostatními kvůli udržení klidu.

Steven Argent přijal vysvětlení. "Dobrá, je to venku a předpokládám, že se to brzy dostane k baronům, pokud se tak už nestalo. Raději bych měl jít odpovídat na jejich otázky, než roztřískají velký sál na kousky, co?" Přinutil se k úsměvu.

"To poslední byl jen takový slovní obrat a vzhledem k okolnostem špatně zvolený."

Vstal. Kapitán postavil sklenici a taky se rychle zvedl, Steven mu však pokynul, aby si zase sedl. "Ach, nevstávej. Zůstaň a dopij si víno, člověče. Určitě si je zasloužíš a byla by ostuda vyhodit třeba jen půl sklenice takového dobrého rillanonského červeného. Nedovedu si představit, kdy se k němu zase dostaneme."

Kapitán se opět posadil, pozvedl sklenici a mistra šermíře pozdravil. "Děkuji, pane. Nejsem odborník na víno, ale sotva jsem kdy pil lepší. A co se týká toho, jestli zpráva dorazila k baronům, jsem si jistý, že se tak už stalo. Zjistil jsem, že klepy vždy cestují rychleji než ta nejrychlejší šipka ze samostřily."

"Takže bych raději měl vyrazit a postarat se o to," usoudil mistr šermíř. "Neměl bys pro mě taky nějaké dobré zprávy, že ne?"

"Omlouvám se. Ne, neměl." Tom Garnett zavrtěl hlavou. "Dobré zprávy jsou právě teď stejně nedostatkové jako čerstvé zboží. I když..."

"Ano?"

"No, když jsme se vraceli do města, jako by byl vzduch konečně trochu teplejší, a nemyslím, že to bylo jen zásluhou tělesného pohybu a toho, že mi nález této zbroje zrychlil tep. Předpokládám, že jakékoli změny v počasí jsou dobré zprávy." Natáhl se, aby poškrábal ohnivého dráčka na čelních štítcích, a usmál se, když se ještě stvoření začalo protahovat. "A myslím, že mě má Fantus rád."

Steven Argent se zasmál. Nebyl to zrovna veselý smích - doba nebyla příliš legrační, vzhledem k okolnostem - ale byl

dost upřímný.

Pirojil s Durinem na mistra šermíře narazili na točitém schodišti, když zrovna stoupali nahoru do Hnízda, aby podali hlášení.

Když to spolu probrali, došli k závěru, že jejich hlášení mistru šermíři budou podobná a Argenta nevyhnutelně dovedou ke stejnému závěru, k němuž oba došli nezávisle na sobě: ve městě je situace jen stěží udržitelná a to, jak řádní vojáci, hlídka a kapitáni baronů drží poklici na hrnci, povede k tomu, že bude ještě chvíli bublat a pak překypí.

Nebyla to tak docela náhoda, že se potkali cestou zpátky na hrad. Oba věděli, že mistr šermíř večeří brzy a u sebe, a z toho, když říkal, že chce jejich hlášení "u stolu", pochopili, že se k němu mají připojit v jeho komnatách a podat hlášení raději v soukromí, než později, kdy se přidá ke vznešené společnosti ve velkém sále.

Pirojil doufal, že nebudou muset Stevenu Argentovi vysvětlovat, že jeho výslovný rozkaz, aby se ve městě rozdělili, neporušili, ačkoliv měl obavy, že to bude muset udělat, a sbíral v paměti jména svědků.

Přinejmenším mu to poskytlo něco menšího, s čím si mohl lámat hlavu - co mohl koneckonců Steven Argent dělat? Odebrat jim kapitánské frčky a zároveň z nich sejmut odpovědnost za udržení klidu? Krveprolévání by znamenalo uvolnění po napětí, které cítil, když se snažil chovat jako důstojník. Ta věc s velením mu drásala nervy, to přinejmenším.

Ne. Že přijdou o své povinnosti, bylo to poslední, čeho se obávali. Kde, například, je Kethol?

Ten zřejmě pochopil instrukce Stevena Argenta jinak - nebyl, dle Pirojilova zkušeného úsudku, zrovna nejbystřejší, zvláště když byl mimo své obvyklé prostředí, a zasněžené město jeho obvyklé prostředí nepochybně nebylo. Na druhou stranu měl možná jen pár minut zpoždění.

Nebo snad právě teď ležel mrtvý v nějaké boční uličce poté, co se usilovně pokoušel zabránit bitce a konečně narazil buď na příliš dobrého šermíře, nebo na příliš velkou přesilu.

Steven Argent se zastavil několik schodů nad nimi, podíval se dolů a přikývl. "Tady jste. Vždy bývalo mým zvykem povečeřet s nově ustanovenými kapitány, ale objevil se nám tu možný tsuranský zvěd a -" zarazil se. "Ne, co se děje ve městě je asi daleko důležitější, alespoň pro tuto chvíli."

Pirojil potlačil opovrhlivé frknutí. Ano, bylo to pravděpodobně mnohem důležitější. Ať byl tento "zajímavý vývoj" jakýkoliv, nemohlo to být důležitější než to, že mezi jednotlivými frakcemi ve městě může každou chvíli vypuknout otevřená válka.

"Raději bych si měl vyslechnout vaše hlášení teď, povečeříme později," prohlásil Steven Argent, "ale rychle, jestli můžu prosit."

Z útržků hovoru, jež Durine zaslechl přes stůl a skoro celou šířku velkého sálu, pochopil, že obavy po večeři shromážděných šlechticů se týkají více tsuranského zvěda než problémů daní a následnictví, a debata byla rozhodně přátelštější.

Dokonce i Morray a Verheyen byli příliš zaneprázdněni posloucháním mistra šermíře, který hovořil během večeře a následující hodinu po ní, než aby se na sebe vzájemně mračili, ačkoliv Edwin z Viztrie se nedokázal udržet, aby se nešklebil jako obvykle a občas neprohodil nějakou poznámku, přičemž byl Durine jen rád, že ho pořádně neslyší. Baron Edwin byl jedním z mála mužů, které Durine potkal a u kterých cítil, že si zaslouží být uskrzeni už jen za obtěžování.

Ať byl tento tsuranský zvěd kdokoliv, byl užitečný tím, že odvedl pozornost. Durine by s chutí zvedl sklenici a připil mu na zdraví, pokud by ovšem přítomnost zvěda tak daleko na Jihu nevěštila nějaký mohutný přesun tsuranského vojska. Když se Durine podíval na ostatní kapitány shromážděné u krbu, usoudil, že není jediný, kdo by tomu ubohému zmrzlému chudákovi nejrady koupil pití dle jeho volby. Ti, kteří byli ve službě v náhle klidných kasárnách, hlásili, že muži nyní očekávají boj s Tsurany a ne boj jiný. Ano, s radostí by tomu tsuranskému zvědovi koupil pití. Předtím, než by mu podřízl hrdlo, samozřejmě. Vděčnost má své hranice.

Durine právě dopil druhou sklenici vína a rozhodoval se, jestli má raději přejít na kávu nebo na čaj, když Haskell, mistr ptáčník, který právě sešel z holubníku nad Hnízdem, předal něco - pravděpodobně zprávu - mistru šermíři. Ten ji převzal a ptáčníka pokynem propustil. Poté dokončil, co právě říkal Edwinovi z Viztrie, než přešel pod lampu, aby si zprávu přečetl.

Pokud měla zpráva na mistra šermíře vůbec nějaký účinek, na jeho tváři zbrázděné přibývajícími vráskami se to neodrazilo a neprojevovalo se to ani v jeho chování, neboť jen zasunul zprávu do váčku u opasku a pokračoval v rozhovoru s baronem z Viztrie.

Asi nic důležitého, i když o několik minut později, když se Durine zadíval směrem ke šlechticům, Steven Argent, lady Mondegreenová a baron Morray byli pryč. Barona Folsona a Langahana nechali, aby se připojili k ostatním šlechticům na vzdáleném konci místnosti.

Hovořili hlavně o zvědovi a čeho že je to předzvěst na jaře, a kdyby Durine po pár sklenicích vína nepřešel na kávu, byl by ve chvíli, kdy se, už za tmy, vpotácel dovnitř Kethol a připojil se ke zbytku skupinky vojáků kolem menšího krbu ve velkém sále, dočista opilý.

Téměř celou dobu byl Kethol nezvykle potichu, což u něj bylo velmi neobvyklé, protože obvykle mluvil právě dost na to, aby splynul s davem, a nerad k sobě přitahoval pozornost jak mlčením, tak přílišnou povídavostí.

Durine pokrčil rameny. Může se na to zeptat později a asi to udělá.

Ze zimy venku přišel kapitán Karris, zadupal na mramorové podlaze, aby se zbavil sněhu. Viditelně pohrdal myšlenkou provádět to venku v chladné předsíni.

"Nazdar, Karle Karris," řekl Tom Garnett. "Něco nového?"

"Nového?" Karris frkl a popadl šálek. Dřepł si před konvicí s kávou vedle krbu a uchopil ji rukou omotanou pláštěm,

nevšímaje si kožené rukavice poblíž.

"Je toho hodně - ale v tuto chvíli je poměrně klid, aspoň venku v kasárnách. Řada mužů si dopřává trochu spánku a pár se jich muselo do spánku propít. Zdá se, že zbytek tráví neobvykle mnoho času prohlížením své zbroje." Zachechtal se a usadil se v prázdném křesle mezi Durinem a Garnettem. "Pár mečů je teď dost ostrých, aby se s nimi dalo holit." Kelly kývl. "Ale ti, kteří nespi, vypadají, že tráví čas spíš koukáním z oken, než aby si vzájemně šli po hrdlech, jako by mohli zahlédnout Tsurany valící se přes zdi a skrz ty zatracené okenice." Zazubil se. "Všivý den, když to nejlepší, co se může přihodit, jsou pověsti o pohybu tsuranské zimní armády."

"Podle tebe to tak není?"

"Já doufám, že to tak je - doufám, že je jich celá legie zmrzlá venku v polích, deset mil na západ, ale nevěřím tomu. Ne, že by na tom moc záleželo, i kdyby to tak bylo - zřejmě jich je pořád dost, jako splašky tekoucí rourou, a ta roura se vylévá u Šedých věží. Můžou si dovolit ztratit celou legii tím, že se budou umanutě pokoušet pochodovat ve vánici. Nejsou však dost hloupí, aby to zkoušeli. Ne, hádám, že Tsurané jen přidali další tětivu na svůj luk -"

"Zimní výzvědy?" Karris se zamračil. "Moc se mi ta myšlenka nelíbí, ale..."

"Ano, pokud je to tak, je to určitě dost špatné, ale neznamená to konec světa. Pokud bych já byl v nejvyšším velení v Yabonu, znovu bych si pořádně promyslel, jak rychle se to letos začne s příchodem jara rozehřívat."

"Více způsoby než jedním, co?" Tom Garnett se zašklebil svému vlastnímu chabému žertu.

"Ano." Karris se na chvíli zamyslel. "La Mut - a také Yabon - byl poslední dobou našťástí stranou, skutečný děj se odehrával v Crydee a na Kamenné hoře, a já jsem tomu opravdu rád, ale pokud se to má změnit, doufám, že naši nadřízení přestanou odesílat vojáky z Yabonu a posílí Západ."

"Což samozřejmě může být právě to, co po nás Tsurané chtějí, abychom udělali," připomněl Kethol tiše, přičemž poprvé, co usedl, pronesl víc než jednu slabiku. "A potom jen zdvojnásobí úsilí proti hůř chráněnému Crydee a přes traslíky v Kamenné hoře projdou jako palec přes obnošenou ponožku a -"

"Nás", říkáš?" zvedl Kelly obočí. "Nás? Odkdy je to nás? Zaslých jsem, že ty a tvoji přátelé hodláte vyrazit k jihu, jakmile přijde obleva, a většina žoldnéřů s vámi."

Durine nevěděl nic o většině žoldnéřů - myslel si, že někteří zůstanou tak dlouho, dokud je bude čím platit, a že někteří prostě odejdou, stejně jako on, Kethol a Pirojil. Povýšení bylo jen dočasné, a jestli tato zpráva předznamenávala nějaký nový, větší pohyb Tsuranů k Yabonu, myšlenka dostat se pryč z La Mutu se mu líbila ještě víc než předtím.

Ne že by se potřebovala víc líbit.

Kethol jen zamrkal. "Jen říkám, že by to nemuselo být dobré, dělat příliš mnoho z jednoho incidentu, i když je to tak překvapivé." Pokrčil rameny. "Grodan z Natalu říkal, že on a další dva zálesáci budou zpátky za několik dní, a já pochybuji, že by i ten nejtalentovanější tsuranský zvěd dokázal projít kolem La Mutu, aniž by zanechal nějaké stopy, kterých by si natalští zálesáci nevšimli."

Na to následoval všeobecný souhlas a příkyvování.

Schopnosti zálesáků byly velmi vážené - i když se Durine podíval, jak by právě teď mohli cestovat. Kethol si zřejmě byl jistý tím, že mohou, ale to asi jen uvěřil legendám o zálesácích. Durine byl od přírody skeptičtější.

"Zálesáci?" Durine překvapeně nadskočil, když Morray promluvil, protože ho neslyšel přicházet. "Co má být se zálesáky?"

Tom Garnett ukázal troubelí dýmky na Kethola. "Kapitán Kethol nám právě vysvětloval, že zálesáci propátrávají okolní území. Vyzval ke klidu a navrhl, že počkáme na jejich hlášení, než se pustíme do závěrů ohledně tsuranského zimního tažení a tak."

"Nemohu nesouhlasit," podotkl Morray. "To zní rozumně." Podíval se všem do tváře a naráz utnul nezávazný hovor.

"Jsem jen malý lenní baron, toť vše," pronesl hlasem zabarveným trpkostí. Potom rychle pokračoval: "Ale připadá mi, že bude na panikaření spousta času později, pokud je tu ovšem nějaký důvod k panice."

Mluvil tak, aby je uklidnil, ale byl až příliš pokojný a uvolněný, aby působil přirozeně, nicméně to byla jediná známka toho, jak přísně se snaží ovládnout.

Morray kývl na Kethola. "Mohu si s tebou promluvit o samotě, kapitáne Kethole?" Spiš to byla otázka než rozkaz.

"Potřebujeme probrat jednu či dvě záležitosti."

Kethol se rychle podíval na Durina, pak vstal a opustil s baronem velký sál.

Durine se v duchu ptal, o co se tu jedná, a z pohledů ostatních vojáků to vypadalo, že se nepodivuje sám. Přesto udržel bezvýrazný obličej. Kelly po několika nepříjemných chvílích ticha pokračoval. "Ano," řekl, "panika nám vůbec neposlouží, ale k obavám je toho víc. Situace se pořád zhoršuje. Každý rok jsou Tsurané u Šedých věží a okolí ve větším bezpečí. Každé jaro si můžou vybrat, jestli a kam vyrazí - západně na Crydee nebo na jih k Hořkému moři či jihozápadně přes okraje Zeleného srdce do Carse a Jonrilu. Nebo, v tomto případě, na východ do La Mutu. Vybrali si vstupní bod chytře - kdyby vstoupili do tohoto světa v Crydee, nahnali bychom je na Vzdálené pobřeží, kdyby zvolili Severní výšinu, mohli bychom proti nim poslat spojené síly Východní i Západní říše a rozdrtit je." Zdůraznil slova tlesknutím, jako kdyby rozmázl mouchu.

To se samozřejmě daleko snáz řekne, než udělá. Tsurané mohli zaútočit s velikou silou a Durine si vůbec nebyl jistý, jestli by Říše měly i při spojení dost sil, aby Tsurany rozdrtily. Představa, že by jediná místa vhodná pro tsuranskou invazi byla v Království, ho velice pobavila, i když fakt, že přicházeli skrz trhlinu blízko Šedých věží, hovořil o dobrém plánování nebo větším štěstí na jejich straně.

Bylo by to pěkné, řekněme, kdyby trhlina do Mídkemie byla vytvořena pod Hořkým mořem a spláchla by všechny prokleté Tsurany a jejich rod na Kelewan. Bylo to hezké přání, ale Durine jako vždy usoudil, že když položíte sloupec přání do levé ruky a jilec meče do pravé, právě to, co máte v pravici, bude mít vliv na dění kolem vás.

"My potřebujeme přenést bitvu k nim," prohlásil Kams. Zhluboka se napil z poháru - rychle přešel k vínu, poté co

vyprázdnil šálek kávy - a reflexivně si hřbetem ruky utřel vínem nasáklý knír.

Tom Garnett přisvědčil. "To zní dost dobře, ale jak?"

"Kdybych měl nějakou přesnou představu jak," řekl rozzářeně Karris, "přisahám, že bych dělal něco mnohem užitečnějšího, než seděl u ohně a popíjel a kouřil s vámi." Vytáhl z kapsy dýmku a začal z ní popotahovat, nevšímaje si toho, že není zapálená.

"Ten nápad se mně samotnému líbí, ale problém je jak," povzdechl si Karris. "A poněvadž netuším, jak přenést válku k Tsuranům, tak jenom doufám, že v Yabonu budou mít lepší představu. Odhaduji, že můžeme zkusit naplánovat celou válku tady, nad dýmkami a kávou, ale nevíme, co ví vévoda Brucal a jeho rádcí."

Zbytek to přešel pokyvováním a souhlasným mručením, i když Durine pochyboval, že třeba kapitán sloužící vévodovi Borricovi z Crydee by se o schůzi nejvyššího velení v Yabonu vyjadřoval jen jako o "vévodovi Brucalovi a jeho rádcích", stejně jako by to těžko udělal trpaslík vázaný přísahou Dolganovi ze Šedých věží nebo Harthom z Kamenné hory či koho to královna Aglaranna z Elvandaru poslala, aby v této věci zastupovali ji a její elfy.

Durine usoudil, že je to jen otázka úhlu pohledu.

Opřel se v křesle a zavřel oči. Byl to dlouhý den, ale doufal, že zítřek snad bude lepší.

Co se však dělo s Ketholem a Morrayem?

Kapitola jedenáctá

PODEZŘENÍ

Kethol šel beze slova za Morrayem.

Ten jej vedl nahoru po schodech a přes sál do svých komnat. Jakmile prošli dveřmi, Morray pokynul Ketholovi, aby se posadil. Byli v místnosti zvané z nějakého důvodu "obývací pokoj", ačkoli každá z místností baronova příbytku měla křesla vhodná k sezení. Morray se posadil naproti Ketholovi na opačném konci stolu, když předtím zatahal za provaz zvonku po své pravici.

"Myslím, že bych si dal sklenici vína," řekl. "Nebo snad několik sklenic."

Emma, Erevenova dcera, se objevila ve dveřích ještě dříve, než Morray pustil šňůru zvonku.

"Ano, můj pane?" zeptala se s úsměvem.

"Láhev dobrého červeného, prosím, a dvě sklenice - pokud navíc ještě nemáš hlad, kapitáne Kethole?"

Kethol zavrtěl hlavou. "Jedl jsem dříve," odpověděl. Libry koňského masa jej stále ještě tlačily v žaludku, stejně jako jej v hlavě tížila snaha vymyslet způsob, jak sdělit Pirojilovi a Durinovi, co udělal, aby rozptýlil rozbroje mezi frakcemi.

"Tak tedy jen víno, prosím," řekl Morray usmívaje se laskavě na děvče.

"Okamžik, můj pane." Odešla z místnosti, jak nejrychleji mohla. Jako obvykle šlechta požívala daleko lepších služeb než prostý lid. Zároveň hezcích služeb, navzdory skutečnosti, že služebná byla v pokročilém stupni těhotenství, takže se ven z místnosti spíš kolébala jako kachna.

Morray se opatrně zadíval na Kethola, jako by v jeho tváři něco hledal, i když Kethol neměl představu, co by to mělo být.

Doufal, že baron nehledá nějakou narážku, že to byl Kethol, kdo ze zabavené zbroje, mrtvého koně, páru brezeneden a potřeby rozptýlit místní frakce vytvořil celou tu historku o tsuranském zvědovi. Když vše posoudil, začal uvažovat, jestli to vůbec byl dobrý nápad, protože otevřený hovor o Tsuranech dramaticky změnil zvyky všech kolem a Království neprodleně přizpůsobilo strategii této změně.

Určitě by však jeden neexistující, vymyšlený tsuranský zvěd v zimě nemohl způsobit, že šlechtici ve městě Yabonu vážně upraví svoji strategii, nebo ano?

Kethol doufal, že ne, myslel si, že to neudělají, ale...

Ale nebyl to jeho problém. Jakmile přijde obleva, on s Durinem a Pirojilem budou někde daleko v jiných klidnějších místech a časech - kdekoliv, kde nebudou Tsurané a Brouci - a co se bude dít v Království obecně nebo i v La Mutu samotném, se jich už týkat nebude. A i kdyby přece cítil trochu viny - ačkoliv s touto emocí nebyl příliš obeznámen - byl dost dobrý hráč, aby to nedal znát na svém obličejí.

"Je tu jedna záležitost, kterou s tebou potřebuji probrat," řekl baron. Zachoval střízlivý výraz, když vylovil malý kousek papíru z měšce.

"Toto právě dnes večer přinesl poštovní holub z Mondegreenu. Baron Mondegreen minulou noc zemřel," řekl bezvýrazným hlasem, jako by hodnotil počasí. "Což se dalo čekat, ačkoliv..." potřásl hlavou, jako by nedokázal nalézt slova. Po delší odmlce zopakoval: "Což se dalo čekat."

Kethol Břikývl. "Vím, že on sám to očekával, a vypadal, že tomu jde vstříc s odvahou a elegancí." Zdálo se to vhodné

řici. Že to byla pravda, bylo takřka bezvýznamné. "Potkal jsem ho jen jednou, vypadal však jako laskavý muž." Morray kývl. "To taky byl. Rozcházelí jsme se v mnoha názorech, ale byl vždy velkorosý a já nepochybuji, že by se zachoval stejně, kdyby si Carla vzala raději mne než jeho."

Kethol potlačil šok. Dosud pro něj lady Mondegreenová byla vždy lady Mondegreenovou. Myšlenka na ni jako na mladou dívku zapletenou do románu třeba jen s jedním mužem kromě manžela se zdála... stejně tak samozřejmě rozumná jako úplně pošetilá, ačkoliv když se podíval zpátky, jistě známky viděl. Morray nebyl nová kořist, vhodné rozptýlení pro lady, jejíhož manžela nemoc obrala o energii, ale spíš starý ctitel, možná ten, který si činil nárok na její srdce, zatímco její ruku dal její otec Mondegreenovi.

"Jeho paní to ví," řekl Morray. "Odebrala se do svých komnat a otec Finty jí podal lektvar, který by jí měl pomoci usnout, přestože to odmítala." Na chvíli zaťal zuby, potom pokračoval: "Zpráva otce Kellyho byla krátká."

Kethol pochopil, že stručnost se odvíjela od toho, co mohl holub unést.

"Zpráva však říká, že dlouhý dopis diktovaný samotným baronem by měl následovat, a já čekám na to, co v dopise bude, vzhledem k posledním dopisům, které baron do La Mutu poslal."

Emma se vrátila s lahví vína a dvěma sklenicemi na podnose, který držela nemotorně před svým břichem. Postavila podnos na stůl. "Mám nalít, můj pane?" zeptala se.

Zavrtěl hlavou. "Ne. Postarám se o to sám." Podíval se na ni. Po chvíli se přinutila k úsměvu a přikývla.

"Jen zazvoň, budeš-li něco chtít, můj pane."

"Zazvoním," řekl a propustil ji. Odzátkoval láhev a nalil nejprve sklenici sobě, pak Ketholovi.

"Připíjím na památku barona Mondegreena," řekl Morray a pozvedl sklenici. "Ať žije dlouho v našich vzpomínkách pro svoji laskavost, moudrost a čestnost, s vděčností a uznáním."

Vyčkával.

Připitky, které Kethol, Pirojil a Durine obvykle věnovali svým mrtvým kamarádům, bývaly kratší a nebyly vůbec vhodné pro vznesenou společnost. Kethol hledal vhodná slova, poněvadž ta obvyklá by zcela pravděpodobně nevyzněla velmi dobře. "Tak už je pod drnem," se nezdálo správné, stejně jako "tak máme jeho měšec!" nebo "když ho nepohrbí nikdo jiný, může shnít tam, kde zrovna leží." "Na barona Mondegreena," řekl nakonec.

Napili se. "Nyní... k jiným záležitostem, které se tě mohou či nemusejí týkat." Naklonil hlavu na stranu. "Musím se zeptat: co jsi řekl baronu Mondegreenovi, když jsi ho potkal?"

Kethol pokrčil rameny. "Nic moc, můj pane. Bylo to hlavně "ano, můj pane" a "samozřejmě, můj pane" a obvyklé věci, které

člověk říká šlechtici."

"Podivné." Baron vypadal podrážděně, i když to nebylo příliš znát. "Zřetelně jsi na něj udělal dojem a to není... nebylo zrovna snadné. Nevedli jste nějakou řeč o dubovém háji? O přání potkat tam jeho nebo jeho syna za takových dvacet let?"

Duby? Jediná konverzace, kterou měl Kethol o dubovém háji, byla s...

Och.

"To bych neřekl, pane." Kethol mluvil o dubovém háji s lady Mondegreenovou, ne s jejím manželem nebo dítětem. Nedovedl si představit, jak a proč se tato historika změnila, ačkoliv měl až moc dobrý tip na jednoho člověka, který do toho byl zapleten.

Morray se zamračil. "Nejsem si jistý, jestli mám být unesen tvými čestnostmi nebo se na tebe zlobit, že uchováš tajemství, když to zjevně není třeba." Pokrčil rameny. "Ale přesto všechno bych asi rád, abyste všichni tři nebo kterýkoliv z vás vstoupili do mých služeb a dohlédli na to, že se syn barona Mondegreena - pokud to bude syn - dožije toho, aby se za nějakých dvacet let podíval do dubového háje."

Kethol nechápal. Baron toho řekl až moc.

"Povím ti to tedy jednoduše: lady Mondegreenová čeká dítě. Je to dítě jejího manžela, pohrobek - je to zcela srozumitelné?"

"Ano, můj pane."

"Jestliže to bude chlapec, v což doufám, bude potřebovat legálního opatrovníka, dokud nedosáhne dospělosti a nestane se baronem Mondegreenem nejen po právu, ale i ve skutečnosti." Palcem si poklepal na hrud', polkl zbytek vína a nalil si další. "Tím opatrovníkem budu já." Zarazil se, pak pokrčil rameny a pokračoval: "A není důvod pokoušet se udržet v tajnosti to, co bude všem dříve nebo později naprosto zřejmé: vzdávám se kandidatury na hraběte z La Mutu, jakmile se jednou Vandros stane vévodou z Yabonu, a budu podporovat volbu Luka Verheyena jako hraběte. Stále však bude záležet na vévodovi Vandrosovi, koho určí za svého následovníka. Když budu Verheyena podporovat já a současně jeho frakce, Vandros by byl hlupák, kdyby vybral někoho jiného, a on hlupák není." Na chvíli zaťal zuby. "Na oplátku Verheyen souhlasil, že ať už jako baron, nebo hrabě, podpoří moje poručnictví v Mondegreenu a... pomůže i v dalších záležitostech."

"Podpoří tvou svatbu s lady?"

"Ano," přisvědčil Morray. "Samozřejmě, počkáme patričníou dobu, ale... ano. Syn barona Mondegreena, pokud to bude chlapec, se ujme svého dědictví v těžkých časech a já chci, aby jeho syn - jeho syn, slyšíš? - chci, aby jeho syn převzal vše, co mu patří. Vy tři jste na barona Mondegreena učinili dojem a ty by ses měl stát chlapcovým učitelem v bojových uměních, stejně tak jako jeho osobním strážcem. Měl by být schopen bojovat jako rozružený lev - a pokud to bude nezbytné, rozpárat protivníkovi hrdlo bez nejmenšího zaváhání nebo lítosti a pak mu plivnout do tváře ze vzteku, že mu jeho krev zašpinila boty." Baronův výraz změkl. "A bych řekl pravdu, pokud to bude děvče, ani jí neuškodí, když bude vědět, jak se v těchto dobách bojuje." Morray studoval Ketholův prázdný výraz. "Klasičtí mistři šermíři, jako Steven Argent, mohou vycvičit šlechtického synka, jak být důstojníkem, jak si vést v souboji a velet mužům v poli. I

takového výcviku se chlapci dostane. Ale chci k němu i někoho, kdo ho naučí, jak zacházet se zbraní v uličce nebo... se zradou přítele.

Ty nemáš žádné místní závazky." Baron se odmlčel, aby zvážil slova. "Mondegreenovi muži budou dítěti věrně sloužit, protože to bude následník barona Mondegreena. Já chci víc. Pokud odpisáhneš, že budeš chránit život dítěte - ne pouze svým uměním a svým tělem, ale i svou předvídavostí - a slíbíš, že zabiješ každého, kdo by mu mohl ublížit, bude to jiné. Chápeš?"

Kethol nerozuměl všemu, o čem byla řeč, ale věděl, že se mu nelíbí ani jedna volba: upsat se na doživotní službu nebo rázně barona odmítnout, nehledě na to, že nemohl mluvit za Durina a Pirojila, ať si Morray myslel cokoliv.

Dalo se udělat jen jediné: vyčkat, dokud se nedostane k Pirojilovi, aby rozhodl.

"Jsem polichocen a poctěn, můj pane."

"Takže přijímáš?"

"Budu si muset promluvit s ostatními, než zavazuje nebo sebe. Kdysi dávno jsme se dohodli, že budeme rozhodovat věci typu "kam jít a co dělat" společně, a nemohu je zavázat svým slibem, ani to učinit, aniž bych to s nimi probral."

Ve skutečnosti se, můj pane, pomyslel si, chci důkladně ujistit, že nikdy nestrávím ani minutu, pokud nebudu muset, někde poblíž pokřivené a spleťtí politiky La Mulu, natož abych v ní byl namočený až po krk jako ve stoupajícím přílivu.

Mělo to však další stránku.

Ano, celá nabídka zaváněla konspirací - nejenom mezi baronem Morrayem a Verheyenem, kdy se Morray vzdával nároků na hrabství výměnou za Verheyenovu podporu při sňatku s Mondegreenovou vdovou - ale také ukazovala, že mezi baronem Mondegreenem a jeho paní bylo něco divného, a Kethol chtěl, aby to zjistil Pirojil, protože jeho z toho začínala bolet hlava.

Kethol byl ve všem prostší člověk.

A také si pamatoval umírajícího muže s laskavým pohledem, lapajícího po dechu na smrtelné posteli v páchnoucí místnosti. Nikdy nedokáže zapomenout na způsob, jakým ten umírající muž světil bezpečnost své manželky do Ketholových rukou. Kethol si nebyl jistý, jestli by mohl zdvořile odmítnout požadavek, který vyšel nejen od barona Morraye, ale také od laskavého, umírajícího muže, který mu - a byla to taková drobnost, že netušil, proč mu připadá tak důležitá - nabídl šálek čaje a díval se na něj s důvěrou.

Důvěra - s výjimkou Durina a Pirojila - nebyla něco, nač by byl Kethol zvyklý víc než na pocit viny. Nevěděl přesně jak se s tím vyrovnat. Bylo to v něm, v jeho hrudi nebo kdesi nahoře v hrdle či snad hluboko v žaludku. Neustále mu to připomínalo onoho starého muže. Nezáleželo na tom, jak moc si přeje, aby to tam nebylo, nedokázal předstírat, že mezi nimi nepřeskočila důvěra, stejně jako to nedokázal vydávat jen za poruchu zažívání.

Morray přikývl. "Pak tedy ráno."

Znovu naplnil obě sklenice, které vypili, jako by byli párek obchodníků, kteří právě stvrdili svůj obchod.

"Řekl co?"

Důraz na posledním slově byl jediným příznakem, že se Durine rozčilil. Všichni tři vyšli ven na sněhem udusané cvičišťe, kde probíhaly nástupy, aby mohli vést soukromý rozhovor, aniž by je někdo zaslechl. Ve studeném nočním vzduchu jim stoupala pára od úst - najednou to však vypadalo, že z Durina vychází kouř, a tento dojem ještě zvýraznil jeho nelibost nad tím, co jim právě Kethol sdělil.

"A ty jsi řekl co?" Pirojil znechuceně kroutil hlavou a kopal přitom do sněhu špičkou boty. "Řekni mi, prosím, jen mi řekni, že si ze mě děláš legraci, že jsi ve skutečnosti odpověděl: "Lituji, můj pane, ale právě jsem dostal důležitou práci někde jinde, kdekoliv.""

Kethol jen zopakoval, co mu baron řekl a že on souhlasil s tím, že to prodebatuje s Pirojilem a Durinem a že dá baronovi do rána odpověď.

Pirojil v duchu proklínal Kethola i sám sebe, a pak se zkusil uklidnit. Bylo důležité zachovat si chladnou hlavu, což Kethol zjevně nedovedl, v této chvíli bylo důležité, aby aspoň někdo dokázal mít jasnou mysl - nebo aspoň trochu myslet, jelikož Kethol to prostě nedokázal - za ně za všechny.

Musí vypadnout z La Mutu, dostat se pryč.

Pirojil tím začal. Jestliže jste nevěděli, co vlastně chcete nebo kam chcete jít, neměli jste šanci to provést.

Takže, začneme od začátku: všichni tři se chtějí dostat pryč.

Co by měli právě teď udělat, bylo zašít svůj žold - který stále ještě ležel v pokladnici na hradě a čekal na ukončení sněmu baronů, a Pirojil doufal, že vyplácení nastane okamžitě po jeho skončení - do plášťů nebo vest, které nosili pod tunikami, a připravit se na odchod z města, jakmile to jen bude možné.

Dobře tedy. V tuto chvíli to možné nebylo, takže na to zapomeňme. Prozatím musí zapomenout i na odchod z La Mutu, i když pokud by tu byla nějaká možnost dostat se ven bez výplaty, Pirojil by jí okamžitě využil.

A to taky řekl.

Durine souhlasil. "Ano, také bych jí využil. Kdyby byl nějaký způsob. Když se potápí loď, je čas opustit palubu a nedělat si starosti, co jsi nashromáždil v podpalubí, ne? Ale zrovna teď jsme my sami zavřeni v podpalubí a můžeme jen doufat, že posádka udrží loď na hladině, než se nám podaří rozbít dveře a vrhnout se z paluby do moře."

"A rychle."

Kethol neudělal, co udělat měl, totiž souhlasně přikývnout. Místo toho jen chvíli tiše stál a pak pokrčil rameny. "No," řekl, "moc nezáleží na tom, co chceme udělat, ne teď a ne pokud nechcete nechat náš žold tady a pokud si nemyslíte, že se dokážeme dostat přes hluboký sníh jako trojice natalských zálesáků?"

"Což nedokážeme," dodal Pirojil.

"No, i kdybychom to dokázali, je tu ta záležitost s penězi a mně se nelíbí, že bych se měl žoldu zřít." Kethol rozpráhl ruce. "Takže neodjíždíme, aspoň ne teď" -"

"Ty, Kethole, umíš vidět, co je jasné," řekl Pirojil.

"- a to znamená, že můžeme o Morrayově nabídce uvažovat, nebo ne?"

"Co je tu k uvažování? Jak daleko jsi nás zavedl, aniž bychom o tom věděli?" Pirojil se snažil zachovat klid. Teď by se měli dostat co nejdál od téhle války. Místo toho se zřejmě víc a víc zamotávali do místních záležitostí, které nebyly v náplni práce žoldnéře a neměly by se jich ani týkat.

Nejdříve tu bylo hlídání Morraye před hrozbou zjevně vymyšleného vražedného útoku a potom je mistr šermíř vyslal pomáhat při udržování klidu mezi jednotlivými frakcemi baronů, a teď...

"Ne." Pirojil zavrtěl hlavou. "Pochopte to: do prdele, ne. Řeknu vám to rovnou tady, moje odpověď zní ne."

Durine se přidal. "Moje stejně tak. Nejsem si vůbec jistý, jestli je ten tsuranský zvěd předzvěstí tažení Tsuranů na východ, natož v zimě, ale jestli ano, vzhledem k jejich počtu a počtu Muťanů, kteří jim stojí v cestě, můžou proběhnout La Mutem a zastavit se až u Lorieu."

"Nebo u Ponurého lesa, když už jsme u toho," dodal Pirojil. Což bylo asi přehnané, ale ne zase příliš. Mezi Lorielem a Ponurým lesem toho moc nebylo.

"A teď k věci, nezáleží, jak výnosné bydlo jsi pro nás vyjednal, jestliže je svými sandály rozšlapou Tsurané - spolu s námi, ne?" ozval se Durine. Zamačkal se a zavrtěl hlavou.

"Mohli byste se nad tím aspoň na chvíli zamyslet?" požádal je Kethol. "Prosím?"

"Ten tvůj pitomý nápad -"

"Hej." Kethol zvedl ruku. "To nebyl můj nápad. Vůbec bych o něm neuvažoval, ne, dokud bych si o něm nepromluvil s vámidvěma -"

"A někdo by se měl naučit držet lépe jazyk za zuby a tvrději pracovat na tom, aby příště nebyl tak viditelný, až se zase budeme schovávat v lese, co?" Pirojil se oťásl. Možná bylo o trochu tepleji - no, žádné možné, oteplovalo se - venku však stále nebylo příjemně.

"Nevím, co si myslíte, že jsem udělal," zabručel Kethol. "Jenom jsem baronovi nechtěl rovnou říct ne. Slíbil jsem mu akorát -"

"Měl jsi říct: "Děkuji, můj pane, za tvoji vznešenou nabídku, ale ne, ne, ne, ne", nenechat ho myslet si, že možná jeho nabídku přijmeme, pokud se dohodneme na ceně nebo pokud na nás bude tlačit. Mohl by zvýšit cenu nebo na nás tlačit, co?" Pirojil nebyl připraven přijímat omluvy. "A navrch jsi ještě flirtoval s baronkou, to jsi udělal, zcela očividně." To nebylo fér, ale Pirojil zrovna teď nehodlal být přehnaně férový.

Durine pokrčil širokými rameny. "Což nemělo takové dramatické následky. Ale zase škrábnutí na krkavici by taky nemělo způsobit vykrvácení, ale způsobí! Malé události můžou mít velké následky!"

"Jen o tom zapřemýšlejte," trval na svém Kethol. "Slíbil jsem, že o tom popřemýšlíme."

"Nemohu o tom nepřemýšlet," prskal Pirojil s rostoucím vztekem.

"Tak dobrá." Kethol šťastně přikývl.

"Rekl, že o tom popřemýšlí, ne že to seriózně zváží," řekl Durine.

Pokud Kethol mluvil o svém krátkém rozhovoru s baronem Mondegreenem pravdu, a Pirojil neměl důvod o tom pochybovat - ani Kethol nemohl být tak hloupý, aby mu lhal, ne právě teď - Pirojil ani na chvíli neuvěřil, že něco takového napadlo jednoho z baronů, Morraye nebo Mondegreena.

Byla za tím bezpochyby lady Mondegreenová a to ukazovalo, že je příšerně nebezpečná.

Všechny nitky vedly k ní - od jejího manžela, který tak získal přehnaný obrázek o jejich válečnických schopnostech, až po Morraye, který se vzdal své kandidatury na hraběte.

Pirojila by nepřekvapilo, kdyby nápad s jejich povýšením, kdy měli napomáhat udržení klidu ve městě, pocházel od ní, a Steven Argent ani nevěděl, jak se semínko v jeho mysli uchytilo - možná k tomu došlo, když byl zaneprázdněn zasazováním semene, z něhož měl vyrůst oficiálně Mondegreenův syn, do jejího lůna, ačkoliv kdyby lady manipulovala s mistrem šermířem, byla by při tom pravděpodobně důslednější, než že by jen šeptala návrhy, když se spolu v noci milovali.

Ne, tak to nebylo.

Byla těhotná už nějakou dobu - to bylo zřejmé z jejího výletu do Mondegreenu, kde strávila jednu noc s manželem a zajistila tak dítěti uznání otcovství. Zbytek však seděl a nebyl tedy důvod věřit, že její očividné koketování po návratu do La Mutu přestalo, ba právě naopak.

Zdálo se, že chce získat nějaké spolehlivé cizince, aby dohlíželi na výchovu dítěte rostoucího nyní v jejím břiše, dítěte, které bylo zjevně plodem některého ze šlechticů, s nimiž podváděla svého umírajícího manžela, dítěte, zplozeného zcela určitě s manželovým vědomím a požehnáním.

Což znamenalo, že buď baronka nevěří nikomu ve svém okolí, a to ani Morrayovi, i když byl kdysi její první dívčí láskou, nebo že si pojišťuje všechny možnosti, jak už to politika vyžaduje.

Nebo obojí, samozřejmě.

To, že byla schopná myslet chladnokrevně, Pirojila nepřekvapovalo, teď, když o tom měl čas přemýšlet. Koneckonců se provdala za Mondegreena a ne za Morraye a bylo jasné, že si z nich dvou mohla vybrat.

Chtěla se snad od začátku stát manželkou hraběte z La Mutu, a proto se přiklonila k Mondegreenovi? Zajisté postřehla, že Vandrose kvůli jeho oddanosti k Felině a tomu, že by mohl získat vévodství, svěst nedokáže. Logicky nevsadila na mladšího hraběte. Pokud chtěla vládnout v La Mutu, musela se stát manželkou muže, který nastoupí po mladém Vandrosovi.

Skutečně to všechno vypracovala a vykalkulovala, že se baron Mondegreen asi stane hrabětem - než to stihl

vydedukovat někdo před ní?

Nebo čekala, že přežije Mondegreena a spadnou jí do klína obě baronie?

Mohlo to také být tak, že prostě jen dávala přednost muži, kterého si vybrala, před mužem, kterého odmítla. Dalo by se to nazvat přetvářkou nebo láskou, to je jedno. Nezastavilo jí to před manipulací s ostatními barony a vojáky s lehkostí a obratností, které Pirojila šokovaly, a to si o sobě nemyslel, že patří k mužům, kteří se tak snadno leknou.

Pirojil měl vždycky o protivníkovi vysoké mínění, i když bylo obvykle lepší nechat si to pro sebe. Musel obdivovat nepřítele, protože to jasně byla lady Mondegreenová, byla dobrá v tom, co dělala, a byla schopná plánovat to, co se dovršilo až za celé roky, přičemž svou taktiku pohotově přizpůsobovala na základě změn - viz manželovu neschopnost přivést ji do jiného stavu a zdoluhavou chorobu, která jej nakonec zabila.

Pirojil si původně myslel, že si vysoce váží toho, jak se šlechta v království vyzná v politice, ale tato žena... Škoda že se nenarodila jako muž, pak by Pirojil věděl, kdo by měl v tuto chvíli vést schůzi nejvyššího velení v Yabonu, pokud ne přímo předseda u stolu místokrále v Krondoru.

A nejspíš byla dobrá i v jiných věcech. Dokázala přesvědčit Morraye, aby se dohodl se svým nepřítelem Verheyenem, jen tím, že zaplatila Morrayovi sama sebou a ustanovila ho regentem mondegreenské baronie výměnou za to, že se vzdá svého nároku na hrabství.

Bylo to všechno v plánu? Pravděpodobně ano, ačkoliv neexistoval způsob, jak by se to dalo s určitostí zjistit.

Morray nevypadal jako někdo, kdo dá přednost vrabci v hrsti před holubem na střeše, a říkali o něm, že má více než poloviční šanci stát se příštím hrabětem v La Mutu. Přesto se toho v uplynulých několika hodinách vzdal. Pirojil kývl. Pěkně provedeno, lady Mondegreenová, pomyslel si. Z toho, co řekl Kethol, bylo jasné, že Morray přijal myšlenku vychovat dítě lady Mondegreenové, jako by bylo jejího právě zemřelého manžela, za svou, a také bylo zřejmé, že si Morray myslí, že dítě je jeho.

Což by mohlo být.

Když tak o tom přemýšlel, mohl podezřívát také mistra šermíře. Steven Argent zcela zjevně, i když asi ne úmyslně, nasadil do zmíjí mysli lady Mondegreenové představu, jakou cenu mají cizinci-žoldníci, kteří mohou vše ztratit, pokud se tomu, koho mají chránit, něco stane: takže nebylo nic překvapivého na tom, že si lady chce pro své dítě opatřit osobní strážce, jako byli oni - a nejlépe přímo je.

A proto mohl obviňovat sebe, Durina a Kethola za to, jak rychle a efektivně ochránili barona Morraye před útokem Tsuranů ze zálohy, k němuž došlo teprve před pár dny, ale teď už mu připadalo jako dávná minulost. Na lady Mondegreenovou to zřejmě učinilo dojem, pro ni byl boj mlhavou záležitostí, dokud jí ho Tsurané nepředvedli zblízka. Takže Pirojil mohl dávat vinu jen jim třem. Usmál se pod vousy.

Když už se bavil vlastním osočováním, mohl vinit i Tsurany, krále, prince a regenta a samotné bohy, a přitom být blíž pravdě než se mýlit.

Ne že by svádění viny bylo k něčemu dobré.

"Dobře," řekl konečně, "moje opatrná, uvážená, promyšlená odpověď je stejná jako ta původní reflexivní a instinktivní: ne." Potřásl hlavou. "Mám rád, když jsou věci aspoň o trošilinku přímočařejší než tady, a tahle lady Mondegreenová mě děsí k smrti." "Lady Mondegreenová?" Kethol se stále nechystal. Pirojil mu to bude muset vysvětlit později ještě jednou a pomalu.

A použít při tom velmi krátká slova. Jedno. Za. Určitý. Čas. "Ano. Ona." Durine přikyvoval. "Jasně. Raději bych ji měl jako přítele než jako nepřítele, ale..."

"Do háje, jasně. Raději bych byl v souboji na život a na smrt se Stevenem Argentem než tohle. S mistrem šermířem máš aspoň šanci vidět čepel, když na tebe míří."

Durine opět přikývl. "Nebo před ní utéct, aniž bys tušil, že právě letíš do rány jiné čepeli, která je tam nachystaná právě pro tento případ."

"Dost vysoká šance, pokud jsi přítel, co?"

"Jo."

Ona jim neprovedla nic zlého - jen je stále více zatahovala do místní politiky, a politika byla nebezpečným sportem a ne právě podle Pirojilova vkusu.

Chránit sebe byla jedna věc. Místo ochrany jednoho barona najedno krátké vyjížděce strávit dvacet či více let hlídáním barona-dítěte až do jeho dospělosti bylo něco zcela odlišného. A vědět, že vás vybrali právě proto, že nemáte žádné místní konexe, že chápete, že když se tomu dítěti, chlapci nebo muži něco stane, bude to vaše vina...

To by určitě hlupáka, který by s tím souhlasil, přimělo, aby si dal opravdu záležet a zajistil tomuto dítěti, chlapci či muži bezpečí.

Pirojil však takový hlupák nebyl a skutečně chtěl mít možnost se v následujících dvaceti letech vyspat a ne se na tři směny střídat.

"Tak," prohlásil Pirojil, "musíme rozhodnout. Ano, nebo ne? Rozhodneme se tedy, že nám lamutské úklady zachutnaly a řekneme si o další porci intrik? Nebo uděláme, co by udělal každý rozumný člověk, a utečeme při první příležitosti? A pokud to bude znamenat, že tu necháme žold, tak ať."

Durine si odkašlal. "Já myslím, že tvůj názor je jasný. A takový je i můj."

"Ale -"

"Buď zticha, Kethole. Teď jsem na řadě já." Durine zavrtěl hlavou. "Budu mluvit o své volbě jasně: odjíždím. Jestli mě jeden nebo oba dva budete následovat, bude dobře. Jestli hodláš zůstat tady a vstoupit tu do služby, Kethole, přeji ti vše nejlepší, říkám ti nashledanou a zajistím, abychom si rozdělili zlato, než odjedu. Nemám rád komplikované věci a čím víc se zaplétáme s touto severní šlechtou, tím komplikovanější jsou. To není pro mě."

Pirojil se přidal. "Souhlasím. Dva z nás říkají baronově laskavé nabídce ne. Pokud chceš říct ano, jsi v tom sám."

Kethol chvíli mlčky stál a potom svěsil ramena. "Asi máte pravdu. Jen jsem o tom chtěl popřemýšlet."

"Popřemýšleli jsme. Pohovořili. Rozhodnuto."

Kethol pozvedl ruce na znamení kapitulace. "To nevádí. Jsem s vámi dvěma." Povzdechl si. "A jestli jste se rozhodli považovat mě za hlupáka kvůli tomu, že jsem uvažoval o tom, že zůstaneme, tak jen do toho a řekněte to rovnou."

Pirožil mu položil ruku na rameno. "No, já si myslím, že neexistuje nikdo jiný, koho bych měl raději u sebe, aby mi hlídal záda, a to je fakt. Takže jsme se dohodli?"

"Už jsem to řekl."

"Dobrá." Přidal se Durine.

Pirojila něco napadlo, myšlenku však zahnal, nebo se o to aspoň pokusil.

Manipulace byla jedna věc; vražda jiná.

Nebylo pravděpodobné, že by lady Mondegreenová otrávila svého manžela, aby si mohla vzít svého milence. Nebo ano? Astalonský kněz, který barona ošetřoval, by asi uměl rozeznat přítomnost jedu, pokud ne najít protijed.

Ne, rozhodl se, nezavraždila svého manžela. Pokud by si přála zanechávat ve svých stopách mrtvá těla, aby postoupila vzhůru, nebyl důvod, proč by čekala tak dlouho, aby se zbavila problematického manžela, a těla se navíc špatně schovávala. Kromě toho Durine poznal dost chladnokrevných zabijáků a spoléhal na dvacetiletou zkušenost, že ona není jako oni.

V každém případě to bylo skoro za nimi.

Oteplovalo se, mezi dvěma nejvíce zneprátenými barony zavládl mír a oni teď jen musí zdvořile odmítnout nabídku barona Morraye a lady Mondegreenové, dostat svůj žold a vydat se na jih tak rychle, jak to jen bude možné, zanechávající La Mut za zády. Za předpokladu, že dostanou svůj plat, než budou muset odjet.

Otřásl se.

Venku možná bylo o něco tepleji než prve, ale jeho mrazilo.

Kapitola dvanáctá

RÁNO

Vše vypadalo mírumilovně.

Zlaté ranní slunce se právě přehouplo přes východní hradby, svítlo dovnitř okny s otevřenými okenicemi a zalévalo zlatým ranním světlem ložnici lady Mondegreenové ve druhém patře hradu. Kamenné stěny naproti oknům zakrývaly gobelíny, které zářily nečekaným leskem a třpytily se pod hravým zlatým světlem. Sběrka nádobek a lahvíček na toaletním stolku zářila jako šperky, jak se sluneční paprsky odrážely od jejich skleněného a porcelánového povrchu, a v tmavých koutech místnosti pozlacovaly i zrnka prachu. Jak slunce stoupalo, odražené světlo jako by se pohybovalo. Bylo jako živé, když se mihotalo a měnilo barvy ze zlaté přes stříbrnou až po bílou.

Zřetelně prázdná láhev dobrého ravenburgského červeného spočívala na nočním stolku vedle dvou sklenic, jedné prázdné a druhé s náprstkem vína zbývajícím na dně. Na podnosu kromě vína ležely pochoutky - vyloupané ořechy, sladkosti a kousek sýra - během noci okoralého.

Na křesle vedle postele bylo úhledně srovnáno pánské oblečení spolu s dámskou noční košilí.

Olej v lampě u postele už buď dávno vyhořel, nebo lampu někdo tiše uhasil.

Ložní prádlo bylo pomuchlané, jak by je běžně zmuchlaly ve spánku dvě osoby, které teď vzájemně propletené pod přikrývkami ležely.

Vše bylo mírumilovné.

Milenci leželi tváří v tvář, jako by se dívali jeden druhému do očí, když podlehlí dřimotě. I skutečné moře krve z jejich podřezaných hrdel se vsáкло do prostěradel i povlečení a baron Morray a lady Mondegreenová tu spolu nehnuto leželi ve smrti.

Kapitola třináctá

VYŠETŘOVÁNÍ

Strážný usnul ve službě.

Celý se ještě třásl a byl bledý, ale přiznal se k tomu. Steven Argent mu věřil. Pokynul mu, ať se posadí na židli, zatímco Tom Garnett přihlížel. Nebyl vlastně důvod nutit muže, který byl odsouzen k smrti, aby stál v pozoru, a než ho uvrhnou do kobky, mohli pár minut počkat, dokud Steven Argent nepoloží pár otázek. Pokud se na něco chtěl zeptat, měl by to udělat právě teď.

Mistr šermíř si s údivem uvědomil, že je až dokonale klidný. Dokonce se muže ani nezeptal, kdy usnul nebo jak dlouho spal.

Jak by to mohl vědět?

Jak jen mohl být ten idiot tak nedbalý? Jak jen mohl Tom Garnett vybrat seržanta, který zvolí za stráž u Morrayových komnat vojáka, jenž je tak nedbalý? Jak mohl Steven Argent vybrat -

Doháje! "Určitější neviděl jít barona Morraye do pokoje lady Mondegreenové?" zeptal se tiše.

"Ne, pane. Tím myslím, ano, pane. Chtěl jsem říct, pane, že viděl." Voják se díval přímo před sebe, vyhýbaje se pohledu mistra šermíře. "Myslel jsem, že mi do toho nic není, a baron mi to nemusel říkat. Jen jsem stál na stráži - viděl jsem na dveře do pokoje lady na druhé straně chodby a nepředpokládal jsem, že by baron chtěl, abych se přesunul před její dveře, zatímco bude uvnitř."

To dávalo smysl.

Ne že by v tom byl nějaký rozdíl, kdyby usnul na stráži přede dveřmi lady Mondegreenové, nebo kdyby jen odešel do kasáren a opustil své místo.

Pěkně jedno po druhém, pomyslel si, hezky po pořádku.

Jasným podezřelým byl Werheyen - aspoň pro Morrayovy muže to bude očividná volba.

Tom Garnett přikývl, jako by dovedl číst myšlenky mistra šermíře. "Hned jsem poslal Morrayovy muže s Karrisovým oddílem na sever a Verheyenovy a Kellyho muže jsem poslal na jih." Zkřivil ústa. "Vím, že to není v mé kompetenci, ale -"

"Ale připadalo ti důležitější je od sebe oddělit, třeba jen na pár hodin, než ztrácet čas tím, že si v této záležitosti vyžádáš rozkazy ode mne."

Garnett souhlasně kývl. Stejným způsobem uvažovali i Karris a Kelly.

Steven Argent si nemyslel, že to byl Verheyen, vzhledem k tomu, na čem se Verheyen a Morray dohodli předcházejícího večera, což Morraye vedlo k odstoupení. Ano, Verheyen možná Morraye nenáviděl, ale to prostě patřilo k soupeření o hrabství a to minulou noc skončilo, když se Morray vzdal veškerých svých nároků. Pokud mezi nimi ještě zůstala nějaká zlá krev, prozatím na ni zapomenou, když každý vlastně získal to, oč usiloval.

Ale když ne Verheyen, kdo tedy?

A proč?

Steven Argent potřásl hlavou. Na tuto otázku nemohl odpovědět takový hlupák jako mistr šermíř, který se zjevně nedokázal vypořádat ani s tak jednoduchým úkolem hraběte, aby udržel jednoho barona naživu, a který měl v oddílech tak uvolněnou morálku, že mu vojáci na stráži usínali.

Zavrtěl hlavou. Pro to neexistovala omluva. Sám vždy na takových základech stavěl a každý z jeho seržantů by zkopal do krve muže, jehož by přistihl, jak spí na hlídce, dokonce i při předpokládané zběžné hlídce, jakou byla ta u baronových komnat na hradě. Ano, bylo důležité oddělit frakce soupeřících baronů, když jednou za čas nastala situace, že se do La Mutu dostalo naráz příliš mnoho zneprátených jednotek a k tomu je ještě vánice donutila setrvat ve městě.

Měl by podat rezignaci okamžitě, jakmile se Vandros vrátí, a pokud by nastala ta nepravděpodobná situace, že by si hrabě takového nepotřebného hlupáka ponechal jako obyčejného vojína, Steven Argent by měl svoji vinu odčinit v první linii s mečem a kopím.

Ukázal na vojáka, který seděl na židli, a pak na dveře. "Doprovod' ho do kobky, Tome, a postav tři muže ke dveřím, aby ho hlídali." Shlédl na popelavý obličej. "Ty se neoběsíš ve své cele. Hezky počkáš na spravedlnost hraběte a poneseš vše jako muž."

Voják přikývl.

"A připouštím, že já udělám totéž," dodal mistr šermíř. Kdyby si jen nechtěl hrát na chytrého, kdyby jen nedovolil lady, aby ho přesvědčila, že Kethol a jeho muži budou daleko užitečnější, když budou udržovat pořádek ve městě, zatímco ona zprostředkuje mír mezi Morrayem a Verheyenem, než aby si dělali starosti s nějakým případným úkladným vrahem, který má zvědy nejen v La Mutu, ale i mezi Tsurany.

Jenže ona působila přesvědčivě a stejně tak ho přesvědčila i fakta - tento hypotetický vrah byl právě jen tohle - hypotetický - tedy až do dnešního rána, a s každým dnem byla jeho existence méně pravděpodobná. Ani ona, ani on se nedali snadno ovlivnit, ale ti tři žoldáci na ně na oba udělali dojem.

Ano, pomyslel si, znechucen sám sebou, obviňuj mrtvou.

Nicméně to v té chvíli vypadalo jako dobrý nápad, a kdyby ten idiotský voják, který právě mřil do kobky, neusnul, stále by to ještě dobrý nápad byl. Bezprostředním nebezpečím bylo, že mezi jednotlivými frakcemi vypukne boj, a kdyby se tak stalo...

Což se ještě stále může stát a asi stane.

Letmo pohlédl na Torna Garnetta. "To nepočká na návrat hraběte, že ne? Nevidím jinou možnost, ty ano?"

Kapitán zavrtěl hlavou. "Někdo musí zjistit, kdo zavraždil barona Morraye a lady Mondegreenovou - někdo důvěryhodný a jeho důvěryhodnost musí být zaštiťena autoritou hraběte z La Mutu. A rychle, než se všechno kolem nás rozpadne. Nemůžeš to být ani ty, ani já," řekl Tom Garnett se vztyčeným prstem a pak ještě dodal, "protože my jsme ti nekompetentní idioti, pod jejichž dohledem k vraždě barona došlo."

Steven Argent místo odpovědi jen kývl.

"Mohl to být Viztria nebo Langahan," vypočítával Tom Garnett na prstech, "ale kdybychom je obvinili, přihráli bychom tím La Mut do náruče Guye du Bas-Tyry, ať tak nebo tak. Kromě toho," pokrčil rameny, "strávil jsi nějaký čas na dvoře v Rillanonu a ti z kondorského dvora se liší jen trochu. Vůbec bych se nedivil, kdyby Guy poslal své barony sem, aby dělali potíže -"

"Samozřejmě že ne, ale... vražda?"

"A jaké větší potíže než tyto by mohly nastat?"

"Ty myslíš, že jeden z nich je vrah?"

"Sice si to nemyslím, ale nevím to jistě," pravil Tom Garnett. "Ty to taky nevíš. Já vím, že jsem to nebyl já, a taky vím, žeš to nebyl ty. Ale ty nevíš, že jsem to nebyl já."

"Ty?"

Tom Garnett zvedl ruce. "Byl to můj člověk, který usnul na stráži - možná jsi měl poslat Kellyho nebo Karris, aby hlídali dole v kobce mne. Já bych to určitě udělal, kdyby byla situace opačná. Nejsem si ani jistý, že to nebyl Erlic, který -"

"Erlic?"

"Ta stráž," zamračil se Tom Garnett. "Mohl to udělat. Nemám nejmenší tušení, proč by chtěl zabít barona a lady Mondegreenovou, ale můžu přísahat, že usnout na stráži není jeho zvykem. A nejsem si jistý žádným ze svých mužů - proto jsem s ním taky do cely poslal tři muže, kteří na něj dohlédnou, abychom ho v cele nenašli oběšeného... s něčí pomocí, nebo bez ní."

"Ty myslíš, že ho možná někdo navedl?"

Garnett pokrčil rameny. "V této chvíli je všechno možné. Spiš asi viděl něco, o čem neví, že to viděl. Když si s ním promluvíme, třeba nám poskytne klíč k tomu, kdo je za touto krvavou záležitostí. Možná budeš chtít poslat někoho, aby hlídal mě."

"Věřím ti, Tome."

"Dobrá, pak asi potřebuji někoho, kdo by se postaral o mé bezpečí stejně jako o Erlicovo."

"Ty nevěříš svým mužům."

"Až do dnešního rána bych každému z nich jednotlivě i všem dohromady svěřil bez váhání vlastní život i to, čeho si cením víc než svého života." Tomu Garnettovi se třásly ruce. Vztekle propletl prsty dohromady, aby třes zastavil. "Ale jen jsem uvedl možnost k posouzení, že?"

Uvolnil ruce a díval se na ně, dokud se mu zrádné prsty nepřestaly třást. "A nemůžeš pověřit žádného z místních baronů, aby provedli vyšetřování. Všichni Morrayovou smrti něco získají, zvláště když podezření padá na Verheyena." Steven Argent kývl. "Na hradě jsou jen tři muži, o kterých víme, že těmito vraždami nemají ani co ztratit, ani co získat."

"Ano. Tři muži, kteří nechtějí od La Mutu nic jiného, než dostat se z něj ven, a to s penězi, které jim patří - s penězi, které nyní zůstanou v pokladnici až do návratu hraběte Vandrose - pokud někdo jiný nezná zaříkadlo, které pokladnici otevírá. Znáš je ty?"

Steven Argent zavrtěl hlavou. "Ne. Já jsem voják, ne úředník. Přinejmenším jsem až do dnešního rána vojákem byl. Ale souhlasím s tebou. Mohli však přijmout nabídku hlídat dítě barona Mondegreena, a pokud tak učinili, jsou do toho také zapleteni."

Bylo to nepravděpodobné, ale lady dokázala být velmi přesvědčivá, a -

Ne. Ne, vůbec neuvažoval jasně. Souhlasit s hlídáním dítěte a pak je zabít v lůně - spolu s jeho matkou a otcem?

Když jen stačilo říci ne?

Hloupost, hloupost, hloupost. Omlouvalo ho jen to, že na takové věci nebyl zvyklý.

Takže jinak...

Tom Garnett vyslovil, co mělo být Steven u Argentovi zřejmé: "Se vší úctou, ale i v tom případě by do toho byli zapleteni jen mimoděk." Garnett pokrčil rameny. "Sotva by přijali nabídku a pak zabili barona a lady, když prostě stačilo říct ne, že?"

Argent přikývl. "Právě jsem na to myslel." Na chvíli se odmlčel a zvažoval své možnosti. Potom řekl: "Existuje staré úsloví, 'máš poslušného koně, tak jej pobídní k další míli'. Pošli pro ně."

Když Tom Garnett vstával, usmíval se. "Už jsem to udělal, pane. Měli by čekat za dveřmi. A pokud znám Pirojila, právě za nimi asi poslouchá." Postavil se do pozoru. "Pokud pro mě nemáš jiné rozkazy, pane, půjdu do sklepení hlídat vězně."

"Ano, můžeš jít, kapitáne. Pošli je dál. A ať nás opatruje sám Tith-Onaka."

Kethol potřásl hlavou.

Celé Hnízdo přímo zářilo. Slunce v pozdním ránu svítilo do oken a Durine s Pirojilem zamračeně sledovali Kethola, jak se mazlí s Fantasem, i když jen proto, aby se nemuseli věnovat něčemu jinému.

Co jiného měl Kethol dělat? Steven Argent jim právě hodil na hlavu tuhle záležitost a pak odešel dolů, aby shromáždil zbylé barony na mimořádný sněm a aby oznámil, že pověřil vyšetřováním vraždy barona Morraye a lady

Mondegreenové kapitány Kethola, Pirojila a Durina.

Poslední rozkazy mistra šermíře dávaly smysl, určitým způsobem, ale...

Pirojil to vyjádřil slovy.

"S posledními rozkazy je jediný problém," řekl Pirojil. "Nemám nejmenší tušení jak zjistíme, kdo to udělal."

Durine přikývl. "Když jsem chtěl po bitvě předt, kdo koho zabil, obvykle jsem se zeptal - i když přísahám, že Mackin lže, když tvrdí, že toho Brouka oddělal sám."

"Toho v lese, nebo toho u Šedých věží?"

Durine zvedl obočí. "Tvrdí, že oba dva? Myslel jsem, že mluví jen o malém nedorozumění v Yabonském lese minulý podzim."

"Mohli byste se vy dva, prosím, držet věci?" požádal je Kethol. "Taky nevím, jak to svedeme, a jak víte, přemýšlení není mou specialitou."

"Očividně," zamračil se Pirojil.

Kethol potlačil protest. Jeho nedávný pokus o přemýšlení dopadl dobře - koneckonců odlákal oddíly baronů a snad dokonce dal lady Mondegreenové argumenty, které zjevně potřebovala, aby přesvědčila Verheyena a Morraye, že se spolu mají dohodnout. Rád by byl dostal příležitost, aby se jí na to zeptal.

Na druhou stranu, pokud tomu tak bylo - a Durine s Pirojilem si budou myslet, že ano - právě toto odvrácení pozornosti také přimělo barona Morraye učinit svou nabídku a Pirojil s Durinem se na Kethola stále ještě zlobili, že tuto nabídku prostě a jednoduše neodmítl.

Takže bylo nejlepší nechat si své úvahy ohledně toho, jestli je nebo není chytrý, pro sebe. Neměl nejmenší pochybnosti, jak by se na to druzi dva dívali.

Mezitím... "Kolik myslíš, že máme času?"

"Hodiny," odpověděl Pirojil. "Pokud nebudeme mít neuvěřitelné štěstí. Vojáci jsou baronu Morrayovi oddáni a kolem je příliš mnoho Mondegreenových mužů. Jejich paní leží mrtvá ve svém pokoji a pachatel obou zločinů musí sedět dole ve velkém sále."

"Když Tom Garnett poslal Morrayovy a Mondegreenovy vojáky, aby se pokusili dostat do nejbližších vesnic, má to něco do sebe."

"Jo. Proto taky máme hodiny času a v ulicích nám nezuří bitva."

Nebylo by to poprvé, co se sváry mezi místními frakcemi proměnily v otevřenou válku - Pirojil by se na to mohl zeptat obyvatel Zátoky zářců.

"Doufám," podotkl, "že se jedna skupina dostane na sever k vesnici Kerrat, nebo druhá na jih k Vendrosu, ale vesnice jsou stovky mil daleko a já pochybuju, že to zvládnou, zvlášť ve sněhu až po pás, v němž asi nedokážou najít cestu."

Na chvíli jako by se mu rozostřil zrak. "Možná by bylo nejlepší vyslat setniny Torna Garnetta a Kellyho, aby jednu nebo druhou stranu bez varování pobily - nemyslím však, že mistr šermíř takový rozkaz vydá."

"To by byl špatný precedens," připustil Durine. "Asi by se to zvrhlo v zabíjení žoldnéřů, aby jim nemuseli vyplatit žold."

"Jo, tak je to. Historka o tom, jak se Morray a Verheyen udobřují, se nebude prodávat moc dobře -"

"Ty jí nevěříš?"

"Ale věřím, nepokládám ji však za příliš přesvědčivou, ne pro Morrayovy a Mondegreenovy muže. A je jen otázka času, než vezmou záležitost do vlastních rukou, nebo než je řádné oddíly rozdrtí." Začít boj bylo snadné; zastavit ho, dřív než začal, bylo obtížné; přerušit ho křikem, když už začal, bylo téměř nemožné.

Kethol kývl. "Takže bychom měli raději dělat to, co nám přikázali - zjistit, kdo to udělal, a rychle."

Durine přisvědčil. "Což nás přivádí zpět k otázce jak?"

Kethol se obrátil na Pirojila. "Jak, to je obvykle tvoje specialita."

Pirojil rozhodl rukama. "V tomto případě to není moje specialita. To není ničí specialita." Na chvíli zavřel oči. Potom řekl: "V první řadě bychom měli získat informace."

"Jako třeba tak," zeptal se Durine, "že budeme chodit po hradě a každého se ptát: "Promiň mi to, můj pane, ale nepodřezal jsi náhodou minulou noc dvě hrdla?""

Kethol to vůbec nepokládal za vtipné, ale Pirojil přikývl. "Jako například tak. Uvidíme, jestli dokážeme vypátrat, jak baroni -i kapitáni a strážé, kteří se také můžou volně pohybovat po hradu - strávili večer a noc."

"A ty si myslíš, že nám to řeknou?" Kethol nechápal.

"Ne, ty hlupáku - ale jestli třeba Viztria vypoví, že byl vzhůru až do svítání a povídal si s baronem Langahanem, a Langahan řekne, že šel spát brzy, budeme vědět, že jeden z nich lže."

Kethol přikývl. "Někdo sledoval chodbu a využil toho, že strážný usnul."

"Nebo možná neusnul. Třeba je do toho taky zapletený. Někdo by se ho měl asi zeptat." Pirojil se obrátil na Durina.

"Vyslechni ho. Pečlivě. Pak přijď za mnou."

"A ty budeš kde?"

"Budu dole ve velkém sále vyslychat šlechtice a kapitány - jemnější práce než tvůj rozhovor s tím hlupákem Ericem." Durine kývl.

"A já?" chtěl vědět Kethol. "Pro takovou práci nejsem k ničemu, protože jsem hloupý."

"Pokud se dokážeš na chvíli nevzrušovat kvůli tomu, že jsi hlupák, možná budeš k nějakému užítku." Pirojil se zašklebil.

"Můžeš propátrat terén."

"Terén?"

"Ano, terén. Vyrůstal jsi jako lesník, jako syn lesníka, ne?"

O tom Kethol nerad mluvil a taky nerad mluvil o zničení svého domova v dětství, kvůli čemuž se dostal do světa, kde

se živil lukem a mečem. Byla to však pravda, takže kývl.

"Co tedy udělá lesník, když najde v lese střevo upytlačeného jelena?"

Kethol pokrčil rameny. "To není těžké. Rozhlídne se, jestli by nezjistil nějaké stopy vedoucí k pytlákovi, pokusí se odhadnout, odkud přišel. Jestli má opravdu štěstí, najde šíp, který jelena skolil."

"To se stává?"

"Zajisté. Pokud šíp projde skrz krk, může někam zapadnout, a pytláci jsou někdy nepořádní. Když najdeš šíp, i kdyby byl třeba neoznačený - pytláci obvykle nepovažují za nutné, aby kvůli tobě šípy označili - můžeš většinou získat nějaký znak z opeření a hlavice šípu, abys poznal odkud pocházejí, a to tě pak navede na stopu k -"

"Stopa, ano. To je to slovo. Hledáme stopy. Prohledej pokoj lady - a podívej se, jestli neobjevis nějakou stopu."

Kethol sraštil čelo. "Nemyslím, že tam budou nějaké hlavice šípů, a ještě víc pochybuji, že dokážu na koberci někoho stopovat."

Pirojil rozpráhl ruce. "Nevím, jaký druh stopy. Snad zbraň, která jim prořízla hrdla? Mohla tam zůstat," navrhl pochybovačně. "Kdyby se podle ní dal určit majitel..."

Neznělo to pravděpodobně. Ve skutečnosti to bylo spíš nemožné.

"A prohledej komnaty barona Morraye," dodal Durine.

"Stejná otázka: kvůli čemu?"

"A stejná odpověď: já nevím," opáčil Durine.

"Já vím," řekl Pirojil. "Kvůli něčemu - útržku papíru, možná, nebo poznámce v knize. Nic, co by se dalo najít příliš lehce nebo příliš obtížně, ale bude na tom napsáno krátké provolání, zařikávadlo, které dovolí otevřít pokladnici ve sklepech." Kethol by neměl být znechucený obavami, zda jim bude žold vyplacen včas, ale byl a odrazilo se mu to i ve tváři.

Pirojil jen zavrtěl hlavou. "Opravdu se z tebe stává zápecník, vid'?"

"Houby, Pirojile -"

"Dobrá," řekl Pirojil, přes škaredý obličej mu přeletěl nepatrný úsměv. "Předpokládám, že se ze mne také stává zápecník, protože jsem na naši výplatu v tuto chvíli nepomyslel. Ale právě teď si musíme začít dělat starosti nejenom s bandou Morrayových mužů, připravených pomstít baronovu vraždu, ale také s bandou žoldnéřů, poněvadž některé určitě napadne, že nedostanou peníze, dokud někdo neotevře pokladnici, a já si nemyslím, že mistr šermíř hodlá ustanovit některého z baronů třeba jen jako dočasného kvestora, dokud neodhalíme vraha. A i když to udělá, nemá to žádný význam, pokud kvestor nedokáže otevřít pokladnici bezpečně."

Durine přikývl. "Nejlepší, co by mohl mistr šermíř udělat, za předpokladu, že se věci nerozvinou do otevřeného boje, je vyplatit žoldnéře - a také stálé vojsko. Peníze dovedou lidi uklidnit."

"To si taky myslím." Pirojil se podíval z Kethola na Durina.

"Nějaký dobrovolník, který by zamumlal něco, co by připomínalo kouzlo, a zkusil pokladnu otevřít?" Zavrtěl hlavou, ještě než si svou otázku sám zodpověděl. "Ne." Zkřivil rty. "Pojďme se nad tím zamyslet -" Přešel ke dveřím a vykoukl ven. "Pošli pro žoldnéře Mila a Mackina k Vyraženému zubu. Řekni jim, aby se mi ihned hlásili ve velkém sále."

"Ale -" stráž za dveřmi začala protestovat. Pirojil ji umlčel zvednutým prstem.

"Pokud máš nějaké námitky proti mým rozkazům, běž se zeptat mistra šermíře. Pověřil nás tři, abychom tuhle záležitost vyšetřili, a já mám za to, že to myslel vážně."

Chodbou zazněly vzdalující se kroky a Pirojil se s úšklebkem otočil. "Toto pověření se mi začíná líbit."

Durine potřásl hlavou. "Líbilo by se mi víc, kdybych věděl, co děláme."

"Mně taky," přidal se Kethol.

Na tom se všichni tři shodli.

Pravidlo "když nevíš, co dělat, dělej to, co dělat umíš" přece jen dávalo smysl a Kethol mrtvá těla prohlížel už dříve. Pohovory s lidmi byly něco jiného - copak Pirojil očekával, že vrah vyskočí a řekne: "Já to udělal, když se na něj úkosem podívá?"

"Takže všichni bychom se měli vynasnažit, abychom vypadali, že víme, co děláme."

Durine se zazubil. "To je to, co dělají důstojníci a šlechtici celou dobu, ne?"

"Zřejmě. Dejme se do toho." Pirojil tleskl a vyzval gestem zbylé dva, aby se zvedli. "Durine do sklopení, Kethol do pokoje lady Mondegreenové a já ke shromážděným baronům a kapitánům. Sejdeme se tady v poledne." Zašklebil se.

"Řeknu Erevenovi, aby nám donesl oběd."

Durine cestou do podzemí opatrně balancoval na kluzkých kamenných schodech. Před nejbližší celou stáli Tom Garnett a tři jeho vojáci. Obrovský mosazný klíč, o němž Durine předpokládal, že je klíčem ke kobkám, visel na háku vedle olejové svítilny zavěšené na trámu těsně nad jejich hlavami - na opačné straně, než byly kobky. Člověk uzavřený v podzemní kobce by se na něj mohl dostat, kdyby měl dostatečně dlouhou tyč s hákem, dalo se však předpokládat, že v kobkách hraběte se dlouhé tyče s háky jako běžné vybavení nevyskytují.

Všichni čtyři muži - ne, pět společně s Erlicem - se postavili do neúplného pozoru, když se Durine přiblížil, spíš z úcty k jeho hodnosti než k jeho osobě. Všichni mu připadali známí, stejně tak i Erlic.

Durine zavrtěl hlavou. Ani ne před týdnem, i když teď mu to připadalo jako celá věčnost, poslal Tom Garnett dva z těchto mužů, aby Durina přivedli k mistru šermíři. Ten ho společně s Pirohulem a Ketholem pověřil ochranou barona Morraye.

"Máš na mě vztek, vid'?" prohodil Tom Garnett, neboť si zjevně špatně vyložil výraz na Durinově tváři.

"Ne, kapitáne. Vztek určitě mám, ale není jisté na koho, s výjimkou Erlica." Durine pokrčil rameny. "Ale nechme toho. Potřebuji si promluvit s Erlicem o samotě."

"To nemůžeš, kapitáne," zavrtěl jeden z vojáků hlavou. "Máme rozkazy nespustit z něj oči. Někdo si myslí, že by se

mohl vyhnout spravedlnosti hraběte, a k těmto lidem patřím i já, nehleď na to, že rozkaz je rozkaz."

Jak by to mohl Erlic provést, to je zajímavá otázka, pomyslel si Durine. Vysvlékli ho z tabardu, kalhot a bot. Tenká příkrývka, do které byl zabalen, z něj spadla, když se postavil do pozoru, a teď se třásl jen v tunice, která mu sahala po kolena.

No, možná by mohl roztrhat tuniku na proužky, splést je do provazu, uvázat jeden konec k mřížím a druhý sobě kolem krku, potom skočit a zlomit si vaz, ale Durine předpokládal, že by si všiml, kdyby se o to Erlic pokoušel, a že by ho snad dokázal zastavit. Neřekl však nic, jen se díval na Torna Garnetta, který rychle přikývl.

"Myslím, že tě s ním můžeme zamknout a zůstat v doslechu." S pevně sevřenými rty se otočil k vojákovvi, který mluvil před chvílí. "Kapitán Durine si není jistý, jestli do toho nejsme zapletení," řekl tiše a nenucené, jako by mluvil o počasí.

"Do háje," prohlásil jeden z mužů, když přecházel k trámu, aby přinesl klíč. "Předáš nám svůj opasek a taky ten nůž, který máš upevněný na zádech pod tunikou?"

Durina to nevysvětlitelně podráždilo. Myslel si, že o jeho noži nikdo neví, a neměl ponětí, kdy a jak ho ten chlap vystopoval. Nelíbila se mu představa, že zůstal na jednom místě tak dlouho, aby k něčemu takovému mohlo dojít. Odepjal si však opasek s mečem a předal jej dalšímu vojákovvi, pak vytáhl nůž a podal ho rukojetí napřed tomu, jenž si o něj řekl. Poté pokynul Erlicovi, ať ustoupí.

Rychle vstoupil do cely. Částečně očekával, že na něj Erlic skočí, a těšil se, že se s ním popere, tak aby se rozhovor odvíjel správným směrem..

Erlic se však jen přesunul na konec cely a sesul se na pryčnu vyčnívající ze zdi, jež sloužila vězni jako postel. O chvíli později byli oba zamčeni. Tom Garnett a strážník se odsunuli z dohledu a byli buď z doslechu nebo zticha, ačkoliv Durine nechtěl hádat, co z toho je správně.

Pravděpodobně na tom příliš nezáleželo, pokud nebyli do vražd zapleteni všichni čtyři, a i když Durine nemínil tuto možnost vyloučit, nezdálo se mu to pravděpodobné.

Aspoň v to doufal.

Samozřejmě, existoval jednoduchý způsob, jak to zjistit. Kdyby po svém rozhovoru s Erlicem nasadil uspokojený výraz a oni skutečně měli prsty ve vraždě barona Morraye a lady Mondegreenové, v rychlosti by Durina ve vězení zabili a nedovolili by mu vyjít. Pokud tomu tak bylo, jeden z nich pravděpodobně bude na cestě, aby si přinesl samostřel, jen aby to měli snazší.

Ta představa jej rozehrála, když se obracel na Erlica. "Tak," řekl. "Moc ti toho nabídnout nemůžu a ty mně ještě méně, podívejme se však, jestli s tím nemůžeme něco udělat." Obchodní jednání byla spíše Pirojilovou záležitostí než Durinovou, Durine jej však při tom mnohokrát sledoval. "Mohl bych začít, dejme tomu, tím, že ti budu lámat prsty a slibovat, že přestanu, když mi řekneš vše, co víš."

Eriic k němu vzhledl a zavrtěl hlavou. "Já ale nevím nic kromě toho, že jsem usnul na stráži."

"Nikdo tě nepožádal, aby ses díval na druhou stranu, když vcházeli do pokoje lady Mondegreenové, aby si s ní, řekněme, na chvíli promluvili?" Durine si nemyslel, že by to bylo tak jednoduché, ale neškodilo se na to zeptat. Stále zde byla otázka, proč si Erlic nevšiml nikoho, kdo by vycházel z pokoje a byl pokryt krví, nebo proč neslyšel zvuky zápasu, ale hezky jedno po druhém.

Eriic zavrtěl hlavou. "Nikdo mě o nic nepožádal. Baron vešel do jejího pokoje, ale -"

"Ale nebylo to poprvé."

Eriic přikývl. "Měl jsem hlídku na chodbě i minulou noc a taky noc předtím." Pokrčil rameny. "On si mě nevšiml, předstíral, že mě nevidí."

"Kdo bydlí ve vedlejším pokoji?"

"Vedle lady Mondegreenové?"

"Ne," odpověděl Durine. "Vedle prince Erlanda."

Erlic se jen zatvářil zmateně. Zjevně kousavou poznámku nepochopil.

"Ano, vedle lady Mondegreenové."

"Verheyen na straně blíž ke mně, mezi pokoji lady a barona Morraye. Viztria a Langahan se dělí o pokoje na druhé straně."

Byl-li tento hrad zamořen tajnými chodbami stejně jako hrad Mondegreen, byli tu tři další lidé, kteří to mohli udělat, a pokud to byl Verheyen nebo někdo ve spolku s ním, pak to asi nebyla vůbec chyba tohoto chudáka. Což by mu mohlo zachránit krk.

Durine se na chvíli odmlčel, aby vše zvážil: mohlo to... ne, určitě bylo zapotřebí nejméně dvou lidí, aby zabili barona Morraye a lady Mondegreenovou, aniž by to vyvolalo poprask, který by probudil tohoto hlupáka nebo někoho jiného. Možná jeden muž, který byl ztraceně rychlý s nožem -

Do háje. Služící. Nepomyslel na služebnictvo, ačkoliv proč...

O tom může popřemýšlet později. "Někdo ze služebnictva vešel nebo vyšel z pokoje?"

Eriic zavrtěl hlavou. "Ne tak, abych ho viděl. Ne do toho pokoje. Emma, dcera vrchního sluhy, přinesla baronu Morrayovi láhev vína, ale to bylo do jeho pokoje, a přinesla podnos do pokoje barona Folsona těsně předtím, než přinesla večeri mně, a ještě jeden podnos do pokoje Viztrii hned poté, co na hodinách udeřily dvě, to si pamatuju, ale -"

"Ten pokoj sdílí s Langahanem."

"Ano, ale -"

"Ale nikdo nevešel do pokoje lady Mondegreenové, abys to viděl."

"S výjimkou barona Morraye, jak už jsem řekl."

"Jo, ale já si nemyslím, že by rozpáral hrdlo jí a pak sobě." Durine zavrtěl hlavou. "Náhodou bys nevěděl, jestli baron Verheyen obvykle bydlí v tom pokoji, když je na návštěvě u hraběte, že ne?"

Erlic zavrtěl hlavou. "Ne, to nevím, ale -"

"Ale co, člověče? Ven s tím."

"Ale obvykle na hradě pobývají jen jeden nebo dva baroni, pokud nejsou ubytováni ve svých vlastních domech ve městě - ačkoliv si nemyslím, že by nějaký dům baron Verheyen měl - obvykle je umístí ve větším apartmá na konci chodby. Onehdy v noci tu bylo reptání, že baroni ode dvora dostali lepší pokoje."

Jako by jednotliví baroni neměli mnohem důležitější věci na práci.

"Je tu ještě něco, co mi můžeš říct?" zeptal se Durine. "Cokoliv."

Erlic zavrtěl hlavou. "Jen to, že přísahám, že jsem nikdy předtím na stráži neusnul." Vypadal, že se každou chvílí rozpláče.

"Tak sis vážně vybral ten nejhodnější čas, kdy s tím začít, co?" Durine se zvedl. "Podívej: může - může - to mluvit ve tvůj prospěch. Chci tvé slovo, že vyčkáš na soud hraběte."

Eriic pomalu přikývl. "Zasloužím si to."

"Neptám se, co si zasloužíš. Ptám se na tvé slovo."

"Ty dáš na moje slovo?"

"Ano," zalhal Durine. Byla to ta nejlepší věc, jak od Erlica získat souhlas.

"Máš moje slovo, pane. Nevezmu si život."

Durine kývl. "Dobrá."

Vstal a vytáhl druhý nůž, který měl schovaný pod levou paží. Potom jím klepal na mříže, dokud na kamenné podlaze nezazněl dupot. Na tváři vyloudil spokojený výraz.

"Zjistil jsi něco?"

Durine moudře přisvědčil. "Ano," řekl. "Je možné, že jsem přišel na to nejdůležitější. Pusťte mě ven, prosím,"

pokračoval a zasunul nůž. "A mějte Erlica pod dohledem."

Tom Garnett vypadal, že se mu ulevilo, a jeden z jeho mužů šel pro klíč.

Nikdo se nepokusil Durina probodnout, když vycházel z cely, a to přitom zcela dobrovolně nastavil záda, když ještě jednou promluvil k Ericovi. Durine neměl ponětí, jestli má být kvůli tomu šťastný, nebo ne - byla by to aspoň stopa, a třebaže tvrdil opak, neměl stopu žádnou - nebo, aby byl přesný, buď neměl žádnou, nebo jich bylo příliš mnoho.

"Budeme na něj dávat pozor," řekl Tom Garnett.

Durine přikývl. "Ano, budete." Pokud Erlic zemře, bude to možná další ze stop, které hledali.

Kethol nevěděl, po čem má pátrat.

V posteli ležela dvě mrtvá těla, vrah je nezastřelil označeným šípem, ba ani neoznačeným šípem. Nepřekvapilo jej, že na vysokém koberci nejsou krvavé otisky bot, a otisky nohou, jež tam byly, mu stejně nebyly k ničemu.

Prohlédl si těla jenom proto, že věděl, jak se to dělá.

Ve vzduchu byl prach, ačkoliv nevěděl, odkud se tam vzal, musel si však neustále protírat oči, zvláště když se díval na lady Mondegreenovou. Otevřel okno, aby se vzduch pročistil, ale příliš to nepomohlo, aspoň co se prachu týkalo.

Vrátil se zpátky k tělům na posteli. Bylo důležité si pamatovat, že jsou to jen těla, jen mrtvé maso, a ne dva lidé, z nichž každý se k němu choval koneckonců lépe, než mohl námezdný voják očekávat.

Smrt byla, jako vždy, naprosto nedůstojná, i když tihle dva unikli tomu nejhoršímu. Pokud člověk nevnímá krev a mrtvolný zápach, mohl si představovat, že spí. Chvilí se díval na lady Mondegreenovou a zjistil, že nemůže ignorovat prostý fakt smrti. Barva ve tvářích, kterou mívala, když se smála nebo když ji štípal studený vítr během jízdy na koních k jejímu panství, byla pryč. Nahradila ji bledost připomínající pergamen, jež nemohla být zaměněna za nic jiného, než čím byla.

Zahnal z mysli veškerou lítost. Příliš často vídal smrt, která přeměnila někoho, koho znal jako živoucí bytost, do věci bez života. Považoval lady Mondegreenovou za přitažlivou a ona k němu byla laskavá. Teď však byla neživou věcí, a čím rychleji se porozhlédne po stopách, tím dřív to bude mít za sebou.

Přejel pohledem kolem, jako by hledal nějaké znamení, něco, co sem nepatřilo, něco, co by mohl rozpoznat: jako ohnutou větvičku tam, kam nepatřila, nebo rozdupanou trávu nebo bláto na boku skály. Lahvičky s líčidly a vonnými krémy mu nic neřikaly. Paráda lady neposkytovala dostatečné odpovědi.

Myslí, poručil si. Když najdeš upytlačeného jelena, první věc, kterou uděláš, je, že ho prohlédneš. Pokusil si nevšímat krve a zápachu. Nebylo to zase tak zlé, když do okna vanul studený vítr.

Nahnul se nad těla.

Ostrá čepel prořízla obě hrdla hluboce a čistě, ačkoliv nedovedl říci, jestli rány byly provedeny dýkou nebo mečem - akorát že mávání mečem by bylo příliš neohrabané.

Nebylo to však nemožné. Byl tady ten muž na stráži, v Dungaranu...

Zavrtěl hlavou. Ne. Jedna věc byla dostat se za někoho, popadnout ho za vlasy a ještě se zmocnit jeho meče a proříznout mu hrdlo, protože vlastní meč zůstal pevně vězet v páteři předchozího strážce. Něco jiného bylo seknout do hrdla někoho, kdo leží v posteli a spí.

Ale spali? Nebo si na poslední chvíli uvědomili, co jim hrozí?

Možná že ne, jinak by začali křičet. Potřeboval to však vědět a nemohl se jich na to zeptat.

Anebo mohl, když o tom tak přemýšlel.

Přinutil se odhrnout prostěradlo a prohledat těla.

Byli zalíti krví a místnost páchla způsobem, který by oba, barona i lady, dokázal vzbudit z mrtvých, na dlaních ani pažích však neměli žádné rány, jen na hrdlech.

Kethol se poškrábal na staré jizvě na levé ruce. Pokud nemáte nic jiného, co byste dali do cesty čepeli, použijete

reflexivně ruku, zvláště když vám čepel míří na obličej. Právě to už dvakrát udělal a po zkušenosti v Dungaranu si svědomitě hlídal, aby měl vždy po ruce jeden nebo dva nože.

Ale ne: vše ukazovalo, že někdo - nebo jich bylo víc - se prostě vplížil do místnosti, zatímco ti dva spali, a naráz jim podřezal hrdla, a to buď oběma najednou, nebo tak rychle, že ani jeden z nich neměl čas se probudit a pokusit se útočnicka zadržet. Kethol byl na rozpacích. Nemyslel si, že by někdo dokázal zasáhnout oběť dostatečně rychle, aby ji umlčel - a předpokládal, že lady zabil jako první, aby jí zabránil všikotem probudit ostatní - a potom zabil jejího milence, aniž by ho vzbudil. Jen málo mužů bylo tak rychlých, aby to svedlo.

Kethol zapřemýšlel a rychle si snažil vybavit, co mu Durine vykládal o baronu Verheyenovi, když zkržil meč s mistrem šermířem. Posunul se k čelům postele. Ano, švihnout mečem od spodní části krku lady nahoru, potom vrazit špičku do baronova hrdla a říznout ven. Ano, bylo možné, že to udělal jeden muž, pokud byl dostatečně rychlý.

Velmi profesionální. V koutku duše musel Kethol zručnost dotyčného obdivovat, zatímco zbytkem mysli toužil vzít hadr a očistit sraženou krev z tváře lady Mondegreenové. Přetáhl přes oba prostěradlo, jako by se mu nezdálo správné, že hledí na nahou šlechtičku, i když byla mrtvá.

Pravděpodobně to nebolelo, ani to netrvalo příliš dlouho. Kethol tomu zcela nerozuměl, ale existovaly rány, dokonce pěkně hluboké, které jen trochu krvácely a daly se, pokud jste si je nechali včas ošetřit, obvykle přežít, ačkoliv pokud člověk utrpěl zranění břicha, rána zhnisala a byla smrtelná.

Při jiných typech zranění stříkala krev jako malá fontána a člověk mohl zemřít během několika srdečních úderů. Nebo kůň - bylo to přece včera, kdy obdivoval způsob, jakým voják Torna Garnetta stejnou čistou ranou usmrtil koně se zlomenou nohou.

Bylo by zajímavé zjistit jméno toho muže, i když to asi nemělo valný význam.

Prozkoumal podlahu v místnosti a nepřekvapilo ho, že tam nůž nenašel. Zcela určitě v pokoji vůbec nebyl, ačkoliv by se po něm měl pro všechny případy porozhlédnout.

Nebo tu byl? Byl někde pěkně po ruce? Mohl zabiják použít vlastní nůž barona Morraye?

Ne. Poskládané šaty na židli byly jen šaty. Zabiják nemohl použít nůž z opasku barona Morraye, protože byl bezpochyby spolu s mečem na jeho opasku v jeho komnatách. Samozřejmě že baron nepomyslel na to, aby si s sebou vzal zbraň, když si přišel pozdě večer připít na zdraví s lady. Vzal jen láhev a dvě sklenice.

Dalo se těžko říci, kolik vína se rozlilo na podlahu, když se láhev převrhla. Když ji však Kethol opatrně postavil, zůstalo v ní malé množství vína.

Zatoužil po pití jako nikdy předtím, přesto láhev zazátkoval a postavil ji stranou.

Baron Morray nepůsobil jako přespříliš sentimentální muž, a Kethol už vůbec ne, takže doufal, že baronovi nebude vadit, když mu později připije na zdraví.

Později.

Vedle postele visela šňůra ke zvonku a Kethol za ni zatáhl. Nebyl si zcela jistý, jak systém funguje, ačkoliv byl jednou v kuchyni a viděl řadu zvonků pověšených na zdi. Každý zvonek vydával jiný zvuk. Nezáleželo na tom, který sluha se objeví, Kethol ho pošle pro vrchního sluhu.

Během několika minut stál ve dveřích Eeven, vrchní sloužící, a upíral zrak na Kethola, jako kdyby si myslel, že bude-li se dostatečně upřeně dívat na vojáka, bude moci ignorovat mrtvá těla na posteli.

"Ano, kapitáne?"

Některé věci se nikdy nezmění. Sluha se tvářil mrzutě jako obvykle.

Spořádaně však nevypadal. Obličej měl vlhký a krvácející ranka na konci brady prozrazovala, že odložil holení až na pozdní dopoledne, což nebývalo jeho zvykem. Kethol vrchnímu sluhovi nikdy nevěnoval dostatečnou pozornost, ale dosud jej neviděl jinak než čerstvě oholeného, takže usoudil, že se musí holit dvakrát denně.

"Jak dlouho jsi tady vrchním sluhou?"

Klást otázky, řekl Pirojil. Přímá otázka - kdo zavraždil tyto dva lidi? - nestála ani za položení. Kdyby na ni Eeven odpovéd' znal, určitě by se o tom zmínil.

"Sloužím hraběti Vandrosovi a jeho otcí celý svůj život, kapitáne, tak jako i můj otec přede mnou. Jako chlapec jsem začal pomáhat v kuchyni, umýval jsem nádobí a prošel jsem všemi posty domácího služebnictva, kromě cukráře a guvernanky." Usmál se a potřásl hlavou. "Nikdy bych nedokázal tak dobře ušlehat vaječné bílky, aby byly pusinky dostatečně nadýchané, a"

"Dost." Kdyby ho Kethol nezarazil, asi by v tom pokračoval celý den. Takové to často bylo s nemluvnými lidmi - když jste je jednou přinutili mluvit, jen stěží se dali zastavit. "Ale vrchní sluha - vedoucí služebnictva - tím jsi jak dlouho?"

"Šest let, kapitáne. Od té doby, co zemřel starý Thomas."

"Potom bys měl znát každou tajnou chodbu na hradě?"

Eeven zamrkal. "Tady nejsou žádné -"

"Teď není čas na diskretnost," skočil mu Kethol do řeči. "Za normálních okolností bych byl mnohem raději, kdyby si hrad v La Mutu udržel svá tajemství, ale pokud vrah přišel některou z těchto tajných chodeb, bylo by docela pěkné vědět, kde jsou, ne?"

Eeven přikývl. "Jsem si jistý, že to tak je, kapitáne, a bývaly tu tajné chodby, ale starý pan hrabě je nechal všechny zazdít - aspoň všechny ty, o kterých jsem věděl." Chvilí stál mlčky, potom pokrčil rameny a pokračoval. "Myslím, že je tu asi ještě tajný východ z komnat hraběte, a vzhledem k tomu, že Fantus dokáže proklouznout z půdy do Hnízda, jsem si docela jistý, že tady nějaké schované cesty jsou." Zavrtěl hlavou. "Ale ne v křídle, kde jsou hosté."

Přešel ke dveřím od toalety a Kethol jej následoval.

Samotnou toaletu představovalo dřevěné sedátko a Kethol mimoděk zauvažoval, jestli by bylo aspoň teoreticky možné, aby se touto cestou přes otevřený poklop toalety někdo vyšplhal do pokoje po zdi.

Zvedl sedátko a podíval se dolů na zmrzlou hromadu střední velikosti. Ne, díra provrtaná skrz kámen, která dovozovala uživateli shodit odpad dolů, byla jen stěží dostatečná, aby jí prolezlo dítě, a určitě ne dost velká pro vzrostlého muže, i kdyby byl schopen vylézt po boční zdi.

A nedokázal by to, aniž by po sobě na ledem pokryté venkovní zdi nezanechal nějaké stopy, usoudil Kethol: prach, který pokrýval sedátko, dokazoval, že s ním v poslední době nikdo nehýbal. Vzhledem k zimě venku, zcela pochopitelně, dávali šlechtici přednost nočníkům umístěným na kamenné podlaze hned vedle toalety, než aby vystrkovali svoje soukromé partie na studený vzduch.

Ereven Kethola upozornil na protější stěnu. Odhrnul starý gobelín - vybledlý jelen vybledle skotačící na vybledlé louce - a odhalil za ním cihlový obdélník vsazený mezi kameny. Cihly byly zjevně na místě důkladně omítnuty maltou.

"Když jsem byl chlapec, bývala tam vzadu malá šatna s dřevěnou zadní stěnou," řekl Ereven, "a když člověk zatlačil na poličku, která byla tady, a zmáčkl lištu tam," pokračoval a dotkl se přítom prsty dvou bodů na cihlách, "otevřela se zadní stěna šatny v Zelených komnatách."

Kethol strčil do cihel a pečlivě prozkoumal spoje mezi stěnou a stropem a potom mezi stěnou a podlahou. Podle jeho odhadu bylo klidně možné, že se celá cihlová stěna pohybovala na skrytých pantech - nebo jen její část - bližší ohledání malty však neodhalilo ani sebemenší trhlinu, jež by tam zcela jistě musela být.

"Mohu požádat o svolení barona Viztrie a barona Langahana, aby ti umožnili prozkoumat vše z druhé strany," navrhl Ereven. "Stále je tam šatna, ale -"

"Vynecháme žádost o svolení a já se na to podívám." Ereven ani slovem, ani změnou výrazu nedal najevo námitky. Jenom přikývl. Vzal to jako nutnost.

Kethol si řekl, že by se měl pořádně podívat i na ostatní zdi. A na šatnu v pokoji lady Mondegreenové. A na zdi za každým gobelínem na chodbě. Pomyslel si, že to pravděpodobně nebude k ničemu, ale bylo to aspoň něco, co mohl udělat. "Můžeš se teď vrátit ke svým povinnostem," obrátil se na Erevena.

"Ano, kapitáne." Ereven se jako vždy tvářil nezájemně. "Otec Kelly mě požádal, abych mu řekl, kdy může začít s přípravou těla k pohřbu."

"Je to něco, co jsi už taky dělal?"

"Ano, kapitáne," odpověděl Ereven. "Už jsem při přípravách pomáhal. Když už se na to ptáš, vlastníma rukama jsem oblékal starého hraběte do jeho pohřebního rubáše."

Skrýval se za monotónní řeči a obličejem bez výrazu záblesk zloby?

"Měl bych se na dovolení zeptat mistra šermíře, nebo to spadá do tvé... kompetence, pane?"

Kethol nevěděl, ale nehodlal to připustit. Připustit, že neví, bylo právě teď luxus. Pirojil říkal, že mají vypadat a konat, jako kdyby věděli, co mají dělat, a čestně se přiznat, že nemá nejmenší tušení, kde jeho kompetence začínají a kde končí, nebylo očividně rozumné. Stejně tak nebylo rozumné čestně přiznávat, že nemá nejmenší potuchy, co vlastně hledá.

"Ano," odpověděl. "Ale ne dřív než po západu slunce, pro případ, že by mí kolegové potřebovali vidět to, co jsem zde viděl já."

"Ano, kapitáne." Pokud chtěl Ereven vědět, co Kethol viděl, nebo jestli na něj dvě mrtvá těla na posteli nějak zapůsobila, nedal to v nejmenším najevo. Bez dalšího slova se otočil a opustil místnost. Kethol zůstal sám s mrtvými. Naposledy se dlouze zadíval na lady Mondegreenovou. Její bledý obličej vypadal ve smrti vyrovnaně. Jak mohla pocítit bolest způsobenou čepelí, a přitom se ani neprobudit? Měla by tady ležet s očima rozšířenými bolestí, s rýsy zkroucenými strachem, a neměla by vypadat, jako by jen dřímala.

Když se Kethol potichu rozloučil s lady, otřel si oči zvlhlé od slz.

Zatraceně, ten prach začínal být ale protivný.

Kapitola čtrnáctá

PLÁNY

Šlechticové se otočili ke dveřím.

Do velkého sálu neochotně a opatrně vcházel Mílo s trpaslíkem. Koutkem oka pokradmu sledovali druhou stranu místnosti, kde byla shromážděna vznešená společnost, a v klenutém vchodu se zastavili. Oba vypadali, že by v tuto chvíli byli nejraději někde jinde.

Pirojil měl stejný pocit. Vstal a pokynul baronovi z Viztrie, aby zůstal sedět v jednom ze dvou křesel vedle malého krbu. Pak přešel k čekajícímu Milovi a trpaslíkovi, kteří nervózně přešlapovali.

Protentokrát si Viztria nestěžoval, ačkoliv po celý rozhovor, který s ním Pirojil vedl, si téměř nepřetržitě stěžoval, aniž by, pokud Pirojil mohl posoudit, podal jedinou užitečnou informaci.

Viztria prohlásil, že strávil celý večer - včetně večeře, "jež byla přiměřená, vzhledem k podmínkám, i když maso bylo připálené a v jídle nebylo dost česneku, aby to přebilo samčí zápach berana, kterého porazili až dávno poté, co dosáhl dospělosti", to o ní prohlásil - příjemnou konverzaci s ostatními ve velkém sále. To trvalo až do oslav, které vypukly, když Morray a Verheyen o půlnoci oznámili, že se rozhodli zapomenout na nesrovnalosti mezi sebou, což vedlo k řadě připitků a všeobecnému uvolnění. "Navzdory neodpovídajícímu výcviku a dohledu hradního packajícího služebnictva, které je tak tupé a neschopné, takže neustále zapomíná, že před naléváním vína je potřeba nechat láhev vydýchat - nehledě na skutečnost, že vinné sklepy hraběte jsou v první řadě špatně zásobeny, ačkoliv šlechtic přece jen musí tady v tom zapadákově, kde nic není, být shovívavější," dodal Viztria. Načež pokračoval tím, že Pirojilovi vysvětloval, jak o něco později společně s Langahanem vyšli po schodech do hostinských pokojů - prošli kolem úplně probuzené hlídky, a jelikož teď Viztria ví, že hlídky v La Mutu obvykle na strážní spí, tohle selhání bude určitě velice zajímat někoho v Krondoru! - vystoupali po kamenných schodech bez koberce, na něž se v provinčních městech nezmůžou, a pak šli chodbou do komnat, které sdílí s baronem Langahanem. Viztria potom vešel do své ložnice. Předtím použil toaletu pro jednu z obvyklých činností, a protože jistý drzý, čerstvě povýšený kapitán chce určitě vědět všechny detaily, které se ho přitom vůbec netýkají, vymočil se jako dostihový kůň. Poté, aniž by jej Pirojil pobízel, Viztria dodal, že jestli kapitán potřebuje další informace, jméno "Viztria" je zkratkou ze starobylého delkijského označení pro "čemého hada", což byla přezdívka zakladatele rodu, jež se vztahovala jak k jeho relativně snědé pleti, kterou jsem já, jako současný baron z Viztrie, tak úplně nezdědil, tak i k poněkud přesvědčivější anatomické charakteristice, kterou jsem rozhodně zdědil, děkuji pěkně, a proto jsem požádal cech královských heraldiků, aby na můj rodinný erb přidali černou kraju!" Pirojil přikývl a nic na to neřikal. Jakmile si Viztria ulevil, vrátil se do ložnice, svlékl se rychleji, než by patnáctiletá šlechtická dcera z Rillanonu dokázala vměstnat své první plesové šaty na zadní sedadlo úzkého kočáru, a usnul dřív, než se hlavou dotkl polštáře. A pokud kapitán nemá další obtěžující otázky, Viztria by ho opustil, aby obtěžující otázky mohl klást někomu jinému...

Pirojil zjistil, že se mu ulevilo, jakmile měl Viztriu za sebou, a pokynul Milovi a trpaslíkovi, aby ho následovali do alkovny vedle velkého sálu. V alkovně stál stůl, který používalo služebnictvo, když hrabě v sále pořádal slavnosti. Nyní však byl stůl prázdný.

"Poslal jsi pro nás, kapitáne?" zeptal se Mílo, jako by bylo třeba se na to ptát.

"Pokud ne, vím o jednom vojákovi, kterému bude chybět několik zubů," ucedil Mackin.

"Ano, poslal jsem pro vás," odpověděl Pirojil a opřel se zády o stůl. "Až do půlnoci budu vyslyšet šlechtice -"

"Kvůli vraždě?" zeptal se trpaslík.

"Ne, kvůli tomu, jakému prádlu a jakým květinám dávají přednost." Mílo přerušil svého společníka rychlým pohlavkem.

Mackin se chystal proti drsnému zacházení protestovat, když Pirojil prohlásil: "Ano, kvůli vraždě. Už to víte?"

"Do prdele, kapitáne," opáčil Mackin, "každý už to ví, včetně těch ubohých parchantů, kteří teď pochodují venku ve sněhu. Aspoň jsem tomu tak rozuměl, když dnes ráno Kelly a jeho muži vyháněli jednu bandu z brány."

Mílo přikývl. "Jo. Dokonce jsme zaslechli, že vy tři jste byli ustanoveni, abyste vypátrali, kdo ty dva odpravil." Usmíval se téměř nefalšovaně: "Je lepší, že určili tebe a ne mě, že?"

"Ano, slyšeli jste správně."

"Takže mám pocit, že byste měli vraha rychle vypátrat, protože Morrayovi muži už svého kandidáta mají a Verheyenovi vypadají napůl vystrašeně a napůl vztekle." Bříškem palce přešel po ukazováku a prostředníku. "A někteří už mohli strávit smrt lady a jednoho kvestora a začít si dělat starosti, jestli se naši vznešení zaměstnavatelé nerozhodnou, že je jednodušší výpomoc zabít, než jí vyplatit žold."

Pirojil zvedl ruku. "Ohledně toho můžeš být klidný," řekl. "Dohlédneme na to."

Každý důstojník musel umět svým mužům lhát a říkat jim, že vše je v nejlepším pořádku. Jak a kdo to pak vyřeší, tím se teď Pirojil nehodlal zabývat, i když by se hodilo, kdyby se Ketholovi podařilo najít kouzelná slova, která otevírají pokladnici v komnatách barona Morraye. Hrabě z La Mutu a jeho předchůdce nebyli hlupáci a určitě svolili, aby v případě zabití těch několika málo lidí, kteří toto tajemství znali, byl stanoven návod, jak takovou situaci řešit.

Pirojilovi se líbila jeho vlastní teorie o hesle schovaném někde v komnatách barona Morraye, ačkoliv by asi ani nevěděl, že je našel, i kdyby se na ně přímo díval. Taky by heslo nechtěl zkoušet, ani kdyby si byl jistý, že získal to správné.

Mistr šermíř pravděpodobně bude vědět, kde heslo je, nebo mu bude aspoň známo, jak se k němu dostat.

Pravděpodobnější však bylo, že mistr šermíř by příliš neoceníl, kdyby ho otravovali s takovou - aspoň pro něho - triviální záležitostí, jako je výplata mužstva, ne v tuto chvíli.

A měl by dozajista pravdu.

Pirojil se obrátil na trpaslíka. "Mackine, chci, abys svolal kapitány - všechny - a zjistil krok za krokem, co dělali včera večer."

"To nemůžu," zavrtěl Mackin hlavou. "Čtyři z nich jsou venku s pochodujícími."

"Tak dej dohromady ty zbývající, na moji zodpovědnost - a každého, kdo bude mít námitky, pošli přímo za mistrem šermířem. Myslím, že je to přesvědčivý, jak se mají chovat. Můžeš se s nimi sejít dole ve sklepem. Tom Garnett má plno práce s hlídáním Erlica a rád bych je tam měl všechny."

"Rozkazovat kapitánům, jo?" Trpaslík se až příliš široce usmál. "Mohl bych si na to zvyknout."

"Raději ne." Mílo naklonil hlavu. "A co já?"

"Vydrž chvíli. Mackine, proč tu pořád ještě stojíš?"

Trpaslík vrhl na Pirojila dlouhý pohled, kterým dával velmi zřetelně najevo, že si to vyjasní později v soukromí a že se Pirojilovi nebude zamlouvat ani způsob, ani výsledek této rozmluvy. Pirojil už slyšel dost prázdných výhrůžek, aby nijak nereagoval. Mackin pokrčil rameny a odkračel. Někde v koutku mysli Pirojila něco napadlo, ale vše hezky jedno

po druhém.

"No?" zeptal se Milo, když trpaslík zmizel.

"Zvládne Mackin kapitány sám?"

"Čert ví." Potřásl Milo hlavou. "To nepatří k věcem, o kterých by něco věděl, Pirojile. To platí i pro mne, a -"

"A také pro mne, a stejně tak i pro Durina a Kethola. Steven Argent nám nedal na vybranou, stejně jako nedávám já vám."

Mílo se usmál. "To tedy nedáváš."

"Máš oko pro to, co je zřejmé. Takže jako první věc můžeš jít za Mackinem, pomoci mu na začátku s kapitány a ujistit se, že se s nimi nezačne prát! Přinutíte je mluvit o tom, co dělali včera v noci. Když si budeš myslet, že to zvládá, chci, aby ses vrátil a pomohl mi se šlechtici - mrkneš se, jestli se ti podaří vytáhnout něco užitečného z Viztrii. Mně se to nepovedlo."

Žoldněř zkrivil rty. "Velmi dobře. Ne že bych věděl, na co se mám ptát."

"Ty si myslíš, že já to vím?"

Mílo se usmál. "Vždycky je tu naděje." Úsměv se zmenšil. "Řekl jsi, že je to první věc. Což předpokládá, že je tu nějaká druhá."

Pirojil přisvědčil. "Já... já se tě chci na něco zeptat."

"Nevím, jestli se mi zamlouvá to váhání. Nedávno jsi nebyl tak stydlivý."

"Řeknu to tedy naplno: proč tě hledají?"

Mílo zcela zbledl. "Nevím, o čem mluvíš."

"Myslím, že víš. Mám za to, že je na tvou hlavu vypsána odměna, a to dokonce zde, a já chci vědět kvůli čemu."

Mílo zafuněl. "Nebylo by to za vraždu, to ti můžu říct. Pokud by na mou hlavu byla tady nebo někde jinde vypsána odměna. Což není."

"Tak dobře: žádná odměna tedy na tvou hlavu vypsána není. Slibuji, že tě upozorním, jakmile příště zahlédnu konstábla - který, jen tak mimochodem, je zřejmě stále ve vesnici Kernat, kde zapadl sněhem. Ale pokud by tady odměna vypsána byla, za co by to mohlo být?"

"To bych nemohl prozradit," pokrčil Milo rameny. "Ale jestli bych měl hádat, jak by se někdo jiný mohl dostat do takového... podezření..."

Pirojil kývl. "Samozřejmě. Někdo jiný."

"Tak by to mohlo být tak, že někdo jiný měl odlišnou, hm, profesi, když byl mladší a hloupější. Takovou, která byla o dost lépe placená než služba v armádě, řekněme třeba - zloděj. Možná se někdo před několika lety dostal z města právě včas, přičemž odešel tak rychle, že s sebou nevezl důkazy. A možná přišel na to, že jeho zaměstnání se mu vyplácí i na jiných místech, a cestou se přiučil pár dalších triků dalšího řemesla. To se mohlo stát."

"Ano, mohlo." Pirojil přikývl. "Ale proč by se potom vracel?"

"To nevím." Mílo až příliš lhostejně pokrčil rameny. "Pravděpodobně se nevrátil. Ví, že já bych se nevracel."

"Ale my nemluvíme o tobě. Mluvíme o jiném chlapíkovi."

"No, možná když vypukla válka, tak si třeba vzpomněl, že kdysi míval domov." Mílo ztěžka polkl, ačkoliv se jeho chladný výraz nezměnil. "Možná si vše připomněl, přestože to bylo už tak dávno, a třeba bylo možné, že se rozhodl zabít jednoho či dva nebo třeba i stovky těch bastardů, kteří napadli jeho domov a jeho zemi."

Ale možná se prostě nemohl jen tak zjevit a zapsat do vojska a přidat se k posádce města, které opustil tak... spěšně."

"Ne, je mi jasné, že by to tak provést nemohl."

Mílovi se zamžkl a rozostřil zrak. "Ale přesto, i když nemohl udělat moc - koneckonců, byl jenom člověk, a jedna věc, ve které byl opravdu dobrý, nemohla ani trochu napomoci válečnému úsilí." Ještě jednou pokrčil rameny. "Ale o tom já nic nevím."

"Samozřejmě, že ne," souhlasil Pirojil. "Ne, že by na tom záleželo, vzhledem k tomu, že je konstábl venku z města, stejně se v La Mutu nikdo takový asi nevyskytuje."

"Doufal jsem, že se na to budeš dívat takto, kapitáne," v Milově hlase zazněla spíš výhrůžka než naděje.

"Tato neexistující osoba - zajímalo by mě, ke kterému baronovi by se cítila poutána přísahou... ne k baronu Morrayovi, předpokládám, ale co k jinému z baronů?"

Mílo potřásl hlavou. "K žádnému, hádal bych, kdybych musel - bral bych toho chlapíka jako muže, který se narodil v La Mutu nebo v nedalekém městě a který nepatří k žádnému z baronů." Podíval se na Pirojila. "Ne víc než ty nebo já, že?"

Pirojil přikývl. "Tak bych si to představoval. Měl bys raději jít pomoci Mackinovi se svoláváním kapitánů a přimět ho, aby začal s jejich výsledkem. Pak tě chci mít zpátky tady, aby ses pokusil dostat něco z Viztrii, zatímco já si popovídám s Langahanem."

"To bude větší zábava než povídat si o někom jiném, co?" Mílo se rozveselil. "Sklepení, říkal jsi," připomněl si a ušklíbl se. "Nikdy jsem se příliš nestaral o vězení, ať už z toho či onoho důvodu, ale tentokrát budu na správné straně mříží, předpokládám. Myslíš, že kapitáni budou vědět něco užitečného?"

"Ne." Pirojil zavrtěl hlavou. "O tom bych hodně pochyboval. A i kdyby věděli, pravděpodobně by to neřekli ani tobě, ani mně. Jenže člověk nikdy neví - a asi pro tebe budu mít později nějakou jinou práci."

"Víš..." Mílo si povzdychl. "Obával jsem se, že to řekneš."

Durine narazil na Kethola v komnatách, kde bydlel baron Morray.

Jeho pracovní stůl v obývacím pokoji mohl být klidně dvočetem toho ve sklopení. Knihy, které na něm byly naskládány do sloupce, vypadaly jako ty, jež Durine viděl na baronově stole dole - pravděpodobně to byly tytéž, když

o tom tak přemýšlel. Nebylo pravděpodobné, že by baron vlastnil dvě sady knih - ležely na hromadě ve stejném uspořádání v pravém horním rohu.

Durine si nemyslel, že by brk a skvrnitý zelený kalamář byly přineseny ze sklepení, ale byly tu také, přesně na tomtéž místě jako jejich protějšky dole, a buď byla olejová lampa s jemným zdobením ze skla a mosazi identická s tou, jež stála na stole v malé kanceláři před pokladnicí, nebo ji sem někdo přinesl. To první vypadalo pravděpodobnější. Dokonce i křeslo s rovným dřevěným opěradlem bylo stejné.

Durine přikývl. Baron Morray měl rád, když byly věci na svém místě, a dávalo smysl, že chtěl mít své pracovní prostředí stejné ve sklepení i ve svých komnatách. Proto tedy vůbec nepřekvapovalo, že jako obvykle dosáhl svého. Když se to tak vezme, dosáhl skutečně svého? Chtěl opravdu vyměnit svoji šanci získat hrabství za jistotu, že získá lady Mondegreenovou? Bylo to možné. Pokud tomu tak bylo, rozhodně tímto obchodem nezískal, aspoň z Durinova pohledu ne.

Na druhou stranu, když ho někdo opravdu hodlal zabít, strávil aspoň poslední noc se svojí lady, což bylo lepší než poslední noc, ve které by si dělal naděje, že se jednoho dne stane hrabětem z La Mutu, takže možná zase nebyl tak ošizen, jak se na první pohled zdálo.

"Zjistil jsi něco zajímavého?" zeptal se Durine.

Zajímavého? Máš na mysli něco jako poznámku, na které je napsáno: "já jsem zabil barona Morraye a lady Mondegreenovou, ha ha ha ha" s podpisem a připojenou pečeti?"

"Nu, to by zajímavé bylo, ale měl jsem na mysli něco méně důvtipného, nenápadného."

Kethol se viditelně otřepal. Sarkasmus neměl v oblíbě. Tomu Durine zcela nerozuměl. Byly tu jen další dvě mrtvoly, když jste se dobrali k jádru věci, a Durine byl koneckonců zvyklý mít kolem sebe smrt, stejně tak i Pirojil a Kethol.

To byl problém, když jste si dělali starosti s lidmi. Byli do nejmenšího detailu stejní jako koně nebo krávy či prasata, hromady masa; a maso se dřive nebo později zkazilo a shnilo. Pokud jste se na něco chtěli spolehnout, kov byl vždy lepší než maso, ať už tímto kovem bylo zlato nebo ocel.

Kethol žuchl na baronovo křeslo a začal se probírat zásuvkami. "Ne, nenašel jsem nic zajímavého." Vytáhl malý, naplněný kožený váček a rozvázal jej. Na stolní desku se vysypaly stříbrné reály a pár malých zlatých mincí. Kethol je shrnul zpátky do měšce a uložil ho zpět do zásuvky.

Durine přešel ke knihovně a vytáhl jeden svazek. Listoval stránkami, ale nepoznával jazyk, ačkoliv znaky vypadaly jako elfské. Pečlivě položil knihu na koberec a pak vytáhl další.

"Co to děláš?"

Durine pokrčil rameny. "No, mohlo by se stát, že vstupní heslo je na kousku papíru, který je zastrčený v jedné z těchto knih."

"Musíš to skutečně dělat zrovna teď?"

Durine si Kethola nevšímal. Rozhodně tu nebyl žádný důvod, aby se dohadovali, a nebylo tu taky nic jiného užitečného na práci. Pirojil ho pověřil, aby z Erlica vymátl pravdu, ale ten muž byl tak skleslý studem a tak znechucen sám sebou, takže bylo jasné, že jediné, co by Durine z toho ubožáka mohl dostat, bylo pár nových oděnin na kloubech prstů a tutěž historku.

Durine neměl žádné námítky, když měl ubližovat lidem, nepotřeboval si to však trénovat. I když by mu nevadilo zkusit si tuto techniku na některém šlechtici - pomyslel si, že ten baron Viztria by vypadal mnohem lépe, kdyby měl méně zubů - nicméně usoudil, že se svou současnou autoritou se dál nedostane. A pokoušet se nalézt pravdu v tom, co říkali jiní, byla Pirojilova specialita, a ne jeho nebo Ketholova.

Usoudil, že se může jít podívat na těla, ale už je viděl předtím, a zdálo se více než nepravděpodobné, že by snad postřehl něco, čeho si nevšímal Kethol, takže nemělo smysl se na ně vůbec dívat. Nakonec vrah těžko vyryl své jméno do masa obětí a určitě za sebou nezanechal písemné doznání.

V této místnosti bylo zřejmě víc majetku než v jednom z vaků v pokladnici dole, ačkoliv bylo těžké přijít na jednoduchý způsob, jak by se dal přeměnit v hotovost, a Durine si neuměl zcela představit, jak oni tři přivazují svázané balíky knih ke koňským sedlům, než vyjedou z města.

I když čím dřív vyjedou, tím lépe.

Nicméně knihovnu dál prohlížel. Pokud bylo vstupní heslo ukryté v některé knize, mohlo být vepsáno přímo do knihy. I to však bylo nepravděpodobné.

Kdyby to zařizoval Pirojil, bylo by to něco chytrého - jako že by třeba rozdělil heslo na několik desítek částí a dal po jedné každému z baronů, takže tři nebo čtyři z nich by dokázali sestavit kompletní heslo - a nebyl důvod si myslet, že šlechtici v La Mutu jsou méně chytří než Pirojil, nebo že by jednoduše nechali takovou cennou věc povalovat se jen tak, aby ji snadno zneužil některý ze sloužících, který poklízí v baronových komnatách.

Byl právě v polovině polic, když si všiml, že na něj Kethol hledí.

"Nemohl bys třeba začít dělat něco užitečného?" zeptal se Kethol.

Durine pokrčil rameny. "Jistě. Jen mi nějak naznač, co by to něco užitečného mohlo být."

"No, mohl bys mi třeba pomoci se stolem."

Durine rozpřáhl ruce. "Rád ti pomůžu s prohlížením baronova pracovního stolu nebo projdu jeho šatnu nebo cokoliv jiného - ale nevím, co mám hledat, i kdybych na to zrovna koukal."

Takže znovu... Opasek barona Morraye s dýkou visel na háčku na stěně. Durine si nemyslel, že baron podřezal hrdlo sobě a potom lady Mondegreenové, ale...

Vytáhl meč. Pěkný rapír, usoudil Durine, ačkoliv jílec byl pro jeho tlusté prsty příliš malý, a taky by dával přednost větší, zvonové záštitě, která by byla hladká, místo hluboce rytého vinutí, jež pokrývalo povrch této. Každý měl jiný vkus a Durine dával přednost jednoduchosti. Raději by věděl, že hrot meče odskočí a že odskočí určitým směrem, než

aby občas přilnul a občas ne, ale to nejspíš obránci příliš nevadilo a protivníka to mohlo na chvíli vyvést z míry, což by mohlo k vítězství stačit.

Každému co jeho jest.

Lehká, štíhlá čepel byla dobře naolejovaná, bez špetky prachu, a špička dostatečně ostrá, aby si s ní mohl vytáhnout třísku. Když přes rukáv uchopil čepel do levé ruky, spíš aby se na ni nedostala vlhkost z jeho zpocených prstů, než aby si chránil prsty před ostřím, pěkně se prohnula a pak se vrátila zpět. Nebyla to zbraň, kterou by si Durine vzal s sebou do bitvy - i kdyby naostřil hrany, čepel nebyla dostatečně těžká, aby prosekla maso až ke kosti. Byla to však hezká soubojová zbraň.

Uložil meč a vytáhl sousední dýku. Jílec byl ozdobený stejnou zelenkavou dračí kůží a mosazná záštita byla zdobená spirálami jako doplněk k záštitě rapíru.

Dýka však byla těžká, pěkně vyvážená a dost ostrá, aby Duri-novi oholila chloupky na ruce.

A nebyla na ní žádná krev, ať už čerstvá nebo zaschlá.

Potěškal ji v ruce. "Mohl vrah použít tohle?"

Kethol zvedl oči od důkladné prohlídky zásuvky stolu a podráždění ho rychle přešlo. "Možná. Ostrá?"

"Velmi." Durine ukázal špičkou dýky na vyholené místo na předloktí. Přejel nehtem palce po ostří čepele, a i když se mu ocel jemně zakousla do nehtu, nebyly na ní žádné vrypy, které by Durine cítil, natož takové, které by viděl. "Ještě do něčeho neřezala."

Kethol potřásl hlavou. "Což nic neznamena. Vrah prořízl hrdla velmi čistě."

"Žádné rány na pažích? To je divné - člověk by si myslel, že když zabil prvního, mělo by to probudit druhého."

Kethol přikývl. "Jednou jsem zaútočil na hlídku, zatímco jeho kolega spal opodál, jen pár kroků vedle, a-"

"V Dungaranu?"

"Ne. Myslím, že to bylo v Semricku nebo to mohlo být v Maladonu. Všechno ti po chvíli splývá. Ale jak jsem říkal, jsem dost dobrý a on se ani nepohnul, dokud mu nůž neprošel hrdlem, ale mlátil sebou kolem, takže probudil toho druhého, a já jsem to s ním musel rychle skoncovat."

"Třeba byli lady Mondegreenová a baron velcí spáči?"

"To předpokládám." Kethol mluvil pochybovačně. "Buď byli vrazi dva a dobře si to načasovali, nebo byl vrah jeden a to velmi rychlý. Jeden zmítající se ve smrtelném zápase by nenadělal příliš rozdíl, kdyby už ten druhý měl podřezané hrdlo. I když to člověka zpomalí." Chvilí o tom přemýšlel. "Řekl bych, že z baronů jsou nejrychlejší Verheyen a Langahan. Viděl jsem je oněhdy šermovat se Stevenem Argentem. Možná je Verheyen dokonce o chloupek rychlejší než mistr šermíř."

"Pochopitelně, je mladší." Ne že by to mělo při jejich souboji nějaký význam. Rychlost byla dobrá věc, na rozdíl od Verheyena měl však Steven Argent za sebou desítky let tréninku zápěstí, a baron se jej cvičným mečem ani nedotkl. Z čehož vyplývala ošklivá možnost. "Nemyslíš si, že by to byl mistr šermíř, že ne?"

"Ne." Kethol se rychle posadil. "Na to jsem ani nepomyslel. Proč by to dělal?"

"No, vedou se řeči, že měl taky plotky s lady Mondegreenovou."

"Povídá se toho spousta." Kethol zakroutil hlavou. "Pokud bys měl dát na řeči, lady by roztahovala nohy před každým šlechticem v hrabství. Já tomu nevěřím."

"Ani já ne." Přikývl Durine. Neměl důvod být si něčím jistý, ale zamlouvala se mu Pirojilova teorie, že lady Mondegreenová si pečlivě vybírala své partnery podle tmavých vlasů a šedých očí, které měl i její manžel, s nímž nemohla přijít do jiného stavu - což vysvětlovalo její i plotky s Morrayem a Argentem. A pokud by se chtěla snížit k obyčejným lidem, znamenalo to přidat další místní kandidáty, které Durine nemohl ani spočítat.

Ale... "Nikde nebylo cítit pačuli a myrhu. Argent se možná rozhodl, že když ji nemůže mít on, nebude ji mít ani nikdo jiný."

Durine tomu sice nevěřil, ale byl s Komolém a nemusel se omezovat na přesné vyjadřování. A kromě toho, byla to jedna z možností.

Kethol o ní chvíli uvažoval - úsilí ho zjevně namáhalo - a pak zavrtěl hlavou. "A že by to udělal tak, aby odstartoval skutečné povstání, jemuž se tolik snaží zabránit?"

Durine zasunul nůž zpátky do pochvy. "Hádám, že ne." Zamyšleně se odmlčel. "Podřezávat hrdla?"

Kethol nad tou otázkou potřásl překvapeně hlavou. "Už jsem ti přece řekl -"

"Ne. Ne o tom tady. Tenkrát v Semricku či v Maladonunebo kde to bylo."

Kethol přikývl. Porozuměl změně tématu. "Ano. Vytéklo z něj hodně krve a rychle. Přesto kopal a zmítal sebou jako nabodnuté prase, i když jsem protnul průdušnici a on nebyl schopen vydat jediný zvuk."

Durine kývl. Sám měl v této oblasti zkušenosti. Dával přednost bodnutí do ledvin - šok z bolesti obvykle oběť na místě zrazil - nebo seknutí do vazů, kdy doufal, že se přeruší mícha, ale to byly záležitosti, v nichž se mohli profesionálové rozcházet v názoru, a Kethol v tom měl lepší výsledky než Durine.

Což vedlo k další, skutečně ošklivé možnosti.

"Jo. Stále ještě dáváš přednost podřezání hrdla před bodnutím zezadu?" Pokusil se, aby to znělo jako běžně vedený hovor, Kethol to však tak nevzal. "Minulou noc jsi byl přílišně potichu."

Kethol se odsunul od stolu a vstal. "Jestli máš něco na srdci, tak to řekni. Jestli si myslíš, že já... že jsem to udělal, pak-" Durine zvedl ruku. Nebál se Kethola víc než někoho jiného, ale přesto...

"Ne, opravdu ne. Nikdy jsem nezažil, že bys někoho zabil, aniž bys k tomu neměl důvod, a nedovedu si představit, jaký důvod by byl tady. Žárlivost? Každý si mohl všimnout, že jsi do lady napůl zamilovaný, to ale není důvod, abys ji zabil, a navíc jsem měl dojem, že sis Morraye oblíbil."

"Aspoň jsem si ho vážil, to určitě." Kethol přisvědčil. "Takže jestli mě neobviňuješ z vraždy, co tím chceš říct?"

"Nic moc. Jen mi připadá, že jsi byl minulou noc dost potichu, a to je nezvyklé. Zajímalo by mě, jestli je tu něco, cos mi neřekl."

"A pokud je?"

"Tak mi to buď řekni hned, nebo nikdy. Vyber si."

Kethol polkl, posadil se a začal povídat.

Durinův výraz se neměnil, když mu Kethol potichu vysvětloval, jak stvořil bájného tsuranského špeha z kousků modré zbroje, mrtvého koně a páru brezeneden. Když skončil, Durine jen kývl.

"To byla pěkná pitomost, ale zřejmě to fungovalo." Téměř se usmál. "Připomíná to spíš Pirojila než tebe. Nemá v tom prsty?"

Kethol zavrtěl hlavou. "Neměl jsem čas to prodiskutovat ani s jedním z vás. Napadlo mě to, když jste oba byli na cestě do města, a uvědomil jsem si, že nemám poněti, jak ukončit boj jinak než zabitím všech zúčastněných. Vy dva se dokážete vcítit do postavení důstojníků, mně to ale nesejí. Tak jsem dělal, co jsem mohl."

To dělal, ačkoliv si Durine myslel, že Ketholovy obavy, jak vymyšlený zimní zvěd zcela rozhodí strategii Království, jsou přehnané. Kapitáni si s tím sice lámali hlavu, ale šlechtici, kteří válku vedli, byli zvyklí na zprávy z nižších stupňů, jež věci přeháněly - kupříkladu když oddíl podával hlášení o mocném protivníkovi, obvykle to znamenalo, že na protějším kopci stálo několik oddílů Tsuranů, možná i setnina, ne však celá legie.

Zpráva o zvědovi polekala kapitány i Durina, ale vévodové a jejich vyšší důstojníci jen tuto zprávu přidali k hromadě dalších, a i kdyby ji věřili, neposlali by slepě všechny síly dvou vévodství na obranu La Mutu jen na základě této jedné zprávy. Kdyby se pozornost vládců Království dala tak snadno odvrátit, nedokázali by vzdorovat Tsuranům tak dlouho.

"Tyhle brezeneden," ozval se Durine. "To zní zajímavě. Myslíš, že bys dokázal najít místo, kde jsi je zahrabal?"

Kethol přikývl. Samozřejmě že dokázal. Nikdo jiný by si nového hrbolku ve sněhu sice nevšiml, přesto zvolil místo přesně mezi dvěma stromy, čistě pro případ, že by je chtěl později vyzvednout. Kethol si pamatoval stromy stejně dobře jako si pamatoval obličej.

"Je možné, že bys dokázal vyrobit další páry?"

Kethol souhlasně kývl. "Ale -"

Zvonilo poledne. "Měli bychom raději jít do Hnízda a podívat se, co zjistil Pirojil. Pokud si však nemyslíš, že tady najdeme nějaké další "klíče", nebo pokud neznáš někoho, z koho bych se mohl pokusit vymlátit nějakou informaci?"

Kethol zavrtěl hlavou. "Ne."

"Tak teda běž," dodal Durine a mávl na Kethola, aby už šel. "Musím si odskočit a pak hned přijdu." Zvedl varovně prst. "Můžeš říct Pirojilovi o brezeneden, ale o tom ostatním mu nic neříkej," pokračoval. "Má toho v hlavě moc a víme, že tu jsou tajné chodby - i stěny mají uši, že?"

Kethol se o lsti s tsuranským zvědem nezmínil. Klidně to však mohl udělat ve chvíli, kdy vysvětloval, jak je to s brezeneden.

Pirojil se opřel v křesle, ruce složil na břicho a přikývl.

Velmi chytré, pronesl koutkem úst. Potom potichu dodal: "Až tady skončíme, půjdeš vyrobit další tři páry? A jak dlouho ti to bude trvat?"

Durine se ptal na totéž. Kethol kývl. "Ne dlouho. Pravděpodobně několik hodin." Na policích ve sklepení se mezi množstvím jiných věcí, jež byly zapotřebí při případném obléhání hradu, nacházela i zásoba dřeva a kůže, a kdyby nenašel vhodné ramínky, mohl si je přirýznout z hovězí kůže sám. V místnosti, kterou sdíleli v kasárnách s ostatními, byl i krb a konvice s vodou poslouží jako zdroj páry. Asi nebudou tak elegantní jako ty, které vyrobil zálesák, ale daly se vyrobit. Byla to jen otázka jak pruty nařezat, vytvarovat a potom k nim připevnit síť z kožených řemínků.

"Proč?"

"Ze zřejmého důvodu," odpověděl Pirojil. "Mám za to, že by bylo vhodné dostat se z La Mutu před oblevou. Teď se dost otepluje, takže můžeme jít, a-" Myšlenku nedokončil. "Ale odvádím svou pozornost od toho podstatného. Co jsi viděl v komnatě lady Mondegreenové?"

Kethol vše vylíčil, jak nejlépe uměl, do nejmenších podrobností. Pirojil ho nepřerušoval, jen se jednou či dvakrát zeptal, aby si něco ujasnil. Ne že by toho bylo k ujasnění mnoho: dva mrtví lidé byli dva mrtví lidé. Někdo je velice rychle a dobře podřezal a nebylo tu nic, co by Ketholovi poskytlo klíč k vyřešení té záhady.

Fantusovi se však zřejmě přednáška líbila. Objevil se chvíli po Ketholovi a odkud dráček přišel, to Kethol nepostřehl. Ne že by na tom záleželo. Kethol při hovoru vytáhl nůž a škrábal dráčka na šupinaté hlavě. Fantus se nahrbil a předl jako obvykle. Ohnivý drak byl v podstatě příjemný společník, ačkoliv Kethol dosud o žádném krotkém neslyšel. Pokud se jim třem někdy podaří zařídit si hospodu U tří mečů, asi si zkusí jednoho chytit a ochočit.

Svůj výklad si myšlenkami na tento vzdálený den nenechal přerušit. Zaklepání na dveře jej však přerušilo.

"Ano?"

Ereven, vrchní sluha, vstoupil s podnosem. Kethol se podíval, jak dokázal otočit knoflíkem u dveří, když měl plné ruce, ale nezeptal se. Každé zaměstnání mělo koneckonců nějaká svá obchodní tajemství.

"Žádal jsi, abych ti oběd přinesl sem, pane?" zeptal se Ereven a jen nepatrně nakrčeným nosem dal najevo své podráždění nad tím, že tito vetřelci využívají komnaty mistra šermíře jako by byly jejich.

"Ano, a také jsem poslal pro Mackina-"

"Toho trpaslíka, pane?"

"Ano, toho trpaslíka. Postarej se, aby sem našel cestu, prosím."

"Ano, pane."

Když sluha vycházel, vešel Durine a posadil se do křesla u krbu. "Na takové ubytování bych si dokázal zvyknout," řekl. "Škoda."

"Jo." Pirojil se přinutil k úsměvu. "To je skutečně škoda." Shrábl masovou rolku z talíře a chvíli ji zamyšleně žvýkal. "Nuže tedy, Já-"

Na dveře opět někdo zaklepal a dovnitř vstoupil Mackin, aniž by počkal na vybidnutí. Stroze kývl Ketholovi a Durinovi a pak se postavil před Pirojila.

"Mám za to," začal Pirojil, "že mistr šermíř je stále dole s ostatními?"

Mackin přikývl. "Ano, vidíš, že není tady, takže zase nejsi tak chytrý."

"Ne, chytrého ze mne dělá to, že vím, že ty víš, kde mistr je, protože jinak bys nevpadl do jeho komnat tak nevychovaným způsobem." Pirojil seděl, takže si s trpaslíkem hleděli téměř z očí do očí. "Milo si stále povídá se šlechtici?"

Mackin kývl. "Ano. Když jsem ho naposledy viděl, byl ponořen do konverzace s Folsonem, kterého ty otázky zřejmě rozčílily míň než ostatní šlechtice. Všichni mají nervy napnuté k prasknutí. Když Milo upustil sklenici na víno, všichni šlechtici byli okamžitě na nohou a přiběhla polovina stráží." Trpaslík se usmál. Zjevně si užíval, když byli šlechtici vyvedeni z rovnováhy.

"Zjistil jsi od kapitánů něco užitečného?"

"Ne. I když nevím, na co jiného jsem se jich měl ptát, než: "ne-podřezal jsi včera v noci náhodou pár krků?" Opravdu jsi od toho něco čekal?"

Pirojil zavrtěl hlavou. "Ne doopravdy. Mám však pro tebe ještě jeden úkol. Něco, o čem si jsem jistý, že svedeš." "Ano?"

"Vezmi si lopatu a zkontroluj hromádky pod všemi toaletami. Nemusíš kopat moc hluboko."

"To je nějaký vtíp?" Trpaslíka to nepotěšilo. "Co bych měl hledat?"

"Měl bys hledat krvavý hadr nebo kapesník - možná košili. Kousek látky s několika šmouhami od krve."

"A ty si myslíš, že je najdu tam?"

Pirojil zavrtěl hlavou. "Ne, myslím, že nenajdeš. Ale jdeš to hledat a budeš schopný říct, že to hledáš. Až s hledáním skončíš, vrať se sem a podej mi hlášení." Na okamžik se zarazil a pak rychle dodal: "A než sem přijdeš, trochu se umyj."

"A potom?"

"A potom se vy dva s Milem připojíte k nám třem, abyste nám hlídali záda, jakmile shromáždíme všechny šlechtice kolem stolu ve velkém sále, a-"

"A?"

"A pak odhalím vraha," dokončil Pirojil.

Mackin vypadal, že chce něco říci. Ale jen tam tak stál a chvíli na Pirojila hleděl, než se ušklíbl. "To jenom proto, že se v hromádkách nenajde zakrvácený hadr?"

"Možná," odpověděl Pirojil.

"Povíš mi o tom něco?"

Pirojil zavrtěl hlavou. "Ne. Dokonce to nehodlám říct ani Ketholovi a Durinovi. Dozví se to zároveň s tebou."

Další pauza. "Předpokládám, že se s tím srovnám. Lopata, jo?"

"Běž."

Trpaslík šel. Když se přiblížil ke dveřím, Pirojil zavolal: "A smyj ze sebe to svinstvo, než se sem vrátíš!"

Mackin přes rameno zavolal zpět: "Trochu jsem se umyl, než jsem podal hlášení!" A zmizel za dveřmi.

Pirojil se díval, jak trpaslík odchází, a uvažoval, co jeho definice "trochu se umyl" znamená. Pořád ještě vypadal, jako by se vyválel v nádobě s uhlím, a smrděl jako kanál. S lehce ohrnutým nosem Pirojil usoudil, že se Mackin trochu mýt musel, protože nečpěl více než obvykle.

Pirojil si vzal další rolku a obrátil se na Durina. "Chci, abyste se s Ketholem vydali do kasáren a pracovali tam na tom.. vynálezu sněhových bot, o kterém mluvil. Aspoň tři páry - pět by bylo lepších. Odhaduji, že zítra ráno tu pro nás nebude zrovna nejzdravější ovzduší, a myslím, že uděláme nejlépe, když odsud vypadneme, ať už se žoldem, nebo bez něj. Souhlasíte?"

"Do prdele, jo," odpověděl Durine. "Je škoda tu nechávat prachy, ale..." Sáhl do tuniky a vytáhl známě vyhlížející kožený váček. "Sebral jsem ostatně náš žold u kvestora a k tomu něco málo navíc kvůli obtížím. Steven Argent si bude asi myslet, že jsme přišli zkrátka, ale já se tu nehodlám potulovat, dokud nedostaneme zapláceno, vy ano?"

Pirojil se ušklíbl, ale Kethol se cítil dost zhnuseně.

Proč, to vůbec nevěděl. Nebylo by to poprvé ani po padesáté prvé, kdy vzali peníze mrtvému. Technicky se jednalo o menší krádež, než jakou byla ve skutečnosti, ale bylo to jiné. Museli jste se dívat na muže, který tam ležel, když jste mu prohrabávali váček... ukrást váček přímo z baronova stolu bylo takřka na zvracení.

Ale člověk, který si vydělával na živobytí jako žoldněř, si nemohl dovolit výčitky svědomí, a pokud se Kethol stal obětí nemístného sentimentu, měl by si to nechat pro sebe.

Takže jen phkývl. "Jistě," dodal.

Durine přisvědčil. "Jednu poslední rundu dnes večer u Vyraženého zubu?"

Pirojil kývl. "Já jsem pro."

Kethol potřásl hlavou. "Jedno pivo dnes večer, to ano. Je to naše tradice pokaždé, když za sebou necháváme další místo -"

"Kromě míst, kde jsme museli vzít nohy na ramena," přikývl se souhlasem Pirojil. "I když nelpím na tradicích. Přesto nám to vždy přineslo štěstí, a já bych byl nerad -"
"V té láhvi, ze které si přijeli baron a lady, zbylo dost vína, a já bych... si s ním rád připil během mé poslední noci v La Mutu. A rád bych, abyste se vy dva ke mně přidali."
Oba dva na něj s prázdným výrazem hleděli, než Durine konečně promluvil. "Tak dobře, Kethole. Uděláme to podle tebe." Otočil se k Pirojilovi. "Jak moc jsi si jistý?"
Pirojil otevřel ústa, zavřel je a pak zase otevřel. "Řekl bych, že pravděpodobnost, že se budou věci vyvíjet tak, jak si myslím, je asi tak půl na půl. A kdybych o tom příliš mluvil, zmenšila by se. Dokonce i kdybych to řekl vám dvěma."
"Vážně?" Durine zvedl obočí. "Tak buď zticha a dělej, co musíš. Já беру těch půl na půl," dodal, když vstával.
Kethol se přidal. Já taky."

Kapitola patnáctá

ODPOVĚDI

V místnosti bylo ticho.

Až příliš velké ticho.

To si aspoň myslel Steven Argent, i když si jako obvykle nechával svůj názor pro sebe.

"Prosím vás, pánové, abyste všichni zaujali místa u stolu," promluvil Pirojil. "Za okamžik po vás budu chtít ještě něco, a proto vás žádám, abyste se mnou měli strpení."

"Jestli něco víš, tak ven s tím a skončeme s touto nerozhodností," zavrčel Viztria a udělal rychlý krok směrem k Pirojilovi.

Steven Argent mu zastoupil cestu. "Myslím, barone z Viztrie, že by bylo nejmoudřejší, kdybychom všichni udělali, o co nás kapitán Pirojil žádá - nejenom proto, že v tuto chvíli je jeho žádost zároveň mým rozkazem - a dokud se nevrátí hrabě Vandros, mé rozkazy na tomto hradě představují zákon."

Viztria se zatvářil, jako by chtěl něco říci, a Steven Argent se ještě nerozhodl, jak na to bude reagovat. Nemusel to však naštěstí řešit, protože malý muž s obličejem lasičky jen zavřel ústa a posadil se.

Jediné, co narušovalo ticho, byl zvuk praskajících polen v krbu a šoupání židlí, když si shromáždění šlechtici sedali k dlouhému stolu, jak jim nařídil Pirojil.

Steven Argent přejel zrakem okolní tváře a v duchu se sám sobě vysmál za svoji představu, že na nich najde nějaké stopy viny.

Samotný Pirojil se posadil do čela stolu a pokynul mistru šermíři, aby zaujal místo po jeho pravici. Baron Langahan si pospíšil, aby se usadil po Pirojilově levici, ale ten jen zavrtěl hlavou. "Byl bych raději, kdyby sis sedl trochu dál, můj pane. Pokud ti to nevádí."

Nikdo jiný kromě Pirojila a šlechticů ve velkém sále nebyl. Jeho společníci byli někde jinde - Pirojil měl jen mlhavou představu kde - a trpaslík s žoldněm, jež Pirojil donutil ke spolupráci, byli dole ve sklepem společně s kapitány a vojáky z hlídky, kteří měli službu ve vnitřních prostorách hradu. Hlídky na hradbách však setrvaly na svých místech. Dokonce i sloužící propustili a poslali do kuchyně pod dohledem vrchního sluhy. Ten měl rozkazy udržet je tam, dokud pro ně nepošlou.

Steven Argent nevěděl, co přesně Pirojil zamýšlí, ale ať to bylo cokoli, předpokládal, že bude dobré, když se z toho ani slovo nedostane přes práh této místnosti, dokud nebude mít možnost rozmyslet si, komu a co je třeba říci.

"K dalšímu bodu..." Pirojil se otočil ke Stevenu Argentovi. "Mistře šermíři, kdybys byl tak laskav a vytáhl svůj meč. Obávám se, že by mohlo dojít k pokusu přerušit mě, a já věřím, že díky své autoritě a svým schopnostem dokážeš rozhodnout, co je ještě v mezích a jak se s tím vypořádat."

"Jsem si jistý -" začal Viztria, ale Argent mu skočil do řeči.

"Jsem si jistý, že jsem skvěle vybaven k tomu, abych zvládl jakékoli přerušování," prohlásil Steven Argent, zatímco vstával a vytahoval rapír. "A pokud je někdo natolik hloupý, aby se zvedl ze židle a vrhl se na kapitána Pirojila, jsem si rovněž jistý, že jej srazím k zemi dřív, než stihne udělat tři kroky."

"Zajímavý výraz "srazit k zemi", " přikývl Pirojil. "S rapírem se to dá stěží provést - ačkoliv jsem dosud tak vynikajícího šermíře, jako jsi ty, pane, neviděl a nepochybuji, že bys dokázal svou čepelí propíchnout kohokoliv v této místnosti, než by stihl udělat první krok."

Argent souhlasně kývl.

"Děkuji ti, mistře šermíři," dodal Pirojil a obrátil se zpět ke shromážděným baronům. "Chvíli se tu zdržíme, takže bych byl rád, kdybyste si udělali pohodlí, i když věřím, že je mezi vámi někdo, kdo se příjemně cítit nebude. Z toho důvodu

bych se já cítil lépe, kdyby jeden každý z vás odložil opasek s mečem a kdyby ho položil na stůl před sebe, a to hned, jestli vám to nevadí - nebo i když vám to vadí."

Několik baronů se podívalo na Stevena Argenta, ale většina si už odepínala opasky a během chvilky ležela na hrubě ohoblovaném, starém dubovém stole desítka opasků s meči.

"Děkuji," řekl Pirojil. "Hodlám teď krátce pohovořit - myslím, že všichni pochopíte, proč tak krátce - a vše se urychlí, když mě nebudete přerušovat, i když, samozřejmě, je tu připraven mistr šermíř a já k vám budu hovořit jen díky jeho svolení."

Takže začneme od konce a přejdeme rychle k tomu, jak vše začalo. Konec je: včera v noci někdo zavraždil barona Morraye a lady Mondegreenovou. Začátek: před necelým týdnem, bezprostředně po několika podivných nehodách, o kterých by si podezřívavý člověk mohl myslet, že tvoří sérii vražedných pokusů, pověřil hrabě Vandros z La Mutu tři žoldnéře - mě a mé dlouholeté společníky Durina a Kethola - abychom dohlédli na baronovo bezpečí. Což jsme dělali. Nic neobvyklého se nestalo, s výjimkou přepadení v Mondegreenu.

Podle mého názoru tu pro podezření důvod byl, ale ukázalo se, že nepřešlo v nic dalšího. Během války strávil baron Morray spoustu času v La Mutu a mám za to, že kdyby skutečně někdo chtěl jeho smrt, byl by ho zabil během ní.

Nevěřím v žádné spiknutí, které by zahrnovalo pouze několik místních zmařených pokusů - květináč padající z okna, což mohl způsobit vítr, led na schodech, to v zimě není neobvyklé, dokonce i jeho sedlová podpínka, která povolila - a tsuranský útok. Můj závěr je, že útok s tím nesouvisel a nehody byly prostě jen nehody. Takové věci se koneckonců stávají. I když tyto nehody a podezření, které vyvolaly, zjevně někoho inspirovaly. Někoho velmi chytrého a velmi pohotového."

"Ale dost toho, člověče. Jestli nám chceš něco říct, přejdi rovnou k věci." Verheyen se předklonil a rty měl vzteky úplně bílé.

Než mohl Steven Argent něco dodat, Pirojil přikývl. "Ano, chci vám toho hodně říct, můj pane, a dostanu se k tomu, pokud nebudu přerušován. Situace je teď taková, že tato místnost je plná chytrých lidí, z nichž mnoho se zřejmě cítí lépe, když je baron Morray mrtvý." Obrátil se na barona Folsona. "Jen jako příklad, vezmi si sebe, můj pane. Jeden z tvých kapitánů - kapitán Ben Kelly je to tvůj muž, že? - si myslí, že by z tebe byl velmi dobrý hrabě z La Mutu, až se jednou hrabě Vandros stane vévodou, a dokud mezi sebou baron Morray a baron Verheyen včera večer neuzavřeli mír, měl jsi stále ještě šanci." Zvedl ruku, aby zabránil protestům, ačkoliv Argent jen zaznamenal, že Folsen zůstal tiše sedět a nic nenamítal. "Což platí i pro barona Benteena a zbytek místních zemských baronů. Jsem přesvědčený, že kterýkoliv z nich má pocit, že jeho vznešená zadnice by zkrášlila hraběcí křeslo zcela odpovídajícím způsobem - a mnoho z vás by k tomu mělo i větší oprávnění."

"To ze mne nedělá vraha," ozval se Benteen.

"Ne, můj pane, samozřejmě, že nedělá. Ale mohlo by to z tebe dělat toho, kdo má z vraždy prospěch, a podle mého je na místě tvrzení, že ačkoliv řada z vás snad měla k vraždě důvod, i když ji neprovedla, vrah měl důvod také a nevzbudil se jen tak uprostřed noci a nerozhodl se podříznout pár krků čistě proto, aby se trochu procvičil. Smím pokračovat?"

Když Pirojil neslyšel žádné námitky, pokračoval: "Baron Verheyen je nejspíš jediný z místních baronů, který nemá žádný motiv - aspoň teď už nemá. Koneckonců, jak všichni dobře víme, on a baron Morray došli včera v noci do svých komnat, a já si myslím, že baron Morray uměl držet slovo a že by svého dřívějšího nepřítele plně podpořil, když předtím odpřisáhl, že to udělá."

Verheyen se opřel v křesle a přisvědčil. "Ano, byl to muž, na jehož slovo se dalo spolehnout, a to nemůže nikdo popřít."

Pirojil se usmál. "Což je od tebe možná spíš vypočítavost než velkomyslnost, můj pane. Koneckonců kdyby sis myslel, že baron Morray může hraběti našeptávat něco jiného, než co rozhlašoval veřejně... no, to by ti mohlo způsobit určité nepříjemnosti, můj pane."

Nebo pokud jsi věřil, že lady Mondegreenová si začne třeba myslet, že její budoucí manžel by byl vhodnější - nepřehlížejme, prosím, fakt, že barona našli mrtvého v její posteli - mohla na hraběte Vandrose využít všechny svůj nemalý přesvědčovací um a nikoliv ve tvůj prospěch." Na chvíli sešpulil rty. "Všichni se asi shodneme, že lady Mondegreenová byla, kromě jiného, ohromně přesvědčivá."

Steven Argent doufal, že nemá uši tak rudé, jak to cítil, ale všichni měli stejně zrak upřený na Pirojila a ne na něj.

"Takže tě ještě tak zcela nevynecháme, lorde Verheyene, zatímco přejdeme k baronům ode dvora, baronu Viztriovi a Langahanovi. Nebo bychom se nejprve měli zabývat mistrem šermířem?" Sám sobě přikývl a obrátil se k Stevenu Argentovi. "Udělejme to tak. Všichni jste slyšeli řeči, že Steven Argent má něco s lady Mondegreenovou, a já nebudu uvádět mistra šermíře do rozpaků tím, že bych se ho ptal, jestli jsou ty řeči pravdivé. Záporné odpovědi by se stejně vzhledem k okolnostem nedalo věřit, jelikož můžeme spolehlivě očekávat, že ten, kdo vraždil, bude i lhát. A pokud by to připustil, uvedlo by ho to do trapné situace. Šlechtic, jak to chápu já, o takových věcech nemluví."

"Nemůžeš věřit, že to udělal mistr šermíř, jinak bys byl ještě větší hlupák, než jsi nabubřelý posměváček," odfrkl Viztria.

"Jestli si myslíš, že Steven Argent je vrah, pak jsi osel, protože jsi ho nechal jako jediného ozbrojeného v této místnosti."

Pirojil pokrčil rameny. "Nebo můžu zkoušet, jestli ho vyprovokuji, aby na mě zaútočil, a tím by potvrdil svoji vinu. Jsem klidně schopen provést takovou záludnost," pokračoval, "a pokud se týká toho, že je jediným ozbrojeným mužem v této místnosti, nejsem si jistý, zda je tomu tak."

Odkud ho vzal, to Steven Argent nedokázal říct, ale Pirojil měl náhle v ruce nůž, a podle vzhledu šlo o nůž vrhací.

"Ať je to, jak chce," prohlásil Pirojil, podíval se na nůž a špičkou si zajel pod nehet na palci, jako by si ho chtěl vyčistit.

"Neodvracejme pozornost a vraťme se k baronu Viztriovi a Langahanovi, kteří mají řadu důvodů si přát, aby se některý z baronů v La Mutu zdiskreditoval - vlastně totéž platí i pro samotného hraběte - aby se tak zvýšil vliv a autorita

místokrále Guye de Bas-Tyry na úkor vévody z Žabinu, jenž je, aspoň podle místokrále, příliš úzce spojen s vévodou Borricem z Crydee, kterého. Guy du Bas-Tyra, jak je známo, nemá příliš v lásce.

Kdyby byl jeden z baronů hraběte Vandrose zavražděn jiným

baronem pod jeho vlastní střechou a vrah by nikdy nebyl dopaden, neprozrazovalo by to, že není dostatečně kompetentní. aby byl vévodou, bez ohledu na to, koho si vezme? Vévodovi není cizí, když odstraní nekompetentního barona z úřadu, a i když vím, že princ nebo jeho místokrál by váhal s odstraněním vévody, není přece

nepravděpodobné, že Guy du Bas-Tyra by nikdy nedovolil hraběti Vandrosovi z La Mutu, aby se někdy stal ve vodou Vandroszem z Yabonu, kdyby se o jednom z jeho poddaných baronů vědělo, že se dal dohromady s vrahem, že ano?"

Langahan zachovával nehybný výraz. "O něco později, kapitáne Pirojile, snad ty a já najdeme možnost probrat tvůj výraz neúcty k místokráli, který by nikdy takový čin neschválil."

Pirojil pokrčil rameny. Nezvedl zrak od špičky nože, kterým si čistil nehty. "Možná by to neschválil. Kdyby o tom věděl. Ale byl by to vskutku podivný vladař, kdyby se nechopil příležitosti, která se mu naskytne, že?" Vzhlédl. "Tak. Víme, že každý v této místnosti měl aspoň jeden důvod si myslet, že bude lepší. když baron Morray zemře, a v této chvíli ani nemusíme zvažovat možnost, že skutečným terčem byla lady Mondegreenová a že jeden z jejich milenců - pokud skutečně měla další milence - se rozhodl, že bude raději, když bude mrtvá, než teplá a živá v posteli někoho jiného, že?" Argent nic neřikal a nic nedělal.

Ano, jeho aféra s Carlou mívala vášnivé chvíle, ale on vždy věděl, že není jediným, a protože ji měl rád, neměl jinou volbu, než nelibě nést, že si vybrala Morraye, jelikož věděl, že to udělá. Nebyl si jistý, že by jejich vztah skončil jejím sňatkem s Morrayem. Carla Mondegreenová měla velmi východní pohled na svazek manželský, který brala spíš jako věc formální než zavazující. A i kdyby mu scházela, dokonce i kdyby už nikdy neměl cítit její parfém, když ležela teplá v jeho objetí, i kdyby ho obraz, jak leží s jiným mužem v posteli, pronásledoval (ačkoliv by tomu tak nebylo), byl by ji kvůli tomu zabil?

Nikdy.

"Takže pojďme dál a posuďme otázku příležitosti. Čistě teoreticky zvažme, že to byl sám mistr šermíř, kdo se rozhodl je oba zabít. Vydal se ze svých komnat v Hnízdě se skrytým nožem pod kabátem a vraždou na mysli. Vypadá to jako podivná shoda, že by hlídka zrovna usnula, že? Pokud to však, samozřejmě, nezařídil sám a to, že Erlic na strážni usnul, byla jen dohoda mezi nimi dvěma. Což nebyl ten případ." Pirojil zavrtěl hlavou. "Můj přítel Durine dokáže být svým způsobem velmi přesvědčivý a je si jistý, že Erlic, který je teď zavřený dole ve sklopeni, je stejně tak šokovaný těmito dvěma vraždami jako všichni ostatní.

Ne. Byla to spící hlídka, jež proměnila přání v příležitost, a vrah musel být v pozici, že spatřil spící hlídka a rychle - velmi rychle, za chvíli se k tomu dostanu - této vzácné příležitosti využil.

Steven Argent, možná? Je pověřen velením na hradě a v celém hrabství, dokud je hrabě Vandros pryč, což však neznamena, že by nevypadalo divně, kdyby se plížil chodbou kolem hostinských pokojů, natož aby čekal na životní příležitost, až strážný usne.

Baron Viztria měl zcela pravdu - vím, že to nebyl mistr šermíř, a skutečně jsem přesvědčený, že je jediným mužem kromě mě v této místnosti s obnaženou čepelí v ruce.

Ne, vrah byl jeden z vás baronů, pobývajících v hostinském křidle, někdo, jehož samotná přítomnost by k němu nepřipoutala pozornost jednoduše proto, že on - stejně jako vy ostatní - tam prostě patří." Přikývl. "V mém zaměstnání jsem si vždy myslel, že je důležité využít momentu překvapení, a určitým způsobem musím obdivovat, jak to vrah udělal. Nemohl si být jistý, že strážný bude spát dlouho, připomínám, takže musel být připravený ho zabit také - a to rychle, než výkřiky přivolají někoho dalšího, a pak zmizet zpátky do svého pokoje, jen aby se znovu objevil s ostatními barony, kteří se chystali do postele, viditelně stejně překvapení jako oni." Pirojil vzhlédl. "Představte si to, pánové, já jsem tím strávil celé odpoledne. Vrah slyší Morraye na chodbě a vyhlédne ze dveří. Vidí barona vstoupit do komnaty baronky. Zvažuje své možnosti. Má je oba samotné a zranitelné. Čeká. Později v noci znovu vyhlédne ze dveří a všimne si, že hlídka spí. Chopí se příležitosti, rychle se oblékne -"

"Oblékne se?"

Pirojil přikývl. "Nemůže přece kráčet chodbou v nočním úboru, ne s nožem v jedné ruce a mečem v druhé - asi potřeboval meč, aby v rychlosti zabil stráž, až se bude vracet zpátky do pokoje, kdyby stráž byla vzhůru nebo kdyby se probudila. Pokud by byl před vraždou spatřen za tak podivných podmínek, bylo by naprosto zřejmé, že jeho úmysly jsou velice černé, i když by pravděpodobně nebylo zcela jasné, jaké úmysly to jsou, ale proč předčasně tak riskovat? Je to hnusný hajzl, prosím přítomné o odpuštění, ale není to hlupák.

Takže, jak jsem právě řekl, oblékne se a chopí se příležitosti dojít ke dveřím pokoje lady Mondegreenové, otevře je, možná chvíli poslouchá za nimi, jestli spí nebo - nebo jestli dělají něco jiného. A pak otevře dveře, vidí je spát na posteli, vstoupí a zavře za sebou dveře. Od tohoto okamžiku je rozhodnuto, a jelikož umí dobře zacházet s nožem - což se chystá předvést, když stojí nad jejich postelí, protože si nemůže být jistý tím, že když prořízne hrdlo jedné oběti, dokáže pak podříznout i druhou, aniž by ji probudilo to, jak sebou první oběť zmítá.

Proto asi vytasí meč a drží jej nachystaný, sleduje koutkem oka druhou oběť, připravený vrazit jí do hlavy špičku meče, aby ji umlčel, pokud by smrt první oběti byla trochu divočejší a dramatictější, než si představoval.

Kromě toho, že je rychlý a dobrý v tom, co dělá, však má i štěstí. Jeho nůž je velmi ostrý a ruka pevná, takže o několik vteřin později krev stříká jak z hrdla barona Morraye, tak i lady Mondegreenové.

A teď má vrah naspěch. Srdce mu tluče a skáče v hrudi. Udělal, co měl, a musí se dostat pryč, zpátky do svého pokoje. Sfoukne svítilnu - kdyby někdo něco zaslechl a vešel, chce, aby narazil na tmou a špičku jeho meče. Kromě toho chce ze zřejmého důvodu, aby v místnosti byla tma, až otevře dveře - a vzápětí je zpátky u dveří, otevře je jen malinko, aby se podíval, zda stráž stále spí.

Pak jde chodbou a meč má připravený - pamatujte, že stráž se může náhle vzbudit i přes jeho tichý krok - a vrátí se zpátky do svého pokoje." Pirojil konečně vzhlédl. "Něco jsem však vynechal, že ano?" zeptal se s úsměvem. Obrátil se na barona Langahana. "Promiň mi to, můj pane, ale byl bys tak laskav a přisunul mi svůj opasek s mečem?"

Langahan to udělal jen s malým zaváháním a s naznačeným zamračením.

"Co jsi vynechal, Pirojile?" zeptal se Steven Argent.

"Vynechal jsem ten nůž, můj pane," řekl Pirojil a vytáhl nůž z Langahanova opasku. Potěžkal jej. Jednalo se o obvyklý typ nože s vyřezanou dřevěnou rukojetí zdobenou víc, než by si vybral Steven Argent, a s jednobřitou čepelí lesknoucí se ciděním a olejem. "Když se prořízne hrdlo - a můžu říct, že jsem už během svého života pár hrdel podřezal - krev jen tak neprosakuje. Vystříkne. Vrah by měl velké štěstí, kdyby krev nepokryla celou čepel a snad i ruku. Těžko mohl vyjít na chodbu s čepelí od krve, že ano? Tedy pokud by nespěchal, mohl strávit nějaký čas pečlivým čištěním nože - možná použil prostěradlo nebo z něho kus odtrhl, i když to by udělalo dost velký hluk.

Můj přítel Kethol však velmi pozorně prohlédl místnost a hlásil, že v ní žádné krvavé hadry nezůstaly - jen několik skvrn na prostěradle, protože vrah asi otřel čepel během několika vteřin. Že by stál ve světle olejové lampy a pečlivě čistil čepel, aby ji dokonale zbavil krve, a potom vzal zakrvavený hadr s sebou?" Pirojil zavrtěl hlavou. "To si nemyslím. Neřekl bych, že šel celou chodbou s nožem schovaným za zády nebo položeným na předloktí, čímž by si nezbytně označil šaty krví, a s mečem v ruce. Potřeboval si ponechat levou ruku volnou.

Myslím si, že zcela jednoduše ve tmě dvakrát otřel čepel o povlečení, potom zasunul nůž do pochvy a později důkladně -velice důkladně, pánové - očistil nůž ve svém pokoji, odstranil poslední stopy krve, možná poté spálil hadry, nebo prostě použil džbán s vodou a pak, aby smazal stopy, spláchl vodu zbarvenou krví do záchodu - nebo vodu dokonce vypil, i když to zní dost nechutně.

Krev je tak... tak špinavá, pánové."

Steven Argent potřásl hlavou. "Ale..."

Pirojil vzal nůž a začal rozřezávat pouzdro. "Omlouvám se, barone Langahane, že ničím tvoje pouzdro." Rozvinul kůži.

"Kdyby to byl baron Langahan, viděli bychom zde stopy krve. Ve skutečnosti, když se podíváte na tyto hnědé skvrny tady -"

"To je stará skvrna," ozval se Langahan. "Copak nikdo z vás občas neschová nůž, aniž by ho očistil?" Pokrčil rameny.

"Pamatuji si, že když jsem jednou byl na lovu s místokrálem, před lety, když ulovil kance, a-"

"Ano, můj pane, opravdu je to stará krev, nebo přinejmenším cosi starého." Pirojil se obrátil na Viztriu. "Myslím, že jako další zničím tvoje pouzdro, můj pane. Pokud ovšem nemáš námitky?"

Najednou se Viztria nezmohl na slovo, jenom posunul svůj opasek s mečem po stole a Pirojil zopakoval svůj předchozí postup.

"Nejsou tu žádné skvrny, můj pane. Mám za to, že další je na řadě baron Verheyen."

Verheyen zafuněl, když udělal totéž, a když Pirojil stejným způsobem jako předtím rozřízl jeho pouzdro.

"Zajímavé, barone Verheyene," řekl, jakmile rozevřel kůži, aby všichni viděli. "Tyto skvrny vypadají poněkud... čerstvé." Pirojil zkrivil tlusté rty v úšklebku. "Ty hnusné prase."

Verheyen byl na nohou a vytahoval meč z Folsonovy pochvy. "Ty ulhaný pytlí sádla -"

"Zůstaň na místě, Verheyene," poručil Steven Argent. "Zatýkám tě jménem hraběte z La Mutu."

Verheyen zavrtěl hlavou, obličej měl rudý ztekly. "Jsem nevinný," zařval. "Nevím, co tvůj člověk zamýšlí, Argentine, ale přijdu na to, jakmile ho rozsekám na kousky!"

Vrhl se na Pirojila, který rychle vyskočil ze židle a schoval se za stůl. Steven Argent se dostal mezi ně a strhl rapírem baronův rapír stranou. Pirojil hleděl na bojující muže a čekal na příležitost vyběhnout ke dveřím. Nebyl to strach, který ho poháněl, ale opatrnost, protože slyšel Durinovo vyprávění o cvičném zápase mezi Argentem a Verheyenem a věděl, že mistr šermíř bude mít štěstí, pokud z tohoto střetu vyvázne živý. Jakmile se dostane ke dveřím, přivolá muže z hlídky, aby rozzuřeného barona přemohli. Jediným problémem na tomto plánu bylo, že několik baronů stálo mezi Pirojilem a dveřmi. Když se je pokusí oběhnout, dostane se na dosah Verheyenova meče.

Zatímco zvažoval další pohyb, boj započal. Na Pirojila učinil dojem. Viděl už mnoho zápasů, ve výčepu i v bitvě a se všemi představitelnými druhy chladné zbraně, ale baron Verheyen byl nejrychlejší šermíř, jakého kdy viděl. Pirojil si byl jistý, že kdyby on sám stál proti baronovi, ležel by už mrtvý na podlaze velkého sálu. Nebyl si dokonce jistý, jestli by se mu mohl postavit s Durinem a Ketholem.

Argent a Verheyen si právě vyměňovali údery rychleji, než si Pirojil dokázal představit. Soustředěný výraz ve tváři mistra šermíře odhaloval fakt, že ví o baronově převaze. Přesto pokračoval v boji. Nebyl sice tak rychlý jako baron, ani tak zručný s čepelí, měl ale za sebou více praxe a zkušenost hrála velkou roli, když byla na blízku smrt. Oba bojovníci útočili a kryli se, přitom se však sotva pohnuli z výchozích pozic. Udělali nanejvýš jeden či dva kroky v obou směrech a Pirojil stále vyhlížel vhodný okamžik, aby vyběhl přivolat stráž.

Argent zachytil Verheyenovy tři vysoké výpady, dvakrát na ně odpověděl a narazil při tom na připraveného protivníka. Potom mistr šermíř zahájil očividně šílený útok, jen aby byl odražen jemnou prací baronových nohou.

Poté Pirojil vycítil u Argenta změnu. Vypadalo to, že mistr šermíř přišel na něco, co Pirojil neviděl. Všiml si na baronově šermu určité pravidelnosti, a Pirojil naráz zapomněl na hledání strážní a místo toho uchváceně sledoval dokonalý šerm. Oba muži byli navzdory chladu zmáčeni potem a jediným zvukem v místnosti byl dupot kožených bot na studené kamenné podlaze, cinkání ocele o ocel a těžký dech obou zápasníků. Výpad, odraz, riposta, odraz. Zápas pokračoval. Pak to Pirojil uviděl. Argent chystal léčku. Pokaždé, když oba muži zkrížili meče, protahoval kontakt čepelí o něco déle se stále větším tlakem na soupeřovu zbraň. Argent se začínal opakovat, tři vysoké údery a jeden nízký, čímž naváděl Verheyena, aby číhal na příležitost. Přešel ke dvěma úderům, pak opět ke třem, čímž barona donutil zaváhat v ripostě. Potom Argent Verheyenovi nastavil čepel. Vykryl úder a zatlačil dopředu. Na malý okamžik Verheyen využil převahy a

čelil tlaku. Potom se Argent pohnul doleva, nechal svoji čepel klesnout, a Verheyen zjistil, že je příliš natažený a vystavený úderu.

A pak stál Steven Argent nad mrtvým mužem a Verheyenova krev stékala po celé délce jeho meče. Mistr šermíř se podíval dolů na mrtvého barona, potom velmi pomalu a velmi uvážlivě vytáhl kapesník z tuniky a velmi pečlivě očistil čepel, než ji zasunul zpátky do pochvy.

"Předpokládal jsi, že se to takto vyvine, Pirojile," pronesl Argent.

Ošklivý muž přisvědčil. "Zdálo se to pravděpodobně. Zažeň krysu do kouta a ona bude bojovat. A já jsem tu krysu do kouta zahrnat chtěl, můj pane. Zasloužila si to. A stejně tak jsem nechtěl být tím, kdo zabije šlechtice, bez ohledu na to, jestli spravedlivě či z nutnosti. Baron Verheyen má příbuzné a má taky přátele, jak mi bylo řečeno, a jsem si jistý, že někteří mě budou obviňovat, protože jsem na něj ukázal, aby ho mohli obvinít z vražd."

"Takže jsi mě uvedl do potíží, aby ses uchránil před pomstou?"

Pirojil zavrtěl hlavou. "Abych řekl pravdu, můj pane, tak daleko jsem to nepromýšlel." Pokrčil rameny. "Ale pokud jde o to, proč jsem to udělal, postavil jsem sebe a své přátele proti téměř každému - udělali jsme to už mnohokrát - ale vím, že v souboji nejsem pro šlechtice žádným soupeřem, a ty jsi byl jediný muž zde, který se baronovi mohl postavit." Podíval se na tělo na podlaze a dodal: "Řeknu ti, vůbec mi nevádí, že vrah dostal, co si zasloužil."

Baron Viztria se zahleděl na Verheyenovo nehybné tělo. Krev se vpíjela do tlustého koberce, jenž zakrýval chladné kameny vedle těla. "Ale proč?" zeptal se.

"Co, můj pane?" řekl Pirojil.

"Proč zabil Morraye a lady Mondegreenovou? Morray souhlasil, že ustoupí ve Verheyenův prospěch."

Pirojil pokrčil rameny. "To, že Morray něco řekl, ještě neznamená, že to byla pravda. Je tu nějaká dohoda mezi barony vázanými k hraběti? Nebo k vévodovi z Yabonu? Nebo ke králi?"

"No, není," odpověděl Viztria. "Ale zdálo se to logické."

"Spojení panství Mondegreen a Morray z nich činí nejmocnější baronie ve vévodství," doplnil Argent. "Nesobecký čin pro větší blaho země by mohl hraběte Vandrose přesvědčit, aby Morraye doporučil vévodovi jako svého nástupce."

Pirojil řekl: "Když to vypadalo, že Verheyen nemá důvod svého soka zabít, mohl se tak důkladně pojistit, že se Morray nestane znovu jeho sokem kvůli hrabství. Neměl žádný motiv, takže by nikoho nenapadlo, že to byl on."

Sleven Argent řekl: "Zní to tak jednoduše."

Pirojil zvedl obočí. "Mistře šermíři, jestli můžu?"

"Můžeš co?"

"Oslovit ještě jednou barony kvůli něčemu jinému?"

Sleven Argent svolil. "Prosím."

Pirojil se obrátil k ostatním. "Jen jsem vám chtěl poděkovat za laskavou pozornost a se všemi se rozloučit. Jak jsem řekl, nejsem si zcela jistý, jestli mě a mé přátele někdo nebude vinit za odhalení vraha více než vrah sám, takže odcházíme ze služeb u hraběte z La Mutu a ráno vyrážíme dál."

"Ve sněhu?" podivil se baron Viztria s obvykle zvednutým obočím a obvyklým úšklebkem.

"Sníh taje, můj pane. Zvládneme to." Obrátil se k mistru šermíři. "Smíme zůstat přes noc v našich místnostech v kasárnách, můj pane? Nebo máme hledat ubytování ve městě?"

Sleven Argent nerozuměl.

Proč?

Tito muži prokázali, že mají svou cenu pod tlakem všech možných okolností, a on se chystal nabídnout jim stále povýšení, věc, kterou by hrabě jistě potvrdil. Sice nebyli tím vhodným důstojnickým materiálem, schopnost a oddanost by však měly být odměněny.

Avšak před barony a s Verheyenem ležícím na zemi nevěděl přesně, co říci, a tak neřekl nic a jen přikývl.

"Dobrý den vám všem," popřál neuvěřitelně ošklivý muž, otočil se na podpatku a vyšel ze sálu.

Neohlédl se.

Kapitola šestnáctá

PRAVDA

Venku byla tma.

To však bylo venku a oni byli naštěstí uvnitř, kde olejové lampy osvětlovaly útulnou místnost.

Zvuky ze společné místnosti v kasárnách byly tlumenější než obvykle. Pirojil dokázal rozeznat jen vzdálený rozhovor

nad rachotem hracích kostek.

Sešli se v ubikacích u krbu. Láhev vína z pokoje lady Mondegreenové stála na vedlejším stolku vedle Kethola, který se věnoval tomu, že do dřevěného rámu vplétal kožené řemínky.

Jejich malá zavazadla se během pobytu v La Mutu rozrostla a byli nuceni opatřit si čtyři další tlumoky z hradního sklepení, aby sbalili vše, co nechtěli vyhodit. Mezek by se hodil, ale Pirojil si neuměl zcela představit, jak by ho dostali na brezeneden.

Durine byl skeptický a hodlal provést další probírku, při níž by vyhodili něco ze své sbírky, Kethol však rychle zaimprovizoval a ze starých dveří, několika dřevěných pásků a kousku provazu vytvořil něco na způsob saní, které po sněhu snadno utáhnou, dokud neroztaje. Všechno ukazovalo, že obleva nastane brzy.

Pár dní plahočení se na těchto podivně vypadajících brezeneden a pak...

Pak si v dalším městě budou muset obstarat koně, i když to bude možná obtížné. Nu, ačkoliv budou muset jít pěšky celou cestu do Zunu, aby získali koně, aspoň že na koupi mají dost peněz. Mohli by si dokonce dovolit být trochu vybíraví -

Ne, jakýkoliv kůň se bude hodit. V Ylithu je stejně prodají a muži, kteří se chystají jet lodí - velmi daleko, tak daleko, jak to jen bude možné - budou jen stěží v dobré vyjednávací pozici. S velkou pravděpodobností budou potřebovat pět koní...

Kethol právě dodělal další pár brezeneden a pracoval na novém, když někdo zaklepal na dveře. Ty se beze slova otevřely a v nich se objevil Mackinův neuvěřitelně široký obličej.

"Pojď dál," vybídl ho Kethol. "Právě jsme o tobě mluvili."

"Milo říkal, že půjdeme s vámi," vyhrkl Mackin.

"Zveme vás, abyste s námi opustili město," řekl Durine pomalu a pečlivě. "I když, jestli s námi třemi chcete jít, je tu pár věcí, které si musíme ujasnit -"

"Jasně." Trpaslík roztáhl ústa do úsměvu, rozpřáhl tlusté ruce a zapraskal klouby. "Už se na to těším"

"- abychom si to vyjasnili. My tři všechno probíráme a pak o tom hlasujeme, nemlátíme se. To si šetříme na okamžiky, kdy jsme za to placeni."

Mackin pokrčil rameny. "Dobrá, můžeme si o tom promluvit. Když to nebude fungovat, vy tři půjdete svou cestou a Milo a já zase svou. Pokud tě nebudu muset oslovovat "kapitáne" a říkat pořád "ano, pane", může to tak být. Nebo taky ne. Člověk nikdy neví."

"Já nejsem kapitán," opáčil Kethol. Byl první, kdo svlékl šedý důstojnický tabard. Ten, stále ještě s frčkami na rukávech, ležel spolu s ostatními pěkně poskládaný na židli u dveří. "Nikdy jsem ani pořádně nebyl."

"Já taky ne," přidal se Durine. "Jsme jen tři chlapi, kteří zabíjejí lidi pro peníze," dodal. Pak pokrčil mohutnými rameny a podíval se na Kethola a Pirojila.

Třeba už mají dost peněz, aby našli místo pro hospodu U tří mečů. Nebo to bude U pěti mečů?

Mackin přikývl. "Tak se uvidíme. Odcházíme za úsvitu?"

"V době vlčího ocasu," řekl Pirojil. Dole v Údolí tak označovali první šedé světlo před rozedněním, které pro jejich účel postačovalo. A odchod jejich účelem byl.

Mackin kývl. "Potom bych tedy do sebe měl hodit pár pint piva a jít se trochu vyspat, ne?"

Odešel, aniž by čekal na odpověď.

"Ty myslíš, že to bude fungovat?" zeptal se Kethol. "Proč přibírat další dva?"

"Dokážeme najít práci stejně tak pro pět jako pro tři," prohlásil Pirojil. "A já si myslím, že Milo z několika důvodů potřebuje zmizet z La Mutu. Můžeme to probrat zítra, ne?"

Kethol se sklonil k práci. "Tak dobře."

Pirojil by Milo a trpaslíka nepřibíral, pokud by svůj podíl v průběhu času nevykoupili kreví a penězi, ale jeden si nikdy nemohl být jistý, kolik peněz má žoldněř u sebe, pokud ho pečlivě neprohledal, a bylo dost možné, že ti dva měli na podíl peněz dost.

A už tu nějaká krev protekla, ačkoliv na to ani nechtěl pomyslet, ne právě teď, a ani mluvit o tom nechtěl.

Ale přibrat je, to byl námět k rozhovoru. I kdyby to měl být jen důvod, jak se vyhnout diskusi o jiných věcech.

Tajemství, pomyslel si.

Do háje.

On a Milo měli tajemství.

Pirojil si byl jistý, že vrahem je Verheyen, a myslel si, že barona dokáže zahnat do kouta a přinutit ho - bylo o něm známo, že je prudká povaha - aby udělal něco, co by odhalilo jeho vinu.

Ale nebyl si tím jistý úplně, a Pirojil měl rád jisté věci.

Mohl obviňovat mistra šermíře, že je dostal do nemožné situace. Nebo mohl dávat vinu sám sobě, že nevěří svým instinktům a úvahám. Nebo na to prostě mohl zapomenout.

Na dveře znovu někdo zaklepal a tentokrát, ať to byl kdokoliv, čekal dost dlouho, než Durine pronesl: "Vstupte."

Byl to Milo. Na tváři měl nezúčastněný výraz a držel pět malých kožených váčků. "Mistr šermíř po mně posílá váš žold."

"Náš žold?" Kethol vypadal zmateně. "Jak se dostali do pokladnice?"

"Nemám rád dotazy ohledně pokladnic," odpověděl Milo s krátkým úsměvem. "Ale pokud jsem tomu dobře rozuměl, Steven Argent uspořádal mezi barony sbírku. Jakmile se vrátí hrabě, dostanou peníze zpátky. Není toho dost pro všechny, ale pro nás pět to stačí. Takže o tom neříkejte nikomu jinému, jo?" Strčil si do kapsy dva menší váčky a předal zbylé tři. "Možná si budete chtít peníze přepočítat a probrat to s ním, pokud byste si snad mysleli, že pár peněz cestou někam zapadlo."

Durine kývl. "Určitě je přepočítáme. Byla by škoda, kdybychom vykročili nesprávnou nohou, slyšel jsem, že ty a trpaslík chcete cestovat s námi."

"Jo," řekl Milo, dívaje se na Pirojila a ne na Durina. "Byla by škoda, kdyby nastalo nějaké nedorozumění, takže si ujasněme, že k žádnému nedojde."

"Klid." Pirojil zvedl ruku. "Nebudou žádné problémy. A pokud ano, vy půjdete svou cestou a my zase tou svou." Milo přikývl a odešel, přičemž za sebou zavřel dveře.

Kethol položil poslední z brezeneden na hromádku k ostatním a protáhl se. "Nuže, jestli chceme vyrazit ráno, pojďme se na to vyspat. Zavřeme dveře na závoru a budeme se střídat na hlídce, nebo oboje?"

"Oboje," odpověděl Durine.

Pirojil kývl. Pouze to byla správná odpověď. Řeči se šíří rychle, každý baron to řekne svému kapitánovi, což znamená, že všichni budou vědět, že oni tři mají u sebe slušnou sumičku peněz - i když zdaleka ne tak velkou, jakou by měli mít - a jeden si nikdy nemůže být jistý ohledně zlodějů a jim podobných.

"Vezmu si první hlídku, pak tě vzbudím," řekl Durinovi, a ten přikývl.

Zpátky k běžnému uspořádání, aspoň v tomto.

"Já nevím." Kethol se toužebně zahleděl ke dveřím. "Mám takový pocit, že bych měl vyšplhat do Hnízda a rozloučit se s Fantusem."

Durine se zasmál. "To není dobrý nápad. Mistr šermíř by tě pravděpodobně přesvědčil, že tu my tři máme zůstat, což by znamenalo, pokud se mě týká, že ty zůstaneš, protože já se odsud musím dostat pryč."

Pirojil se přidal. "Stejně tak i já. Kromě toho jsem nikdy nebyl moc na loučení, což platí i pro tebe."

"Jo, ale to platí pro lidi," řekl Kethol, jako by v tom byl nějaký rozdíl. "Draci jsou jiní. V jiném světě bych se možná rád s nějakým seznámil blíže, víš?"

"V tomto světě, jestli vyjdeš ven, nevracej se zpátky a neříkej nám, abychom zůstali," trval Durine pevně na svém.

Kethol se vzdal, i když se mu nepodařilo příliš dobře zahrát důstojnost. "Ještě jedna věc..." řekl a rozlil zbytek vína z láhve do tří pohárů. Podal je druhům a podíval se s očekáváním na Pirojila.

"Myslím, že jsi na řadě," podotkl.

"My všichni jsme znali barona asi tak stejně, ale lady Mondegreenová zřejmě měla v oblíbě tebe," řekl Pirojil. Taky na něj hrála jako na loutnu, ale zřejmě se jí též líbil. A Kethol pro ni měl určitě slabost. Stejně tak svým vlastním způsobem i Pirojil. To, že ho děsila, ještě neznamenal, že se mu nelíbila - jen by dával přednost obdivu na dálku, vzhledem k její lásce k manipulacím spojenou s její schopnosti manipulovat...

Což však z dlouhodobého hlediska neznamenal, že bude odolnější vůči podřezání.

Kethol o tom chvíli přemýšlel. "Na barona a lady Mondegreenovou: pravého kavalíra a velkou dámu," řekl a pak vyprázdnil pohár rychlým lokem. Totéž udělal i Durine.

Pirojil usrkl vína, šetřil si ho.

Nebylo nejhorší, jaké kdy pil, přestože bylo na jeho vkus trochu trpké a svíravé. Ne že by muž z jeho oboru dělal kvůli takovým věcem rozruch. Přesto se může stát, že Tři meče - nebo teď snad Pět mečů - budou mít vinný sklípek současně s dobrým trpasličím pivem a s ucházející várkou vyrobenou lidmi, a on by si možná měl o takových věcech osvojit nějaké znalosti, i když nejspíš nikdy nebude moci být vybíravý.

Kethol zhasl olejové lampy a on i Durine si lehli na palandy a téměř okamžitě usnuli.

Pirojil se posadil, opřel se zády o dveře se závorou a na chvíli zavřel klesající víčka.

Ano, měl toho spoustu k přemýšlení a nakonec možná i pár věcí k prodebatování. Nechá tomu však čas. Usrkl ještě vína.

Skutečně příliš trpké. Možná v té celé záležitosti bylo něco, co přehlédl.

Neuteklo mu toho moc, tím si byl jistý. Verheyenovi by pravděpodobně vražda prošla, ačkoliv nakonec by možná neskončil jako hrabě z La Mutu, ne pokud by vražda nebyla objasněna a všichni byli v podezření. Nestala by se jím ani jedna ze dvou nastrčených figurek z Bas-Tyry, i když Guy du Bas-Tyry by nakonec mohl vytěžit z toho, že by na hraběcí stolec usedl jiný z jeho vazalů. Vandros by těžko dokázal vydržet tlak od místokrále, ne za daných okolností. Škoda, že měl pravdu.

Doufal, že v Langahanově pochvě budou stopy čerstvé krve. Viztria byl příliš velký floutek, než aby byl vrahem, Langahan však byl klidnější a zřejmě nebezpečnější.

Upil ještě trochu vína. Ne moc, ale tak si ho mohl aspoň vychutnat.

Ne, byl to Verheyen. Ten si svým způsobem lady Mondegreenové vážil stejně tolik jako Pirojil. Škoda že se nemohli podívat na Verheyenovu pochvu před tím, ale to by nemělo stejný dopad.

Bylo správné, že Milo vzal Verheyenův nůž, řízl se do prstu a oťrel jej o vnitřek Verheyenovy pochvy, než ho tam vrátil, a i kdyby se Pirojil nikdy nedozvěděl, jestli Milová krev překryla krev lady Mondegreenové a barona Morraye, dokázal s tím žít. Možná byl Verheyen jen o trochu víc vybíravý, než si Pirojil myslel.

Možná ne.

Nejlepší bylo zajistit, aby byl problém vyřešen, a to on udělal. Stevenu Argentovi se nebude líbit, až se dozví, jak to vyřešil, ale...

K čertu s ním.

Řekni vojákovi, aby za tebe vyřešil problém, a on to prostě udělá. A udělá to ocelí i krví a vydá ze sebe to nejlepší, aby si byl jistý, že to není jeho krev. Pirojilovi nadřizení by se raději neměli dozvědět, jak ten problém vyřešil. To platilo i pro Kethola a Durina, aspoň prozatím, i když jim to nakonec poví, jakmile budou všichni dost daleko odsud.

Dost daleko znělo dobře.

Další, co Pirojil zaznamenal, bylo, že s ním Kethol třese, aby ho probudil, a že přes skvrnitě okenní sklo prosvítá slabé šedé světlo.

A jakmile se probudil, věděl, že se hrozně mýlil.

Zastihl vraha v kuchyni. Dokonce i v tuto hodinu byla přeplněná kuchaři a pomocníky a převládala v ní vůně pečícího se chleba.

"Dobré ráno, Ereve,ne," řekl.

"A dobré ráno tobě, kapitáne Pirojile," odpověděl sluha. Obličej měl zasmušilý jako obvykle. "Pochopil jsem, že odjíždíte - chcete, abych vám zabalil nějaké zásoby na cestu?"

"Ne. Nic nepotřebujeme," zavrtěl Pirojil hlavou. "Ne. Já chci jen trochu tvého času - napadlo mě, že bych se s tebou měl rozloučit. A nejsem už kapitán, ani bych jím být nechtěl."

Ereven kývl. "Samozřejmě, můj čas je tvůj, kapitáne," řekl. "O co jde?"

"Pojď se mnou ven, jen na chvíli."

Na cvičišti byl stále ušlapaný sníh, začínal však tát a klouzalo to.

"Vím to," začal Pirojil.

Erevenův výraz se nezměnil. "Víš co, kapitáne?"

"Vím, že v láhvi vína, které jsi dal baronu Morrayovi, byl uspávací prášek. Předpokládám, že byl i v Erlicově večeři."

"Nemám tušení, o čem mluvíš, pane."

"Ach, myslím, že víš naprosto přesně, o čem mluvím, Ereve,ne. Proč, to bych se mohl pokusit uhádnout, ale jak, to je dostatečně jasné. A ohledně toho kdo, mám pokušení říct, že ti, kdo se spojili s nebožtíkem baronem Verheyenem, jsi ty a tvoje dcera Emma."

To Erevena vyděsilo. Zbledl. "Kapitáne, já-"

"Ale já ani nevím, jestli do toho byl doopravdy zapleten Verheyen. Nenáviděl Morraye a byl pravděpodobně dost chytrý, aby prohlédl vyjednanou dohodu lady Mondegreenové, ale byl spolu s tebou vrahem?" Pirojil pokrčil rameny.

"To nevím. A chci to vědět."

A pokud nedostanu odpověď hned teď, zpráva, kterou jsem zanechal - nezáleží na tom u koho - se dostane do rukou mistra šermíře za několik dní. Potom ti bude klást ty stejné otázky. Pokud..."

"Pokud co?"

"Pokud mi hned teď nevysvětlíš proč. Otázka "jak" je snadná a měl jsem na to přijít dřív. Strážný, který usnul na hlídce? Do předcházející noci to byl naprosto spolehlivý muž. A pak naráz usne na stráži. Velmi příhodné."

Podivná shoda. Pokud ovšem neměl v jídle uspávací, tak jako bylo v láhvi s vínem, což vysvětluje, jak jsi jim dokázal podřezat hrdla, aniž bys je vzbudil. Dobrý kuchyňský nůž, ostře nabroušený, tak jako by měly být všechny nože v kuchyni, jsi vynesl s sebou z jejich pokoje na přikrytém podnose, na němž jsi jej předtím přinesl dovnitř, abys je mohl podříznout, zatímco budou omámení. Není nic divného na tom, když sloužící umývá dole v kuchyni nůž, že ne?" Pirojil kývl. "Myslím, že tvoje dcera ti pomáhala."

"Neví o tom vůbec nic. Prosím, netahej ji do toho. Není to -"

"Není to správné? Máš tím na mysli, že podříznout dvěma lidem hrdlo není správné? Nebo -"

"Zacházel s ní jako s hračkou," odpověděl Breven stejným tónem. Ani teď nepřestával kontrolovat výraz a hlas, jako to dělal celý život. "Vlákal ji do postele a nasliboval ji všechno možné - není zase tak neobvyklé, že si šlechtic vezme obyčejnou ženu, a slušný muž, který zplodí parchanta, jej uzná."

"Baron Morray to však neudělal."

"Ne, neudělal. Lhal jí, a ona myslela, že ji miluje. Bylo to dobré děvče a před baronem nepoznala muže. Doufal jsem, že ji provdám za syna Grigsbyho, obchodníka s obilím. Je to bohatý muž a jeho syn jednoho dne převezme obchod. Ale "holka z kuchyně" se šlechtickým parchantem v náručí? Moje děvče Morraye milovalo, ale on nic neřekl, když se jí začalo zvětšovat břicho, pane. Myslím..." hlas mu selhal. Po chvíli pokračoval: "Pak si vezme ženu, která nosí jeho dítě - není tajemstvím, že Mondegreen byl nemocný a jeho pani byla mnohokrát s Morrayem." Erevenovi zhořkl hlas. "Co je to za muže, který zapírá své dítě? Nepřiznal se k dítěti mé dcery a pak nechal jiného muže uznat druhé dítě, které má se ženou, již si hodlá vzít? On a lady Mondegreenová byli ďáblové."

Pirojil kývl. "A toto byla tvoje poslední příležitost, jak je za to potrestat, co? Verheyen by jej neustanovil kvěstorem a nepustil by si ho do pokladnice před tím, než by se stal hrabětem. Morray a lady Mondegreenová se chystali odjet někam na venkov, a nikdy by už nestrčili nos do La Mulu ze strachu, že by si Verheyen mohl myslet, že sbírají podporu proti němu, bez ohledu na to, co Morray přísahal."

"Ano, pane."

Pirojil přikývl. "Ten uspávací prášek, co jsi dal do vína a jídla. Máš ho ještě?"

Breven okamžik zaváhal. "Ano, pane."

"Pak mám jeden návrh. Nezachráni tebe, ale..."

"Ale moji dceru?"

Pirojil přisvědčil. "Vynechám ji z toho, pokud to správně zařídíš. Spolykej všechn, co máš, a pokud si myslíš, že ho není dost, aby tě to určitě zabilo, najdi si něco jiného a taky to sněz. Spláchni to láhví nejlepšího vína od hraběte - ale předtím, než to uděláš, napiš lístek, ve kterém vyličíš, že jsi to byl ty, kdo otrávil Erlicovo jídlo - můžeš říct, že jsi to udělal na Verheyenův rozkaz, pokud chceš, jestli však řekneš, že to bylo na můj," dodal rychle, "všechno vyjde najevo, s tím můžeš počítat. Všechno - to, jak tě tvoje dcera přemluvila, abys zabil otce jejího dítěte."

"Ale ona mě nepromluvila. Ona ani nic nevěděla."

"No a co? Dcera vraha, který se sám doznal, jeho slovo proti slovu kapitána, který rozluštil hádanku, kdo zabil

Mondegreenovou a Morrayer? Komu bude hrabě věřit? Snad počkají, až se dítě narodí, než tvou dceru pověsí. Vyber si, chlape. Ale udělej to teď a udělej to rozumně. Nebudeš mít jinou příležitost."

Ereven se opět tvářil nezúčastněně. "Tvoje nabídka je přijatelná, kapitáne." Přikývl. Potom mu na chvíli, opravdu jen na chvíli, sklouzla maska z obličeje. "Také moje krev bude na tvých rukou, společně s krví barona Verheyena."

Pirojil pokrčil rameny. "Už mám na rukou plno krve, Erevene. Jsem na to zvyklý."

Břeven nakonec nebyl jediný, kdo dokázal kontrolovat své emoce.

Pirojil se mohl pokusit ospravedlnit sám sebe. Koneckonců, navzdory míru, který uzavřeli, byli Verheyen a Morray nepřátelé, a baronu Morrayerovi by vůbec nevadilo, kdyby byl Verheyen mrtev a nikdy se nestal hrabětem z La Mutu. Mohl obviňovat mistra šermíře, že jej dostal do situace, kterou nebyl schopen zvládnout. Pirojil byl voják, zatraceně, a ne nějaký dráb nebo soudce.

To by však nefungovalo. A kdyby existoval způsob, jak dostat krev zpátky do mrtvého těla, Pirojil by to udělal už mnohokrát předtím.

Ericovi však ještě krev v žilách proudila a Pirojil mohl aspoň omezit škody.

Ereven přikývl. "Hned to zařídím, pane. A pokud slíbíš, že za mou dceru ztratíš dobré slovo, řeknu, že to byl Verheyen."

Pirojil zavrtěl hlavou. "Žádné sliby. Jestli se budu vracet touto cestou - což není moc pravděpodobné, ale člověk nikdy neví - tak se zastavím, abych na ni dohlédl. To je to nejlepší, co mohu udělat."

"To je dostatečně dobré, pane." Ereven se narovnal. "Jestli máš ještě něco..."

"Ne. Nic dalšího nemám."

"Pak mám za úkol něco napsat a taky najít láhev vína, abych měl čím zapít prášek, a měl bych to raději udělat dřív, než změníš názor."

"Ano," řekl Pirojil.

Sloužící se otočil a vrátil se zpátky do kuchyně.

Pirojil se otočil a odcházel.

Měl spoustu práce a chtěl ji dodělat dřív, než najdou sluhovo tělo a dopis. Pokud byl Durinův popis - jakže se to jmenuje, sněhových bot - správný, měli by si na ně trochu zvyknout, než se vydají na cestu z La Mutu. A vzhledem k tomu, že dokonale nevinný baron - nebo aspoň tak nevinný, jak může nějaký baron vzhledem ke své povaze být - zemřel zbytečně, by se Pirojil raději nevyskytoval poblíž, až budou všichni rozebírat vraždy, což v následujících týdnech určitě budou dělat u stolu každého šlechtice ve vévodství. Dával přednost tomu, aby si ho pamatovali jako "toho hrozně škaredého kapitána", než aby si příliš mnoho lidí zapamatovalo jeho jméno. I kdyby nikdy nikdo nezjistil pravdu, Verheyen měl přátele, kteří by to považovali za jistou spravedlnost, kdyby Pirojil zmizel ze světa.

Pirojil chtěl zmizet z La Mutu, ale za vlastních podmínek, a toužil se ocitnout někde v teple, ale ne na pohřební hranici.

Měli by vyrazit, všech pět, jakmile to bude možné. Když pospíchal chodbou a stoupal po schodech, ušetřil chvilku, aby se z okna podíval ven na město La Mut. Nebylo to špatné místo, jak města bývají. Byl už v mnohem horších a v několika lepších městech. Slunce se chystalo k východu a město se probouzelo k životu. Pak se otočil k odchodu a říkal si, kolik věcí vzali za špatný konec. Ne že by na tom záleželo. Za pár let se na všechno zapomene s novým hrabětem v La Mutu a Vandrosem v Yabonu.

Jediné, co mu trochu vrtalo hlavou, bylo, jak se ohnivý dráček Fantus dokáže pokaždé dostat do kanceláře mistra šermíře. Na hradě musí existovat nějaká tajná chodba, o níž žádný sluha neví. Nicméně život byl plný nerozluštěných záhad, jak už to tak bývá, tato byla jedna z menších.

Pirojil ještě jednou vyhlédl z okna do nového dne, šťastný, že je naživu, aby si ho užil.

A někde venku zaštěkal pes.